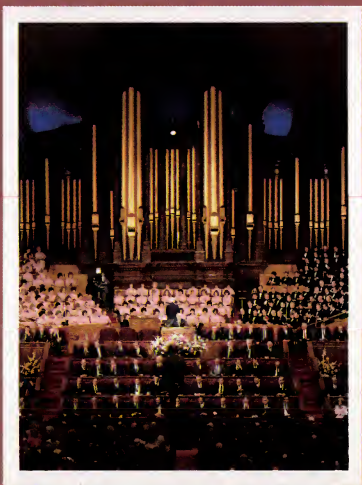

DE STER

Oktober 1983 · 83ste jaargang · Nummer 10

Verslag van de
153ste jaarlijkse conferentie
van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
op 2 en 3 april 1983

Verslag van de 153ste jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Ashton, Marvin, 58	Holland, Matthew S., 76
Ballard, Russell M., 132	Howard, F. Burton, 109
Benson, Ezra Taft, 5, 86, 99	Hunter, Howard W., 26
Brewerton, Ted K., 140	Larsen, Dean L., 64
Brown, Victor L., 115	Maxwell, Neal A., 13
Burton, Theodore M., 136	McConkie, Bruce R., 37
De Jager, Jacob, 145	Monson, Thomas S., 104
Derrick, Royden G., 42	Packer, Boyd K., 126
Dunn, Loren C., 56	Paramore, James M., 51
Faust, James E., 79	Perry, L. Tom, 150
Haight, David B., 20	Petersen, Mark E., 121
Hinckley, Gordon B., 6, 92, 156	Rector, Hartman, Jun., 47
Holland, Jeffrey R., 71	Romney, Marion G., 31

Eerste Presidium:
Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf:
Erza Taft Benson
Mark E. Petersen
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell

Adviseurs:
M. Russell Ballard
Rex D. Pinegar
Charles Didier
George P. Lee

Eindredacteur:
M. Russell Ballard

Hoofdredeacteur:
Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur:
David Mitchell

Strafmedewerkster:
Bonnie Saunders

Vormgeving:
Michael Kawasaki

Vertaling De Ster:
Henri J. A. Tenthof
van Noorden
Kerkelijk Vertaalbureau
Parkstraat 38
NL-3581 PL Utrecht

Nieuwsredacteur:
George Ph. M. Kraanen
Sporlaan 15
NL-3721 PA Bilthoven

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bfr. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

© 1983 by the Corporation of the President of The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

Verg. Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Poststraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

INHOUDSOPGAVE

Zaterdagmorgenvergadering

- 5 Steunverlening van kerkelijke ambtenaren *President Ezra Taft Benson*
- 6 Hij sluimert noch slaapt *President Gordon B. Hinckley*
- 13 „Schijnt als lichtende sterren in de wereld” *Ouderling Neal A. Maxwell*
- 20 Het avondmaal *Ouderling David B. Haight*
- 26 Bewijsmateriaal voor de opstanding *Ouderling Howard W. Hunter*
- 31 Eenheid *President Marion G. Romney*

Zaterdagmiddagvergadering

- 34 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité *Wilford G. Edling*
- 35 Statistisch rapport *Francis M. Gibbons*
- 37 De sleutels van het koninkrijk *Ouderling Bruce R. McConkie*
- 42 Dapperheid in het drama van het leven *Ouderling Royden G. Derrick*
- 47 Opdat u wortelen en takken moge hebben *Ouderling Hartman Rector jr.*
- 51 Het evangelie van Jezus Christus en de fundamentele behoeften van de mens
Ouderling James M. Paramore
- 56 Een profeet ontvangen *Ouderling Loren C. Dunn*
- 58 Terstond *Ouderling Marvin J. Ashton*

Priesterschapsvergadering

- 64 Een koninklijk geslacht *Ouderling Dean L. Larsen*
- 71 In de omhelzing van uw armen *Jeffrey R. Holland*
- 76 Modderige voeten en witte hemden *Matthew S. Holland*
- 79 Het gezinsleven verrijken *Ouderling James E. Faust*
- 86 Een oproep tot de priesterschap: „Weid mijn schapen.”
President Ezra Taft Benson
- 92 De Goliats in ons leven overwinnen *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenvergadering

- 99 Een beginsel met een belofte *President Ezra Taft Benson*
- 104 Anoniem *Ouderling Thomas S. Monson*
- 109 Bekering *Ouderling F. Burton Howard*
- 115 Hoe vind ik mijn identiteit *Bisschop Victor L. Brown*
- 121 Schepper en Verlosser *Ouderling Mark E. Petersen*

Zondagmiddagvergadering

- 126 Vrije wil en zelfbeheersing *Ouderling Boyd K. Packer*
- 132 Onderwijzen – geen grotere roeping *Ouderling M. Russell Ballard*
- 136 Vergeven is goddelijk *Ouderling Theodore M. Burton*
- 140 Godslasterlijke taal en vloeken *Ouderling Ted E. Brewerton*
- 145 Naar hogere geestelijke hoogte klimmen *Ouderling Jacob de Jager*
- 150 Oefen de knaap *Ouderling Tom L. Perry*
- 156 „Vreest niet goed te doen” *President Gordon B. Hinckley*

Verslag van de 153ste jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken zoals die plaatsvonden op 2 en 3 april 1983 in de Tabernakel te Salt Lake City

„President Kimball is niet in staat zich persoonlijk bij ons te voegen,” meldt president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, bij de opening van de algemene conferentie.

„Niettemin presideert hij deze conferentie vanuit zijn hotelappartement, hij volgt aan de overkant van de straat via een gesloten televisiecircuit de conferentie. . . . Hij staat elke dag op en kleedt zich. Hij is evenwel zwak en zijn lichaam is moe. Onlangs vierde hij zijn achten-tachtigste verjaardag en voelt dan ook de gevolgen van zijn vergevorderde leeftijd en de opeengestapelde gevolgen en uitwerkingen van de chirurgische ingrepen die hij in de loop der jaren heeft ondergaan. Wat een geweldig voorbeeld is hij voor ons geweest. Hij heeft op opmerkelijke wijze stuwkracht gegeven aan het werk. De gehele kerk heeft haar pas versneld en haar schreden vergroot als respons op zijn schallende oproep. Hij is voor ons een profeet geweest, een profeet wiens visie en openbaringen de volkeren over de gehele wereld hebben bereikt, zonder onderscheid te maken

tussen nationaliteit, huidskleur of milieu en bood de weergaloze zegeningen van het evangelie van Jezus Christus aan allen, die deze wensten te aanvaarden. Hij doet u hierbij zijn liefde en zegeningen toekomen.”

Aldus werd de 153ste jaarlijkse conferentie van de kerk geopend. Wegens ziekte waren noch president Kimball, noch president Marion G. Romney in de tabernakel aanwezig.

„President Romney,” zei president Hinckley, „heeft te kampen met soortgelijke moeilijkheden. Ook hij voelt de last der jaren en de gevolgen van een natuurlijk slijtageproces na jaren van energieke en nimmer aflatende arbeid ter bevordering van het werk des Heren.”

De vijf bijeenkomsten van de algemene conferentie werden geleid door president Hinckley en president Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen. De conferentie omvatte drie bijeenkomsten op zaterdag – een ochtend- en middagbijeenkomst en de priesterschapsbijeenkomst 's avonds – en twee bijeenkomsten op zondag, 's

ochtends en 's middags. Overeenkomstig een voorafgaande bekendmaking was er geen welzijnsbijeenkomst op de zaterdagochtend en begon de priesterschapsbijeenkomst op zaterdagavond niet, zoals gebruikelijk om zeven uur, maar om zes uur. Zij die in de tabernakel geen plaats konden vinden, konden dit keer weer worden ondergebracht in de Assembly Hall, nu de restauratie daarvan voltooid is.

Op vrijdag 1 april, voorafgaand aan de algemene conferentie, vond er overdag een studiebijeenkomst plaats voor regionale vertegenwoordigers en 's avonds een voor regionale vertegenwoordigers en ringpresidenten. De studiebijeenkomst had als thema raadgevingen over het geven van leiding door de 212 regionale vertegenwoordigers die over de gehele wereld geroepen zijn.

Het gesproken woord van de conferentie werd via een gesloten circuit gerelayeerd aan 1.395 kerkgebouwen

(1.260 in de Verenigde Staten en Canada; 120 in Australië en Nieuw-Zeeland; 11 in de Filipijnen en Korea; 4 in de Dominicaanse Republiek en Porto Rico). Daarnaast ontvingen 549 ringcentra in de Verenigde Staten de conferentie op de televisie via permanente op satelliet gerichte schotelantennes. Twintig kerkgebouwen in de Salt Lake Valley konden de conferentie op televisie volgen dankzij draagbare schotelantennes. 56 commerciële TV-stations in de Verenigde Staten zonden de conferentie in haar geheel of gedeeltelijk uit, en hetzelfde gold voor ruim 2000 kabeltelevisiestations; 47 Canadese TV-stations zonden de conferentie gedeeltelijk uit; en 61 Amerikaanse radiostations zonden de conferentie in haar geheel of ten dele uit. Videobanden van de conferentie werden onmiddellijk na afloop in talrijke talen beschikbaar gesteld.

De redactie

Verdere deelname: In de zaterdagmorgenvergadering werden de gebeden uitgesproken door ouderling Robert L. Simpson en ouderling John H. Groberg; in de zaterdagmiddagvergadering door ouderling Grant W. Bangerter en ouderling Vaughn J. Featherstone; in de priesterschapsvergadering door ouderling Joseph B. Wirthlin en ouderling Ronald E. Poelman; in de zondagmorgenvergadering door ouderling Gene R. Cook en ouderling Hugh W. Pinnock; en in de zondagmiddagvergadering door ouderling F. Enzo Busche en ouderling George P. Lee. President Spencer W. Kimball en president Marion G. Romney waren verhinderd wegens ziekte.

Foto's in deze uitgave: Public Communications Photo Services: Eldon K. Linschoten, Jed A. Clark, Michael M. McConkie

Omslagfoto: Jed A. Clark

Steunverlening aan kerkelijke ambtenaren

*President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Wij betreuren het overlijden van president N. Eldon Tanner, die ten tijde van zijn overlijden diende als eerste raadgever in het Eerste Presidium. Na de dood van president Tanner, benoemde president Spencer W. Kimball, president Marion G. Romney als zijn eerste raadgever en president Gordon B. Hinckley als zijn tweede. Deze benoemingen hebben de goedkeuring van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen. Het voorgaande in overweging nemend stellen wij voor president Marion G. Romney steun te verlenen als eerste raadgever en president Gordon B. Hinckley als tweede raadgever.

Wie hiermee instemt, make dit bekend door het opsteken van de rechterhand.

Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Er hebben zich sinds de vorige algemene conferentie geen veranderingen voorgedaan onder de algemene autoriteiten, met uitzondering van de broeders die wij zojuist ter steunverlening voorgesteld en het overlijden van onze goede vriend en broeder ouderling LeGrand Richards. Derhalve wordt voorgesteld alle algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk, zoals deze

thans in functie zijn, steun te verlenen.

Wie hiermee instemt, make dit bekend door het opsteken van de rechterhand.

Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken. □

President Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Hij sluimert noch slaapt

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Ik hoop dat u genoten heeft van de luisterrijke hymne die het koor voor ons heeft uitgevoerd – „Hij die waakt over Israël, sluimert noch slaapt”. Het komt uit Mendelsohns *Elias* en de tekst is een bewerking uit Psalmen (zie Psalm 121:4).

Nu we hier verenigd zijn tijdens deze grootse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zou ik graag deze prachtige, gerust stellende woorden willen gebruiken als een soort thema. Ik bid om de leiding van de Heilige Geest.

President Kimball is niet in staat om hier persoonlijk bij ons te zijn; niettemin presideert hij deze conferentie, die hij volgt vanuit zijn hotelkamer, aan de overkant van de straat via een gesloten televisiecircuit. Allerlei geruchten ten spijt is hij niet opgenomen in het ziekenhuis en heeft er ook in geen maanden gelegen. Hij ligt evenmin in coma, zoals sommigen beweren. Hij staat elke dag op en kleedt zich aan. Hij is evenwel zwak en zijn lichaam is moe. Hij vierde zopas zijn achtentachtigste verjaardag en voelt dan ook de gevolgen van zijn

vergevorderde leeftijd en de opeengestapelde gevolgen en uitwerkingen van de chirurgische ingrepen die hij in het verleden heeft moeten ondergaan. Wat een geweldig voorbeeld is hij voor ons allen geweest. Hij heeft op opmerkelijke wijze stuwkracht gegeven aan dit werk. De gehele kerk heeft haar pas versneld en haar schreden vergroot als respons op zijn schallende oproep. Hij is een profeet voor ons geweest, een profeet wiens visie en openbaringen hebben uitgereikt naar alle mensen op aarde, zonder onderscheid te maken tussen land, huidskleur of levensstaat, de weergalozes zegeningen van het evangelie van Jezus Christus vrijelijk biedend aan allen die deze willen aanvaarden.

Hij laat u allen hartelijk groeten. Toen ik gisteren bij hem was wees hij mij erop dit vandaag te doen. Wij houden van hem en bidden voor hem. Onze harten richten zich met genegenheid tot hem en onze smeekbeden te zijner behoefte stijgen op tot onze Hemelse Vader.

President Romney heeft eveneens te kampen met moeilijkheden. Ook hij voelt de last der jaren en de gevolgen van

een natuurlijk slijtageproces na jaren van energieke en nimmer aflatende arbeid ter bevordering van het werk des Heren. Hij heeft verzocht niet te hoeven spreken, en hem hiervoor te excuseren. Wij zullen een boodschap van hem horen die hij eerder heeft voorbereid en die zal worden voorgelezen door zijn zoon, bisschop George J. Romney.

Wie wij ten zeerste missen is president N. Eldon Tanner, die optrad als raadgever van vier presidenten van de kerk. Hij overleed op 27 november jl. Tijdens de maanden hieraan voorafgaand liet hij ons, ondanks zijn lichamelijke toestand, onophoudelijk delen in zijn grote ervaring, wijsheid en inspiratie.

We zullen eveneens het treffende getuigenis van LeGrand Richards van de Raad der Twaalf in deze conferentie missen. Vijfenvertig jaar lang stond hij regelmatig aan het spreekgestoelte van deze tabernakel, getuigend van de waarheid van dit „wonderbaar werk en een wonder”. (Jesaja 29:14.) Miljoenen werden getroffen door de welsprekendheid en oprechtheid van zijn getuigenis.

De afwezigheid van deze grote leiders wordt alom gevoeld. Hun ontbreken brengt een ontzagwekkende verantwoordelijkheid met zich mee voor anderen onder ons. Ik dank de Heer voor zijn schragende zegeningen. Ik dank mijn broeders van de Raad der Twaalf voor hun grote liefde, kracht en wijsheid. Ik heb twintig jaar lang deel uitgemaakt van dat unieke en prachtige quorum van kundige en toegewijde mannen, die stuk voor stuk door God geroepen zijn en zijn begiftigd met het heilig apostelschap. Ik houd van ze als waren ze mijn broers. Ieder van hen bezit de sleutels van deze bedeling in verborgen reserve; een god-

delijke voorziening die de continuïteit van de leiding van de kerk garandeert.

Ik ben mijn broeders van het Eerste Quorum der Zeventig en de Presiderende Bisschop dankbaar. Broeders en zusters, er is eensgezindheid binnen de leiding van de kerk. Ik meen zelfs dat deze eensgezindheid nooit sterker is geweest.

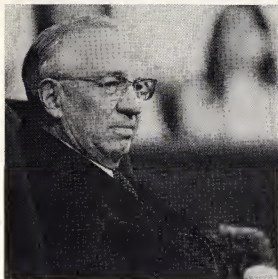
Het goddelijke genie van de organisatie van dit werk en van de roepingen tot leiderschap is zeer evident. De algemene autoriteiten zijn allen individuen, elk met zijn eigen persoonlijkheid. Ieder van hen brengt een rijke schakering aan ervaring en achtergrond met zich mee in zijn taken. Wanneer er zaken besproken moeten worden in de leidinggevende raden van de kerk, staat 't hen vrij hun mening te uiten. Dit interessante proces gadeslaand, is het fascinerend te zien hoe de macht van de Heilige Geest deze mannen beïnvloedt. Aanvankelijke verschillen van inzicht, nooit scherp, maar toch waarneembaar, verzachten en versmelten in een uiting van eensgezindheid. „Mijn huis is een huis van orde,” zegt de Heer (Leer en Verbonden 132:8). Steeds wanneer ik getuige ben van dit proces, onderga ik een vernieuwing van mijn geloof.

Ik spreek ook mijn oprechte waardering uit tot mijn broeders en zusters verspreid over de hele wereld, tot de leden van de kerk, waar u zich ook moge bevinden. Ik bid dat u versterkt en gezegend moge worden, dat er vrede in uw gezinnen en harten moge zijn en dat u de „zuivere liefde van Christus” mag ervaren in uw leven. (Moroni 7:47.)

Toen ik onlangs worstelde met een probleem dat ik als ernstig beschouwde en ik neerknielde in gebed, kwam een gevoel van vrede bij mij op, alsook de

woorden des Heren: „Wees stil, en weet, dat Ik God ben.” Ik nam daarop de Schriften en las deze geruststellende uitspraak, die honderdvijftig jaar geleden werd gesproken tot de profeet Joseph Smith: „Laat uw hart daarom vertroost zijn aangaande Zion; want alle vlees is in Mijn hand; wees stil, en weet, dat Ik God ben.” (Leer en Verbonden 101:16.)

God weeft zijn tapijt volgens zijn eigen groots ontwerp. Alle vlees is in zijn

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

hand. Wij hebben niet het recht Hem van raad te dienen. Wij hebben wel de verantwoordelijkheid en de gelegenheid om vrede te hebben, in ons gemoed en in ons hart, en te weten dat Hij God is, dat dit zijn werk is en dat Hij niet zal toestaan dat het misgaat.

We hebben geen reden om te vrezen. We hoeven ons geen zorgen te maken. We hoeven ons niet in gissingen te verdiepen. Wel is het voor ons een dwingende noodzaak bezig bevonden te

worden met het nakomen van onze plichten in verband met de roepingen die ons ten deel gevallen zijn. En omdat het merendeel van de heiligen der laatste dagen in geloof wandelt en met overtuiging werkt, wordt de kerk voortdurend sterker.

Ik maak gebruik van de gelegenheid om tot iedereen te zeggen dat de kerk voortstevent met grote kracht en macht. Ik geef u de verzekering dat het werk op het kantoor van het Eerste Presidium volkomen bij is. Niets wordt veronachtzaamd en geen enkel handelend optreden wordt uitgesteld. Wij ontvangen onze opdracht en ons gezag regelrecht van de president van de kerk, met wie wij regelmatig vergaderen. Dit geldt ook voor het werk van de Raad der Twaalf, het Eerste Quorum der Zeventig, de Presiderende Bisschop en de hulporganisaties. We danken de Heer, wiens werk dit is, voor de geweldige groei die we nu ondergaan. Het toenemende geloof van de mensen blijkt uit een groeiend aantal bezoekers van de avondmaalsvergaderingen en de tempel en een toename van de afgedragen tienden en andere gaven, hetgeen een uiting is van hun liefde voor de Heer en van zijn milde zegeningen, zelfs in deze tijd van economische teruggang.

Precies honderd jaar geleden, op de algemene conferentie van 1883, zei president Joseph F. Smith in deze tabernakel: „Welnu, zolang de heiligen der laatste dagen ermee tevreden zijn Gods geboden te onderhouden, de voorrechten en zegeningen die ze in de kerk genieten te waarderen en hun tijd, talenten en middelen willen aanwenden ter ere van zijn naam, ten einde Zion op te bouwen en waarheid en gerechtigheid op aarde te vestigen, zolang is de Heer door zijn eed

en verbond gebonden hen te beschermen tegen elke vijand en hen te helpen elke hindernis te overwinnen die mogelijkerwijs voor hun zou kunnen worden opgeworpen of op hun pad zou kunnen worden geworpen." (*Journal of Discourses*, deel 24, blz. 176.) Deze woorden zijn vandaag evenzeer van toepassing als toen ze honderd jaar geleden werden uitgesproken.

De Almachtige zegent zijn kerk en volk. Hij waakt over hen. Hij slumert noch slaapt terwijl Hij bestuurt, leidt en bij al zijn heilig werk paden volgt die voor ons verborgen blijven. (Heilige Lofzangen 18.)

Sommige mensen uiten hun bezorgdheid over het feit dat de president van de kerk waarschijnlijk altijd een man op leeftijd zal zijn. Daarop zeg ik: „Wat 'n zegen!” Het werk van deze bedeling werd in eerste instantie ingeleid door middel van de profeet Joseph Smith. Hij was jong en energiek, iemand wiens gedachten niet bepaald waren door de tradities van zijn tijd. Zijn geest was jong en als verse vochtige klei, die voor de Heer kneedbaar was nu een nieuwe bedeling van zijn werk een aanvang nam.

Josephs opvolger was betrekkelijk jong toen hij werd geconfronteerd met de ontzaglijke verantwoordelijkheid om een heel volk over woeste vlakten te leiden om te gaan pionieren in een nieuw land.

Maar nu zijn de beginselen van onze leer rotsvast verankerd en hebben we als volk een onwrikbaar bestaan opgebouwd, in elk geval tot de Heer ons de opdracht geeft opnieuw te vertrekken. Wij hebben geen innovaties nodig. Wat we wel nodig hebben is toewijding bij ons aankleven van de beginselen die uit

Gods mond afkomstig zijn. We hebben getrouwheid aan onze leider nodig. Hij is door God geroepen. Hij is onze profeet, onze ziener en openbaarder. Als we waardig genoeg zijn om een profeet te hebben, zullen we er nooit van verstoken zijn. Hij hoeft niet jong te zijn. Hij heeft jongere mannen tot zijn beschikking om de wereld af te reizen en het werk van de

**„God weeft zijn tapijt
volgens zijn eigen groots
ontwerp . . . We behoeven
niet te vrezén. We behoeven
ons geen zorgen te maken.
Het is voor ons een
dwingende noodzaak bezig
te worden bevonden met het
nakomen van onze
plichten.”**

bediening te verrichten. Hij is de presidentende hogepriester, aan wie alle sleutels van het heilig priesterschap zijn toevertrouwd. Hij is de stem der openbaring van God tot zijn volk.

Een oude spreuk luidt: „De jeugd is voor daden, ouderdom voor wijsheid.”

Het is mij een grote geruststelling te weten dat we voor de afzienbare toekomst een president zullen hebben die is getuchtigd en onderricht, beproefd en getoetst, wiens getrouwheid aan het werk en onkreukbaarheid in de uitvoe-

ring ervan zijn gehard in het smidsvuur van de dienstbaarheid, wiens geloof is gerijpt en wiens nauwe band met God over een periode van vele jaren is ontwikkeld.

Ik maak me geen zorgen. Ik voel me vereerd in de gelegenheid te zijn met hem te dienen die nu als profeet aan het hoofd van dit volk staat. En als de tijd voor verandering komt, wanneer dat ook moge zijn volgens de wil van de Heer, zal ik zonder voorbehoud diegene ondersteunen die de Heer aanwijst binnen de procedure van opvolging die Hij heeft vastgesteld in zijn koninkrijk, want ik weet dat dit Gods werk is en dat Hij er heden ten dage evenzeer over waakt als Hij in het verleden heeft gedaan. Hij begaat geen vergissingen.

Ik ben meerdere malen in de gelegenheid geweest dit opmerkelijke proces gade te slaan.

Vandaag heb ik iets te vieren. Het is precies vijftienvintig jaar geleden dat ik voor 't eerst werd gesteund als algemene autoriteit in de functie van assistent van de Raad der Twaalf. Grootse en indrukwekkende dingen heb ik gedurende deze afgelopen kwart eeuw meegemaakt. De verschillende opdrachten die ik tijdens deze bediening uitgevoerd heb brachten me in vele landen over de gehele wereld, naar talrijke plaatsen waar ik met beide oogen vrede en oorlog heb aanschouwd, welvaart en verschrikkelijke armoede, vrijheid en onderdrukking. Ik ben getuige geweest van de wonderen die voortspuiten uit geloof. Ik heb het bewijs gezien van ware goedheid en grootsheid in mannen en vrouwen die leven onder velerlei soorten omstandigheden. Ik heb op een zeer intieme en prachtige wijze gezien wat de macht van de Allerhoogste onder zijn kinderen tot stand brengt. Ik

heb opgemerkt welke factoren wel en welke niet tot de groei van de kerk en de ontwikkeling van haar leden leiden.

Toen ik vijftienvintig jaar geleden een algemene autoriteit werd, waren er 251 ringen in de kerk. Nu zijn er 1402. Toen waren er 2362 wijken en onafhankelijke gemeenten. Nu hebben we er 13.616. De statistische gegevens welke op die conferentie van 1958 werden bekendgemaakt, vertellen ons dat er op 31 december 1957 1.488.000 leden waren. Het vergelijkbare cijfer op 31 december 1982 bedroeg 5.165.000. De groei is wonderbaarlijk geweest. Populair uitgedrukt: „Kenniselijk doen we het nog niet zo slecht.” Neen, wij zijn het niet die dit tot stand gebracht hebben. Het is de Heer die al die krachten heeft beraamd en bestuurd die tot zo'n grootse oogst hebben gevoerd.

Dit werk vertoont een opmerkelijke continuïteit en samenhang. De kracht ervan ligt in het vermogen van ieder lid en iedere oprechte onderzoeker om door de kracht van de Heilige Geest voor zich—of haarzelf uit te maken en te weten dat het waar is. Critici mogen hun leven lang trachten te ontkennen, te ontkrachten of twijfel te zaaien, maar allen die God in geloof vragen, hebben de garantie dat door de stem van de Geest de zekerheid zal komen dat dit werk goddelijk is.

We hoeven niet bang voor de toekomst te zijn wanneer we vasthouden aan geopenbaarde beginselen. De profeet Joseph Smith zei eens: „Ga heen in alle deemoed en eenvoud en predik Jezus Christus, die gekruisigd werd; niet om met anderen te twisten wegens hun geloof, of godsdienstige stelsels, maar om een standvastige koers te volgen.” (*History of the Church*, deel 2, blz. 431.)

De woorden „een standvastige koers volgen” spreken mij aan. Ik hoop dat we ze nooit zullen vergeten. De kerk is voortdurend sterker geworden, omdat degenen die ons zijn voorgegaan een standvastige koers gevolgd hebben. Er zijn mensen die onze kracht zouden versnipperen door ons ertoe te bewegen doelstellingen na te streven die niet direct te maken hebben met de grote opdracht van de kerk. We worden voortdurend uitgenodigd, ja, zelfs dringt men er sterk op aan, om samen met anderen op te marcheren ten bate van deze of gene zaak. Er zijn een aantal zaken waarbij de kerk terecht betrokken behoort te zijn, zaken die rechtstreeks verband houden met de kerk en haar opdracht en met het welzijn van haar leden. Het zijn diegenen die geroepen zijn om de kerk te leiden die bepalen welke zaken dat zijn. Het zullen er slechts weinige zijn, daar we onze krachten en hulpbronnen moeten sparen voor de veel grotere verplichting een standvastige koers te volgen bij de opbouw van Gods koninkrijk op aarde.

Onze grote en fundamentele boodschap tot de wereld is dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God; dat Hij zijn leven gaf als zoenoffer voor de gehele mensheid; dat Hij uit het graf is opgestaan op die eerste paasmorgen, „als eersteling van hen, die ontslapen zijn” (1 Korintiërs 15:20), dat „evenals in Adam allen sterven, ook zo in Christus allen levend gemaakt zullen worden” (1 Korintiërs 15:22); dat Hij leeft, onze verrezen Heer en Meester.

Zoals al vaak vanaf dit spreekgestoelte is gezegd, heeft Hij ons een driedelige opdracht gegeven: Ten eerste het onderwijzen van het herstelde evangelie aan alle natiën, stammen, talen en volkeren;

ten tweede het versterken van de heiligen in hun geloof en ze aanmoedigen om in al hun handelingen en bezigheden gehoorzaam te zijn aan Gods geboden; en ten derde de uitvoering van het grootte werk voor de zaligheid van de doden. Deze kolossale opdracht beoogt alle

generaties van de mensheid – zij die ons zijn voorgegaan, zij die nu de aarde bevolken en zij die nog geboren zullen worden. Zij gaat verder dan welk ras, welke natie of generatie dan ook. Zij betreft de gehele mensheid. Het is een opdracht zonder weerga. De vruchten die ze afwerpt hebben eeuwigdurende consequenties. In de totstandbrenging van deze opdracht dienen we een standvastige koers te varen en niet inschikkelijk te zijn, ons er nooit vanaf te laten brengen.

Wij moeten ons meer inspannen voor het zendingswerk. President Kimball heeft herhaaldelijk aangespoord tot een bespoediging van dit werk.

Ik weet dat op onze jongemannen de grote verplichting rust om zich door

middel van scholing voor te bereiden op het bekleden van verantwoordelijke posities in de samenleving. Hun tijd is kostbaar. Ik aarzel echter niet de belofte uit te spreken dat de tijd welke is doorgebracht in getrouwe en toegewijde zendingsarbeid door de prediking van de Heer alleen maar hun bekwaamheid zal doen toenemen om in de toekomst verantwoordelijke posities te bekleden. Welke beroepskeuze ze ook zullen maken, ze zullen meer bekwaam zijn in hun vermogen zich uit te drukken, in hun arbeidsdiscipline, in de waarde die zij hechten aan opleiding, in de onkreukbaarheid van hun leven en in de erkenning van een hogere bron van kracht en macht dan die welke zij van nature bezitten.

We moeten niet alleen een standvastige koers volgen bij het onderrichten van ons eigen volk en het vervolmaken van hun leven, maar daarin ook ijveriger en doeltreffender zijn.

We dienen vast te blijven houden aan de eerste beginselen. We moeten in hetgeen we onderwijzen prioriteiten aanbrengen om zodoende datgene te benadrukken wat van de grootste waarde is.

„ . . . En één van hen, een wetgeleerde, vroeg, om Hem te verzoeken: Meester, wat is het grote gebod in de wet? Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.” (Matteüs 22:35-40.)

Dit moet de basis zijn van ons onderricht: liefde voor God en liefde voor en

dienstbetoon aan anderen – burenen, familie en eenieder waarmee we te maken krijgen. Hetgeen we onderwijzen moet voortdurend worden getoetst aan deze twee door de Heer vastgestelde maatstaven. Als we dat doen, zal dit werk voortgaan zonder ophouden. Dan zullen we als een stad worden, gelegen op een berg, waarvan het licht niet verborgen kan blijven. (Matteüs 5:14.)

Vervolgens moeten we in een liefdevolle en offervaardige geest onze inspanningen uitbreiden ten behoeve van het werk voor de verlossing der doden door dienstbetoon in de tempels van de Heer. Dit dienstbetoon lijkt meer op het goddelijke werk van de Zoon van God, die zijn leven voor anderen gaf, dan welk ander werk mij bekend.

Mijn broeders en zusters, als we bereid zijn een standvastige koers te volgen bij de uitvoering van deze reusachtige drieledige opdracht, dan zullen we met onze Vader in de hemel deelgenoot zijn in de volbrenging van zijn eeuwige doeleinden. U en ik kunnen als individu falen en de zegeningen mislopen. Maar zijn werk kan niet falen. Er zullen altijd mensen zijn, die Hij zal doen opstaan om het te volbrengen. Hij heeft verklaard: „De Here der heerscharen heeft gezworen: Voorwaar, zoals Ik gedacht heb, zo zal het geschieden, en zoals Ik besloten heb, zal het tot stand komen” (Jesaja 14:24).

Ik getuig vanmorgen tot u, dat Hij, al wakend over Israël, sluimert noch slaapt. Ik bid nederig dat God ons moge helpen trouw te zijn aan het grote vertrouwen dat Hij in ons heeft gesteld en ik smeek de zegeningen van de Heer op u af, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Schijnt als lichtende sterren in de wereld”

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Gedurende heel wat jaren hebben we kunnen zien dat er in de literatuur, film en muziek steeds meer uiting wordt gegeven aan wat men is gaan noemen een existentiële wanhoop, een ongeëvenaard gevoel van hopeloosheid. Toegegeven, er zijn nog heel wat mensen die zich niet van de wijs laten brengen door deze gevoelens en met blijdschap hun dagelijkse arbeid doen. Maar slachtingen en oorlogen hebben hun afschuwelijke tol geëist en de mens van de twintigste eeuw beroofd van een groot deel van zijn hoop. Een vooraanstaand wetenschapper heeft gezegd: „Het meest schrijnende probleem van de moderne tijd is waarschijnlijk het gevoel dat bij vele mensen leeft dat het leven zijn betekenis heeft verloren . . . (een) opvatting die niet langer beperkt is tot de filosofische of literaire *avant garde*. Ze leeft onder alle maatschappelijke en economische groepen en beïnvloedt alle leefvormen.” (René Dubos, *So Human*

and Animal, New York, Scribners, 1968, blz. 14 e.v.)

Het is onnodig de aarzeling of de oprechtheid op grond waarvan sommige wanhopigen tot zulke onjuiste conclusies zijn gekomen, in twijfel te trekken. Integendeel, we leven met ze mee en verlangen in een vurige smeekbede onze armen tot ze uit te strekken!

Deze verwarring en doelloosheid werden goed tot uiting gebracht tijdens de slotscene op een kerkhof van een pas op de televisie uitgezonden toneelstuk, toen een van de hoofdrolspelers bitter klagend zei:

„Is het leven van alle mensen . . . gebroken, verward, vol zielestrijd en wars van alle romantiek, afgewisseld door gekrijts, idioterieën, folterende pijnen en doodsstrijd? Wie zal het zeggen? . . . Ik weet het niet. . . . Waarom kan de mens niet hebben waar hij naar verlangt? Alles was er om iedereen tevreden te stellen en toch kreeg iedereen 't verkeer-

de. Ik weet het niet. Het gaat mij te boven. Het is een en al duisternis.” („The Good Soldier”, een dramatisering van de roman van Ford Madox Ford.)

Niettemin is zo'n schrijnende opvatting geen garantie voor de juistheid ervan. Bovendien nemen in het menselijke verkeer onjuiste en onbestreden beweringen weleens een onverdiend aureool van waarheid aan. Ofschoon een antwoord op deze hopeloosheid niet meteen overtuiging zal oproepen bij niet-gelovigen, kan het toch gelovigen sterken tegen de langzame erosie van hun eigen overtuigingen.

Trouwens, zoals een profeet lang geleden terecht zei, versterken droefheid en verdorvenheid elkaar, want „wanhoop komt tengevolge van ongerechtigheid”. (Moroni 10:22.)

Laat ons dus enkele van deze jammerklachten naast de openbaringen van God plaatsen. De uitingen van wanhoop naast de goddelijke aankondiging van hoop. De vrees voor uitroeiing naast de verzekeringen van de opstanding. Bekrompenheid naast de alomvattendheid van het evangelie van Jezus Christus. Als we dit doen zullen we zien hoe bijziend sommige stervelingen zijn, net als in hun spel verdiepte kinderen in een boomhut die doen alsof ze heel flink zijn en alleen op aarde!

De jammerklachten. De mens bewoont een „universum zonder borgsteller”, een wereld „zonder meester” die „niets geeft om 's mensen hoop en vrees”, een „rijk waarin toeval heerst”, waarin de mens het slachtoffer is van „de alles vertrapende opmars van onbewuste machten”. (Bertrand Russell, „A Free Man's Worship”, in *Mysticism and Logic and Other Essays*, London: George Allen and Unwin Ltd., 1950, blz. 57.)

De openbaringen: „Hij is de God die de aarde geformeerd en haar gemaakt heeft . . . niet tot een baaierd, maar ter bewoning heeft Hij haar geformeerd.” (Jesaja 45:18.)

„Want Hij is onze God, en wij zijn het volk dat Hij weidt, de schapen zijner hand.” (Psalm 95:7.)

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

„De mensen zijn opdat zij vreugde mogen hebben.” (2 Nephi 2:25.)

„En de haren van uw hoofd zijn ook alle geteld.” (Matteüs 10:30.)

Niet alleen de haren op ons hoofd zijn geteld, ook de planeten: „Maar ik spreek tot u slechts van deze aarde en haar inwoners, want zie, er zijn vele werelden, die door het Woord Mijner macht zijn voorbijgegaan. En er zijn vele werelden die nu bestaan, en voor de mens zijn ze ontelbaar; maar bij Mij zijn alle dingen geteld, want ze zijn de Mijne en Ik ken ze.” (Mozes 1:35.)

De angsten: De mensheid is gedoemd tot de ondergang . . . we kunnen er niets aan doen. We zullen geen persoonlijk leven hebben nadat we ten grave zijn gedragen; er bestaat geen god. „Het noodlot kent toorn noch mededogen.” (James Thomson, *The City of Dreadful Night and Other Poems*, London: Bertram Dobell, 1899, blz. 29–30, 35–36.)

De geruststellingen: „En de graven gingen open en vele lichamen der ontslapen heiligen werden opgewekt. En zij gingen uit de graven na zijn opstanding en kwamen in de heilige stad, waar zij aan velen verschenen.” (Matteüs 27:52–53; zie ook 3 Nephi 23:9–11.)

„Dood waar is uw overwinning, dood waar is uw prikkel.” (1 Korintiërs 15:55.)

„O, hoe groot is het plan van onze God.” (2 Nephi 9:13.)

Sommigen wanhopen en blijven wilens en wetens in onwetendheid, zoals Petrus zei (2 Petrus 3:5), of, zoals Nephi zei, willen zij niet zoeken naar kennis, noch grote kennis verstaan (zie 2 Nephi 32:7). Voor dezen is een pessimistische filosofie „aangenaam voor het zinnelijk gemoed.” (Alma 30:53.) Waarom? Omdat losbandigheid welig tiert temidden van een gevoel van hopeloosheid. Omdat, als menselijke begeerten abusievelijk worden beschouwd als de enige echte werkelijkheid en het „nu” wordt gezien als het enige moment dat er toe doet, er geen enkele reden is om niet toe te geven

aan ieder impuls of om welke bevrediging dan ook uit te stellen. Vandaar dat onsterfelijkheid en verantwoordelijkheidsgevoel met elkaar verweven zijn!

Jawel, er zijn er die ook zonder hoop rechtschapen blijven, ondanks het feit dat ze tot zulk een onjuiste conclusie gekomen zijn. In dergelijke nette mensen brandt het licht van Christus nog, hoewel onopgemerkt (zie Leer en Verbonden 84:46). Wanneer dat niet het geval was, dan zouden we een Gandhi verachten en een Hitler bewonderen, in plaats van het tegenovergestelde!

Het feit dat een dergelijk pessimisme zich verspreidt betekent niet noodzakelijkerwijs „terug naar de catacomben” voor de christenen, of dat wereldlijke Caesars het Colosseum binnenkort zullen heropenen. Niettemin zijn er reeds

would-be Caesars, die zullen weigeren te treden te zijn met burgers die aan Caesar slechts datgene geven wat hem toekomt – en aan God al wat Hem toekomt. (Zie Matteüs 22:21.)

Dit gevoel van wanhoop wordt verder versterkt door de bewezen leegheid van het materialisme. Een toename aan bezit compenseert niet voor een afname aan goedheid. Zo ook houdt het louter opeenstapelen van kennis zonder doel en het vergaren van informatie zonder wijsheid alleen maar een eindeloos leerproces in zonder ooit tot kennis van de waarheid te komen. (Zie 2 Timoteüs 3:7.)

Gekweld door zielsangst zwerven sommigen rond op de aarde op zoek naar de waarheid, niet wetende waar ze te vinden. (Zie Amos 8:11–12; Leer en Verbonden 123:12.) Een van deze dwalenden, een vooraanstaand iemand, werd door een collega als volgt beschreven: „Het is vreemd hoe vasthoudend hij is . . . in zijn omzwervingen. Hij is niet in staat te geloven, maar voelt zich evenmin op zijn gemak in zijn ongelof.” (Nathaniel Hawthorne, 20 november 1856 in *English Notebooks*, ed. Randall Stewart, New York: MLA, blz. 432–433.)

Zo staat het er dus voor met de wereld waar wij deel van uitmaken. Velen verwerpen de Schriften, het zedelijk geheugen van de mensheid en verklaren met absolute overtuiging dat absolute zekerheden niet bestaan. Anderen verwerpen het licht van het evangelie en mopperen tegelijkertijd over de groeiende duisternis. Nog weer anderen snijden zichzelf af van God en klagen over de eenzaamheid van het heelal. Sommigen volgen de paden van hem die openlijk de ellende van het mensdom nastreeft (zie 2

Nephi 2:27) en jammeren over hun ontevredenheid.

De ware christen beschouwt het leven natuurlijk niet als een makkelijk tocht: „Het kruis komt voor de kroon en morgen is het maandag!” (C.S. Lewis, *the Weight of Glory*, New York: McMillan, 1980.) Met hoop op lange termijn kunnen we echter een opgeruimd leven leiden temidden van dreigende onzekerheid. Het leven is een beproeving waar de mens door geloof moet overwinnen terwijl hij het nauwe en smalle pad volgt – dat beslist geen roltrap is – maar het pad is er wel!

En de dood is niet de permanente vernietiging van de menselijke persoonlijkheid en individualiteit! President Brigham Young verklaarde wijs dat het behoud van de menselijke intelligentie en individualiteit door het verzoeningswerk en de opstanding „de grootste gave (is), ooit aan de mensheid verleend.” (*Journal of Discourses*, deel 5, blz. 53.)

Net zoals de profeet Joseph Smith bij zijn vertaalwerk waarheden tegenkwam die diepzinniger waren dan zelfs hij op dat moment vermoedde – zijn wij de hoeders en bezitters van een evangelie van sprankelend levende en reële hoop. Het is een hoop waar velen intenser naar verlangen dan we voor mogelijk houden. Wij dienen de zaak van de Heer soms op een armzalige wijze, met onze geprogrammeerde oppervlakkigheid en met ons gebrek aan medeleven met hen die in wanhoop doelloos voortsukkelen.

We wonen en lopen werkelijk in „een straat vol schitterende vreemden”, die we moeten liefhebben en dienen, zelfs als ze niet evenveel belangstelling hebben voor ons!

Daarom is de geschiedenis nog geen bewijs voor een zinloze wereld, als we

tenminste willen zien met het oog des geloofs. In plaats daarvan zien we, naar gelang de rolverdeling in deze sterfelijke periode verandert, steeds weer de opeenvolgende golven mensen.

En hoe gemakkelijk sommige van die wanhopige spelers in dit menselijk dra-

„Wij zijn de hoeders en bezitters van een evangelie van sprankelende en reële hoop. Het is een hoop waarnaar velen intenser verlangen dan we voor mogelijk houden.”

ma zich ook uitdrukken, zonder het licht van het evangelie zien ze slechts een nietig onderdeel van één toneel, niet eens een heel bedrijf. En zeker het hele toneelspel niet. Dezulken worden uitgenodigd om de bedoelingen en onderrichtingen van de Auteur van dit toneelspel te begrijpen. Maar wanneer Hij tenslotte „ten tonele verschijnt, is het spel voorbij”.

Intussen moeten we ermee ophouden het menselijk falen toe te schrijven aan God! „Gedenk, gedenk, dat het niet het werk van God is, dat wordt verijdeld, doch het werk van mensen.” (Leer en Verbonden 3:3.)

Voorwaar, 's mensen successen en mislukkingen waren van den beginne voor de Heer bekend en werden door Hem in aanmerking genomen bij het

ontvouwen van zijn plan van zaligheid (zie 1 Nephi 9:6). Zijn voornemens zullen volledig tot stand worden gebracht.

Gerechtigheid, liefde, genade en waarheid zullen uiteindelijk zegevieren in een heelal gepresideert door een Heer, die zowel een vastberaden als een liefhebbende Mentor is. Dit is de sterfelijke school waarvan de Vader en de Zoon plechtig hebben verklaard: „En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden.” (Abraham 3:25.)

De Heer weet hoe werkelijke individuele ontwikkeling een omgeving vergt waarin zowel sprake is van vrije wilsuitoefening als van gunstige kansen. Een andere weg is er niet.

Het is dan ook niet verwonderlijk, dat apostelen en profeten ons hebben gezegd ons niet te laten afbrengen van de hoop van het evangelie, want hoop is „een anker der ziel” (Hebreeën 6:19), „hetgeen hen zeker en standvastig zal maken, en altijd overvloedig in goede werken.” (Ether 12:4; zie ook Kolossenzen 1:23.)

Het is daarom noodzakelijk dat toegewijde discipelen doen zoals Paulus zei: „schijnen als lichtende sterren in de wereld” (Filippenzen 2:15), ter verlichting van de vallei der laatste dagen die Joël voorzag: „Menigten, menigten in het dal der beslissing, want nabij is de dag des HEREN in het dal der beslissing.” (Joël 3:14; zie ook Openbaring 16:16; Zacharias 14:2.)

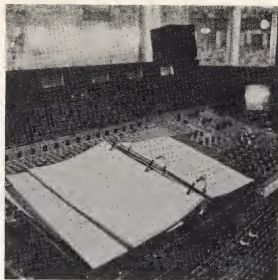
De wijze waarop deze verlichte personen „dagelijks (het) kruis op zich nemen”, (Lucas 9:23) is op zich al een leerrede. Hun leven staat niet in het teken van stille wanhoop, maar van kalme inspiratie, die voor hen de „verde-

diging en de bevestiging van het evangelie" vertegenwoordigt, zoals Paulus dat zou noemen. (Filippenzen 1:7.)

Hun levensloop vertegenwoordigt een kleinere en meer rustige geschiedenis binnen de grotere en meer rumoerige menselijke geschiedenis, een vreugdevol en geruststellend toneelstuk binnen het meer wanhopige drama, dat zich op deze planeet voltrekt.

Het eerste toneel: Een zendingspresident wordt op zeer korte termijn geroepen een overleden zendingspresident te vervangen. De trouwe echtgenote van de overleden zendingspresident begeleidt het lichaam van haar man huiswaarts, terwijl aan de andere kant de vrouw van de pasgeroepen zendingspresident, net herstellend van een operatie, bereidwillig aan de oproep voldoet haar man te vergezellen zo ver van huis. Elk van deze zusters biedt met vertrouwen, zachtmoedigheid en zonder te klagen 't hoofd aan haar zware opdracht, wetende dat de enige échte tragedie in het leven de zonde is!

Een tweede momentopname: Een jonge zendingspresident, zijn vrouw en vijf kinderen in spartaanse omstandigheden. Het water moet worden gekookt, en meegenomen in hun busje, waarna zij urenlang onder een verschroeiende zon rijden om de her en der verspreid wonende zendelingen en heiligen te bezoeken. Geadopteerde kinderen van een andere cultuur bevinden zich op dit ogenblik onder de hoede van een gezin waar een celestiale cultuur wordt ontwikkeld en waar de moeder de enige is die de kinderen les kan geven. Zonder te klagen voert dit gezin efficiënt zijn dagelijkse werkzaamheden uit – zonder te beseffen hoe bijzonder het eigenlijk is! Ze weten dat zij onder deze geruststel-

lende uitspraak vallen: „alle vlees is in Mijn hand; wees stil, en weet, dat ik God ben.” (Leer en Verbonden 101:16.)

Een ander geval is dat van een militair in Duitsland, die, bekommerd om hun lot, zijn busje vult met collega's om een bijzondere jong-volwassenenconferentie bij te wonen. Een van zijn vrienden kan niet op tijd gevonden worden, waarop deze bijzondere militair wat van zijn weinige en kostbare spaargeld achterlaat zodat hij zich alsnog per vliegtuig naar die conferentie kan begeven om het zo broodnodige geestelijke voedsel te verkrijgen. In wezen volgt deze weldoener het tweede grote gebod en verwerpt hij het wanhopige standpunt „wat kan me de rest schelen”.

Nog een portret is van een jeugdige discipel, een gymnastiekbeoefenaarster, die door een val werd verlamd. Ze verviel niet in verlamming des geestes, maar in godsvrucht. Ze is geworden tot een getuige in een rolstoel. Wat staat ze geestelijk recht en wat een voorbeeld is zij niet voor anderen! Hetgeen zij verloren heeft is als een uitgraving, het klaarmaken van een reservoir, waarin

eens een gulle God compenserende zegeningen naar de mate van Maleachi zal uitstorten, ja, „zegen in overvloed.” (Zie Maleachi 3:10.)

Een andere opname: weduwen en weduwnaren, die geduldig en met vertrouwen op het moment van hun heengaan van deze aarde wachten, wanneer ze zich opnieuw bij hun eeuwige partners kunnen voegen. Intussen doen zij hier hun taken en plichten. Net als Alma en Paulus hebben zij geleerd tevreden te zijn onder de hun toegemeten omstandigheden. (Zie Alma 29:3; Filippenzen 4:11.)

Evenzo hebben we grote bewondering voor degenen die onrecht is aangedaan en niettemin voortgaan met goedgevoelen en weigeren om zich beledigd of verbitterd te voelen. Laat anderen God iets ongerijms toeschrijven (zie Job 1:22); deze trouwe zielen zijn grootmoedig en vergevingsgezind, zoals de edelmoedige Jozef in Egypte was ten opzichte van zijn broers, die zo'n grote fout hadden begaan: „Maar wees nu niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt, want om u in het leven te behouden heeft God mij voor u uitgezonden.” (Genesis 45:6.) Zulke heiligen vertonen vergevingsgezindheid, waar anderen zich zouden verlustigen in hun wrok!

Men wordt verdeemoedigd door de geestelijke onderworpenheid van die stervende jonge moeder van zesentwintig, die begrijpelijkerwijs door smart wordt verteerd, wetende dat zij haar twee kinderen niet zal opvoeden, terwijl zij nog maar zo kort tevoren aan de tweede het levenslicht schonk en daarbij bereid was geweest zondig het leven te laten. De baby kwam veilig ter wereld, maar helaas kon de dappere moeder niet blijven. Het was ontroerend hoe deze

jonge zuster met kinderlijk geloof vroeg, „als ik moet sterven, hoe kan ik dan mijn man en ouders helpen die dit aan moeten zien”? Zij (en vele anderen met haar die in overeenkomstige omstandigheden verkeren) past volkomen in het beeld dat koning Benjamin schetste van een heilige die „gewillig is zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.” (Mosiah 3:19.)

Zulke mensen zijn voor ons als een levende toespraak over godsvrucht. Het licht van het evangelie heeft hun zielen „zo van vreugde doortinteld,” dat iedere wolk der duisternis wordt verdreven. (Alma 19:6.)

„Met de hoop en het geduld, die de liefde slechts kent,” doen dezen het werk dat de Heer hun heeft opgedragen. (Zie *Lofzang* nr. 181, „Komt, de reis nu hervat”.)

Laat de winden en de stormen maar over deze trouwe heiligen komen; ze zullen de wereld aan zich onderwerpen – niet andersom. Anderen zullen tekort schieten; zij niet! Laat anderen maar pruil en twijfelen; dezen niet! Laat sommigen rumoerig de draak steken met de tempel; dezen zullen rustig tot de tempels samenstromen, om het werk te doen van Hem wiens huis dit is!

God zegene u, de trouwe broeders en zusters, want u „schijnt als lichtende sterren in de wereld” (Filippenzen 2:15), als bakens om wanhoop te verdrijven. Aan een wereld die geestelijk analfabeet is, geeft u grootse lessen in evangeliegrammatica, waaronder deze: De dood is slechts een komma, geen uitroepetekening!

In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Het avondmaal

*Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik wilde dat iedereen op kon groeien in een kleine stad. Ik heb zoveel gelukkige herinneringen aan de tijd dat ik een jochie was. Tijdens die heerlijke zomer- en winteravonden maakten we het gezellig door ons grotendeels zelf te vermaken. Het was een prachtige tijd.

Naast de school was onze kerk het belangrijkste gebouw van ons stadje. De kapel had een indrukwekkend in twee verhogingen verdeeld podium. Dit podium was vrij groot en op de eerste verhoging bevond zich aan de ene kant een tafel voor de wijkadministrateur, aan de andere kant een piano en precies in het midden stond de avondmaalstafel. Op het hoogste deel van het podium bevond zich het spreekgestoelte met zijn rode pluche bekleding en de prachtig gebeeldhouwde stoelen met rode pluche zittingen die voor de bisschop of bezoekende autoriteiten bestemd waren. Aan de achterste muur van de kapel hingen twee indrukwekkende olieverfschilderijen van de tempels van Kirtland en van Salt Lake City. Iedereen die de vergadering bijwoonde had altijd een duidelijk uitzicht op het statige spreekgestoelte

en, natuurlijk, op de avondmaalstafel.

Avondmaalsvergaderingen waren steeds bijzondere gebeurtenissen. De Heer leerde, dat „het dienstig is, dat de gemeente dikwijls te zamen vergadert om brood en wijn te nuttigen ter gedachtenis van de Here Jezus.” (Leer en Verbonden 20:75.) Wij van het Aäronisch priesterschap beseften dat het een bijzonder gebeuren was. We waren goed geoefend en wisten precies wat we moesten doen. We hadden thuis en in onze quorumvergaderingen geleerd dat het een grote eer voor ons was om Gods heilige priesterschap te dragen, dat ons het gezag verleende om de heilige verordeningen van het evangelie te bedienen... .

Ik kan me nog levendig herinneren hoe wij, als diakenen de twee priesters bewonderden, die op de eerste verhoging van het podium zaten en de zegen over het avondmaal van de Heer zouden uitspreken. Iedereen in de kapel kon hen zien. Ik weet zeker, dat zij zich het gewicht van het gebeuren bewust waren. Ze waren netjes gekleed in hun beste kleren en terdege voorbereid.

De bisschop, gezeten in hun speciale stoelen, bevonden zich op de verhoging boven die waarop de priesters zaten. Iedereen kon hen zien. De priesters handelden en zagen er even voornaam uit als de bisschop.

Wij als diakenen en leraren zaten op de eerste rij, klaar om het avondmaal rond te dienen. Ik herinner me nog hoe de broodschalen glommen en hoe de glaasjes voor het water glinsterden. Alles wat met de avondmaaltafel te maken had, het linnengoed inbegrepen, was onberispelijk en op tijd klaar.

Iedereen werd verondersteld het avondmaalslied mee te zingen. En iedereen zong ook mee. Kinderen werd niet alleen geleerd eerbiedig te zijn, maar werden ook geholpen met het van buiten leren van de woorden van de meest bekende avondmaalsliederen. Ik zie de muzikleidster, zuster Ella Jack, nog tussen de avondmaaltafel en de piano staan, zodat iedereen haar goed kon zien. Voor het inzetten van het lied keek zij altijd onderzoekend rond om zich ervan te verzekeren dat iedereen een zangboek had en klaar was om te gaan zingen. Ze zag er in het bijzonder op toe dat de Aäronische priesterschap van zangboeken was voorzien. Wij zongen allemaal mee. We leerden in onze jeugd, dat als we de Geest wilden voelen we een verandering in onze harten moesten ondergaan en om in volledige harmonie te zijn tijdens zulk een heilige gebeurtenis was het noodzakelijk dat we het avondmaalslied meezongen. Terwijl we de woorden persoonlijk zongen, werden onze zielen er beter op voorbereid om deze heilige verordening te begrijpen. Bij het laatste avondmaal zongen de apostelen met de Heer mee: „En na de lofzang

gezongen te hebben vertrokken ze naar de Olijfborg.” (Matteüs 26:30.)

En in die avondmaalsvergadering zongen we dan... .

*Bij 't gebed voor 't brood en 't water
smeken wij met heilig vuur
in de deemoed onzer harten:
Zend Uw Geest ons in dit uur.
Laat ons niet vergeten, Heiland,
dat Gij voor ons leedt en sterft
aan het smart'lijk kruis der schande,
ons de zaligheid verwierft.*

*Vul ons harte met vergeving,
leer verdraagzaamheid ons Heer,
moog' ons bidden U bereiken
in Uw hoge, heil'ge sfeer.
Mochten wij Uw offerande
waardig zijn door ons gedrag.
Laat ons, Heer, dan met U wonen
in die glorieijke dag.
(Heilige lofzangen, nr. 91.)*

Deze woorden werden dan als het ware in onze harten gegraveerd omdat we ze echt gezongen hadden. De ziel stroomt vol hemelse gedachten als men deelneemt aan hemelse handelingen, die vergezeld gaan door hemelse melodieën.

Nadat het avondmaalslied was gezongen, knielden de priesters neer op een klein rood fluwelen bankje en spraken de zegen over het brood en het water uit. Wij hadden geen voorbedrukte kaartjes, maar afdeling twintig van de Leer en Verbonden lag geopend op tafel, voor het geval het nodig mocht zijn. Er waren geen microfoons of luidsprekers. Men had de priesters geleerd langzaam en duidelijk te spreken en goed te articuleren, opdat iedereen de woorden van dit heilige gebed, welke ons stuk voor stuk door de Verlosser zelf waren gegeven, kon verstaan en begrijpen.

Onze quorumadviseurs gaven ons in onze priesterschapsvergaderingen les over het heilige karakter van de verorde-

ning van het avondmaal – hoe we aan de Heiland behoorde te denken, over zijn offer voor ons, over het belang van onze kleding en ons uiterlijk en hoe we van deze rustige momenten gebruik konden maken om ons voor te nemen beter ons best te doen al de geboden te onderhouden. We letten zorgvuldig op wanneer onze eigen priesters deze heilige handeling, die enigszins gelijkenis vertoonde met de allereerste handeling in deze soort, uitvoerden en luisterden toe terwijl zij de goddelijk geopenbaarde zegen over het brood en het water uitspraken, ter gedachtenis van het vlees en bloed van onze Verlosser. Terwijl de priester aldus in het openbaar onze Eeuwige Vader in de hemel aanspreekt, kan hij, als hij geestelijk juist is afgesteld, in gedachten zich een beeld vormen van een liefhebbende Hemelse Vader die luistert naar zijn nederige bede.

„O God, de Eeuwige Vader, wij bidden U in de naam van Uw Zoon Jezus Christus, dit brood te zegenen en te heiligen voor de zielen van allen, die ervan nuttigen; dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van Uw Zoon, en voor U, o God, de Eeuwige Vader, betuigen, dat zij gewillig zijn de naam van Uw Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden, die Hij hun heeft gegeven, opdat zij altijd Zijn Geest met zich mogen hebben.” (Leer en Verbonden 20:77.)

Ik zou willen dat de jongens van de Aäronische priesterschap van de hele kerk in dezelfde gelegenheid konden zijn als wij, om ouderling Howard W. Hunter in de tempel het avondmaal te horen inzegenen. Hij is een bijzonder getuige van Christus. Als ik hem onze Hemelse Vader heb horen vragen het avondmaal

te zegenen, heb ik de diepe spiritualiteit van zijn ziel gevoeld. Elk woord is helder en betekenisvol. Hij is niet ghaast. Hij fungeert als spreekbuis voor alle apostelen bij het aanspreken van onze Hemelse Vader. Elk woord van het avondmaalsgebed is onmisbaar. Iedereen die de avondmaalsvergadering bijwoont dient

„Onze geestelijke
hernieuwing en gedane
beloften van iedere zondag
dienen zich te weerspiegelen
in ons door-de-weeks
gedrag.”

elk woord duidelijk te horen en te mediteren over het verbond dat juist gemaakt is en over zijn of haar persoonlijke waardigheid.

De verordening van 's Heren avondmaal werd door de Verlosser zelf ingesteld, zoals is vastgelegd door de evangelisten. Ouderling James E. Talmage schrijft:

„Terwijl Jezus met de Twaalf nog aan tafel zat, nam Hij een brood en na eerbiedig te hebben gedankt en het door zegening te hebben geheiligd, gaf Hij elk van de apostelen een deel, zeggende: ‚Neemt, eet, dat is Mijn lichaam,‘ . . . Daarna een beker wijn nemende, dankte Hij en zegende die en gaf hem aan hen met het gebod: ‚Drinkt allen daaruit, want dat is Mijn bloed, het bloed des nieuwen testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt tot vergeving der zon-

den. . . ' Op deze eenvoudige en indrukwekkende wijze werd de verordening ingesteld, die sindsdien bekend is als het Sacrament van des Heren Avondmaal. Het brood en de wijn, door gebed behoorlijk ingezegend, worden de emblemen van des Heren lichaam en bloed, om eerbiedig en te Zijner nagedachtenis te worden gegeten en gedronken." (*Jezus de Christus*, blz. 437-438.)

Deze heilige verordening werd later door de Verlosser onderwezen aan de Nephieten op het westelijk halfroond. Na gesproken te hebben en de zieken te hebben genezen, „gebood (Jezus) Zijn discipelen, dat zij Hem brood en wijn zouden brengen . . .

(Hij) nam . . . van het brood, en brak en zegende het; en Hij gaf de discipelen, en gebood, dat zij zouden eten.

En toen zij hadden gegeten . . . gebood Hij, dat zij de schare zouden geven." (3 Nephi 18:1, 3-4.) De Verlosser leerde de discipelen „het aan het volk van Mijn kerk te geven, aan allen, die zullen geloven en in Mijn naam worden gedoopt.

En dit zult gij altijd onderhouden, zoals Ik het heb gedaan – zoals Ik brood heb gebroken en het gezegend en aan u heb gegeven . . .

En dit zult gij altijd doen met hen, die zich bekeren en in Mijn naam worden gedoopt; en gij zult het doen ter gedachtenis van Mijn bloed, dat Ik voor u heb vergoten, zodat gij tot de Vader moogt getuigen, dat gij Mijner altijd indachtig zijt. En indien gij Mijner altijd indachtig zijt, zult gij Mijn Geest met u hebben.

En Ik geef u een gebod, dat gij deze dingen zult doen. En gezegend zijt gij, indien gij deze dingen altijd zult doen, want gij zijt op Mijn rots gebouwd." (3 Nephi 18:5-6, 11-12.)

De gelegenheid die wij elke week hebben om van het avondmaal van de Heer te nemen, is een van de heiligste verordeningen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en is een verdere blijk van zijn liefde voor ons allemaal. Wanneer wij aan het avondmaal deelnemen hebben wij te maken met beginselen, die van fundamenteel belang zijn voor 's mensen vooruitgang en verhoging in Gods koninkrijk en voor het vormen van ieders geestelijk karakter. Onze geestelijke hernieuwing en gedane beloften van iedere zondag dienen zich te weerspiegelen in ons door-de-weeks gedrag. Het is mogelijk dat we in gebreke blijven de diepe geestelijke betekenis te beseffen die deze verordening ons persoonlijk biedt. Is het mogelijk dat wij onszelf, door een nonchalante houding van onze kant en een routine-achtige afhandeling van deze heilige gebeurtenis als ware het louter een formaliteit, beroven van onze kans op geestelijke groei?

Wij betreuren allemaal wel bepaalde woorden of daden of gedachten die van sabbat tot sabbat van ons zijn uitgegaan en die we graag uit onze ziel zouden willen wissen. Misschien hebben we een fout begaan tegenover iemand of hebben we deze of gene gekwetst; of, misschien koesteren wij negatieve gevoelens en moeten we ons bekeren en vergeving ontvangen van hen die wij hebben geschaad of tegen wie wij gezondigd hebben, om ons vervolgens in alle nederigheid en met een verslagen geest voor te bereiden om waardig van het avondmaal te kunnen nemen. Als we ons oprecht hebben bekeerd kunnen we vergeven worden en kan onze ziel geestelijke genezing ontvangen. U en ik hebben het ervaren.

Door middel van openbaring leerde de Heer, dat „de leden voor de kerk, en eveneens voor de ouderlingen, door een godvruchtige wandel en omgang dienen te tonen, dat zij . . . waardig zijn . . . en zij in heiligheid voor de Here wandelen.” (Leer en Verbonden 20:69.)

De Verlosser leerde eveneens: „gij zult niemand willens en wetens onwaardig van Mijn vlees en bloed laten nuttigen.” (3 Nephi 18:28.)

Enige jaren geleden schreef ouderling Melvin J. Ballard: „Ik getuig dat er tijdens de bediening van het avondmaal een geest aanwezig is, die de ziel van hoofd tot voeten verwarmt; men voelt hoe de wonden der geest worden genezen en hoe de last wordt verlicht. Vertrouwing en een gevoel van geluk dringen de ziel binnen die waardig en met oprecht verlangen van dit geestelijk voedsel neemt.” (*Crusader for Rightness*, Salt Lake City, Bookcraft, 1966, blz. 133.)

teousness, Salt Lake City, Bookcraft, 1966, blz. 133.)

Tijdens het zegenen en rond dienen van het avondmaal hebben de aanwezigen de gelegenheid om na te denken over de kostbare gaven die beschikbaar zijn dank zij het offer dat Hij voor ieder van ons heeft gebracht, want het avondmaal wordt gezegend en geheiligd opdat een ieder er van moge eten ter gedachtenis van de Zoon van God. (Zie Leer en Verbonden 20:77.)

Gewoonlijk hebben we elke week, voor iets meer dan een uur, de gelegenheid om de avondmaalsvergadering bij te wonen en om na te denken over het leven van onze Verlosser; om ons met diepe dankbaarheid en eerbied zijn leven van zuiverheid, goedheid en liefde voor de geest te roepen; om het grote zoenoffer te overdenken; en om te nemen van het gebroken brood, dat zijn opengere-

ten lichaam symboliseert, en te drinken uit de beker, waarvan de inhoud het symbool is van zijn bloed, dat aan het kruis werd vergoten.

De Verlosser onderwees de Nephieten: „Ik ben in de wereld gekomen om de wil van Mijn Vader te doen, omdat Mijn Vader Mij heeft gezonden. En Mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verheven; ... opdat Ik alle mensen tot Mij mocht trekken.” (3 Nephi 27:13-14.)

Wanneer we van het avondmaal nemen en ieder afzonderlijk over zijn offer nadenkt, doen we de plechtige belofte de geboden te onderhouden, welke Hij ons heeft gegeven, opdat wij daardoor altijd zijn Geest met ons mogen hebben. Door elke zondag van het avondmaal te nemen ontvangen we de bemoediging en kracht om Gods geboden te onderhouden en om rechtschapen, deugdzaam en eerlijk te leven. Was het niet Jezus zelf die er de volgende opsomming van gaf: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf.” (Lucas 10:27.)

Dat is hetgeen waartoe iedereen, die van het avondmaal neemt, zich verbonden heeft. Het naleven van Gods geboden, verplicht iemand tot een leven van deugdzaamheid, van goedheid jegens de samenleving en oprechte hulpvaardigheid ten opzichte van de mensheid, een leven waarin haat, vijandigheid, onzedelijkheid, zelfzuchtigheid, dronkenschap, jalouzie en oneerlijkheid worden uitgebannen.

Mogen wij de vreugde ervaren die voortkomt uit het regelmatig bezoeken van de avondmaalsvergadering en mo-

gen wij de zegeningen van eeuwige vooruitgang voelen in ons persoonlijk leven ten gevolge van onze volledige overgave, zowel in geest als in ons handelen, aan de heilige woorden van het avondmaal.

De profeet Joseph Smith leerde: „De ondervindingen van andere lezen ... kan *ons* nimmer een zeer ruime blik geven op onze toestand en ware verwantschap tot God. Men kan alleen kennis van deze dingen ontvangen als gevolg van ondervindingen door middel van de verordeningen Gods, die met dit doel werden gegeven. Indien u vijf minuten in de hemelen mocht zien, zoudt u meer weten dan door alles te lezen, wat ooit over dit onderwerp geschreven is.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz.295.)

Het avondmaal is één verordening, die ons in staat stelt een persoonlijke relatie met God te ervaren en die onze kennis en ons begrip van Hem en zijn Eniggeboren Zoon vergroot.

Onze persoonlijke beloning voor naleving van de verbonden en plichten die vervat zijn in de verordening van het avondmaal is het gezelschap van de Heilige Geest. Dit is het licht dat tot het eeuwige leven leidt. De goddelijke deugden verbonden aan het deelnemen aan het avondmaal des Heren zijn dat wij zijn goddelijk leven steeds in gedachten dienen te hebben; dat we de Heer moeten liefhebben met geheel ons hart, met geheel onze kracht en met geheel ons verstand; en dat we dienen te werken om zijn uiteindelijke oogmerk tot stand te brengen – het eeuwige leven van de mens.

Ik getuig nederig tot u, dat deze dingen waar zijn, in de naam van onze Heer Jezus Christus. Amen. □

Bewijsmateriaal voor de opstanding

*Ouderling Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

De boodschap die ik vandaag aan deze vergadering breng, evenals aan alle anderen die deze woorden zullen horen, is van belang voor elk levend wezen. Wie lid is van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft haar al vaak gehoord. Wie geen lid is, heeft de woorden wellicht eerder gehoord, maar vanwege extra bewijsmateriaal, zult u vandaag misschien meer worden getroffen door de waarheid ervan en zult u meer geneigd zijn er een motiverende overtuiging van te maken.

De boodschap waarover ik spreek heeft deel uitgemaakt van alle toespraken die u eerder deze dag heeft gehoord. Zij is eenvoudig, mooi en luisterrijk. Het is mogelijk, dat ik haar niet op een volmaakte wijze breng en misschien zullen velen haar niet volledig begrijpen. Wij vinden het misschien moeilijk er op een passende wijze gehoor aan te geven maar de boodschap zelf wordt veelal de grootste, de spannendste, de meest betekenisvolle en belangrijkste genoemd die wij ooit zullen horen. De boodschap

betreft het „goede nieuws” – het evangelie van Jezus Christus.

Zij luidt, met name, dat Jezus van Nazaret, Hij die zo'n tweeduizend jaar geleden te Betlehem uit Maria werd geboren, de Verlosser is van de gehele mensheid. Wij weten en getuigen tot de wereld, dat Hij een waarlijk volmaakt en voorbeeldig leven leidde, dat Hij in de hof van Getsemane voor onze zonden leed, dat Hij zijn leven voor ons gaf door zich te laten kruisigen en dat Hij na drie dagen uit de dood opstond – zoals Hij had voorzgd. Het slot van dit goede nieuws luidt dat Hij op een bepaald moment zal terugkeren om de zijnen te vergaren.

Dit is ook de boodschap van de apostel Paulus, verkondigd in zijn brief aan de heiligen te Korinte, namelijk dat Christus stierf voor onze zonden, begraven werd en op de derde dag verrees. Dit zijn de woorden die hij schreef:

„Ik maak u bekend, broeders, het evangelie, dat ik u verkondigd heb, dat gij ook ontvangen hebt, waarin gij ook

staat, waardoor gij ook behouden wordt, indien gij het zo vasthoudt, als ik het u verkondigd heb, tenzij gij tevergeefs tot geloof zoudt gekomen zijn. Want voor alle dingen heb ik u overgegeven, hetgeen ik zelf ontvangen heb: Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften, en Hij is begraven en ten derde dage opgewekt, naar de Schriften." (1 Korintiërs 15:1-4.)

In deze paastijd gaan onze gedachten uit naar de gebeurtenissen, die misschien het meest opwindende gedeelte behelzen van het goede nieuws dat we brengen. Ik bedoel de gebeurtenissen, welke volgden op de kruisiging van de Heiland. De evangelisten beschrijven hoe de Heer haastig begraven werd, omdat de sabbat op het punt stond te beginnen; eveneens beschrijven ze hoe Maria en andere getrouwe vrouwen vroeg in de morgen de lege graftombe ontdekten en hoe een engel aankondigde: „Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft" (Matteüs 28:6); hoe Maria Petrus en Johannes vertelde dat het lichaam uit het graf verdwenen was; hoe Petrus en Johannes ontdekten dat het graf wel degelijk leeg was; en tenslotte brachten ze verslag uit van de twee korte gesprekken die Maria had – het eerste met de twee in het wit gehulde personen in de graftombe en het tweede met degene die zij aanzag voor de tuinman, maar herkende als de Meester zelf toen Hij haar aansprak.

Dit zijn gebeurtenissen, die het messiasschap van Jezus bevestigen. Het is tot deze gebeurtenissen dat christenen zich wenden ter ondersteuning van hun hoop dat er leven is na de dood. In onze moderne wereld, waarin het leven zo anders is en zo ver verwijderd van de gebeurtenissen van die eerste paasmor-

gen, hebben velen er moeite mee deze dingen te geloven en zich ermede te vereenzelvigen. Voor diegenen die er mee worstelen hebben wij nog meer goed nieuws. Er is een manier om het zeker te weten en er bestaat veel bewijsmateriaal dat diegenen die zoeken naar waarheid kan helpen om te weten en te begrijpen. Laat mij allereerst in het kort enige bewijsstukken met u delen en vervolgens enige richtlijnen uitstippelen die, wanneer ze worden opgevolgd, kennis omtrent de waarheid van het evangelie kunnen brengen.

Terwijl Hij in Jeruzalem was hield Jezus een van zijn meest indrukwekkende toespraken, waarin Hij sprak over herders en schapen en zichzelf de Goede

Ouderling Howard W. Hunter van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Herder noemde, die zijn schapen kent en ook door zijn schapen wordt gekend. Hij zei:

„Ik ben de goede herder en Ik ken de mijne en de mijne kennen Mij, gelijk Mij de Vader kent en Ik de Vader ken, en Ik zet mijn leven in voor de schapen. Nog

andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder.” (Johannes 10:14–16.)

Wie waren deze „andere schapen,” die niet tot de joodse stal in Palestina behoorden, die de stem van de Heer zouden horen en tot het licht van het evangelie gebracht zouden worden, samen met de rest van zijn schapen? Dit was een toespeling op een overblijfsel van het huis van Jozef, dat op het Amerikaanse continent woonde en waarvan de voorouders een zestal eeuwen tevoren Jeruzalem hadden verlaten en naar de Nieuwe Wereld waren gereisd.

Na zijn kruisiging en daaropvolgende opstanding bezocht de Heer hen inder-

daad, zoals Hij had gezegd; en tot deze andere schapen op het westelijk half- rond zei de opgestane Christus:

„En voorwaar zeg Ik u, dat gij het zijt, van wie Ik zeide: Andere schapen heb Ik, die niet van deze kooi zijn; die moet Ik ook toebrengen, en zij zullen Mijn stem horen; en er zal één kudde zijn, en één herder.

En zij begrepen Mij niet, want zij veronderstelden, dat het de niet-Joden waren.” (3 Nephi 15:21–22.)

Zij die bekend zijn met het leven en de leringen van de Meester wegens hun kennis van de boeken van de Bijbel, zullen er met belangstelling kennis van nemen, dat er ook een register is van zijn bezoek aan de mensen op het westelijk half- rond – de andere schapen waarover Hij sprak. De titel ervan is het Boek van Mormon, naar de profeet die de kronieken van de volkeren van het Amerikaanse continent verzamelde en bekortte. Het Boek van Mormon is nog een getuige van Christus en bevat zijn onder- richt aan de andere kudde in de Nieuwe Wereld. Het is eveneens een verslag van de geschiedkundige gebeurtenissen, welke al met al ruim duizend jaar van de reizen en worstelingen van deze mensen bevat, alsook de onderrichtingen van de profeten die hen leidden.

We kennen reeds de kracht en de macht van de vele in de Bijbel vastgelegde getuigenissen van de profeten die op aarde hebben geleefd. Ons goede nieuws is, dat de woorden van de profeten uit de Nieuwe Wereld ons niet alleen extra inzicht verschaffen met betrekking tot geestelijke zaken, maar ook een bevestigend getuigenis die alles wat wij al studierend in de Bijbel reeds begrepen hebben, staven en daarmee in harmonie zijn.

Op diegenen, die niet bekend zijn met het Boek van Mormon, maar oprecht naar waarheid zoeken, zal het lezen van dit boek een diepe indruk maken. Het zal uw kennis vergroten omtrent de wijze waarop God met de mensheid omgaat en uw verlangen doen toenemen om in overeenstemming met de beginselen van het evangelie te leven. Het zal u ook een krachtig getuigenis van Jezus verschaffen.

Op vragen als „Hoe kan ik de waarheid van deze dingen te weten komen?” en „Hoe kan ik zeker weten dat de Verlosser leeft?” heeft Moroni, een der grote profeten uit het Boek van Mormon, het antwoord gegeven. Hij vertelt ons hoe we te weten kunnen komen of het Boek van Mormon waar is en deze zelfde handelwijze zal ons tot alle waarheid voeren en ongetwijfeld diegene helpen die de werkelijkheid van de opstanding van Jezus wil leren kennen. Hij deed de volgende uitspraak:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.

En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.” (Moroni 10:4-5.)

Als u een oprecht verlangen heeft om kennis te verkrijgen en als u bereid bent in overeenstemming te leven met alle geboden, welke Hij heeft gegeven, zal deze raad uit de mond van Moroni tot een geestelijke bevestiging van de evangeliewaarheden voeren.

In deze paastijd voel ik in sterke mate hoe belangrijk mijn opdracht is om van de werkelijkheid van de opstanding van de Verlosser te getuigen. Mijn broeders en zusters, er is een God in de hemelen, die van u en mij houdt en om ons geeft. Wij hebben een Vader in de hemel, die de

„. . . enige richtlijnen . . . die, wanneer ze worden opgevolgd, kennis omtrent de waarheid van het evangelie kunnen brengen.”

Eerstgeborene onder zijn geesteskinderen uitzond, zijn Eniggeborene in het vlees, om een aards voorbeeld voor ons te zijn, om de zonden van de wereld op zich te nemen, voor die zonden vervolgens te worden gekruisigd en om uit de dood te worden opgewekt. Hij was het die zei:

„Want zie, Ik God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen –

Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der

mensen.” (Leer en Verbonden 19:16-19.)

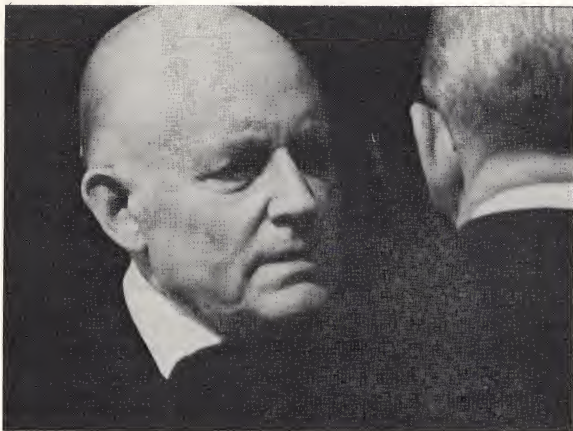
En Hij zeide opnieuw: „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven; geloofst gij dat?” (Johannes 11:25-26.)

Het is waarlijk een prachtige boodschap: er zal leven na de dood zijn; we kunnen terugkeren om weer bij onze Vader in de hemel te wonen dank zij het offer dat de Verlosser voor ons heeft volbracht en dank zij onze eigen bekeering en gehoorzaamheid aan de geboden.

Laat ons in het prachtige ochtendgloren van deze paasdag, wanneer de ge-

dachten van de christelijke wereld zich gedurende enige vluchtige ogenblikken wenden tot de opstanding van Jezus, onze dank aan onze Hemelse Vader uiten voor het grootse plan van zaligheid dat ons is gegeven. We behoren ons te wenden tot onzelfzuchtigheid en tot een zorgvuldig aankleven van de beginselen van gerechtigheid. Laat ons daarbij bedenken, dat de tijd van voorbereiding steeds korter wordt en dat de Verlosser spoedig zal terugkeren. Of, zoals de apostel Paulus zei, „Want nog een korte, korte tijd, en Hij, die komt, zal er zijn.” (Hebreeën 10:37.)

Dat wij waardig bevonden mogen worden bij zijn komst, is mijn gebed in zijn naam. Amen. □

Ouderling Howard W. Hunter van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Eenheid

President Marion G. Romney
Eerste raadgever in het Eerste Presidium
(voorgelezen door zijn zoon George J. Romney)

Eén van de centrale thema's van het evangelie van Jezus Christus is eenheid. De Schriften leren ons, dat er gelijkheid en eensgezindheid behoren te heersen onder de leden der kerk.

U zult zich herinneren dat de verlosser, toen Hij op de avond van het laatste avondmaal met zijn apostelen vertoefde, bad dat zij één met Hem mochten zijn, zoals Hij één was met de Vader. Hij bad niet voor hen alleen, „maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.” (Johannes 17:20–21.)

Het doel is immer geweest eenheid, eensgezindheid en gelijkheid onder de leden van de kerk van Christus tot stand te brengen. Laat mij uw aandacht bijvoorbeeld op het verslag van Henoch vestigen, om te zien op welke wijze hij en zijn volk tot eenheid kwamen, terwijl de rest van de wereld in oorlogen verwickeld was.

„En er kwam een vloek op allen, die tegen God streden.

En sedertdien waren er oorlogen en bloedvergieten onder hen; maar de Here

kwam bij Zijn volk wonen, en zij leefden in gerechtigheid.

De vreze des Heren was op alle natiën, zo groot was de heerlijkheid des Heren, die op Zijn volk was. En de Here zegende het land, en zij werden gezegend op de bergen en op de hoge plaatsen, en zij waren voorspoedig.

En de Here noemde Zijn volk Sion.”
Waarom? „Want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen.” (Mozes 7:15–18; cursivering toegevoegd.)

Tijdens zijn sterfelijke bediening onderwees Jezus zijn discipelen dezelfde leer. Na zijn hemelvaart „werden zij allen vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord Gods met vrijmoedigheid. En de menigte van hen, die tot het geloof gekomen waren, was één van hart en ziel, en ook niet één zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk.” (Handelingen 4:31–32.)

Na de bediening van de verrezen Verlosser onder de Nephieten „was het ganse volk in het gehele land, zowel

Nephtien als Lamaniëten, tot de Here bekeerd; en er waren geen twisten en woordenwisselingen onder hen, en iedereen handelde rechtvaardig met zijn medemens.

En zij hadden onder hen alle dingen gemeen; zodoende waren er armen noch rijken, dienstknechten noch vrijen, maar zij waren allen vrijgemaakt, en deelgenoten van de hemelse gave." (4 Nephi 2-3; curisvering toegevoegd.)

Vandaag de dag zijn wij de kerk van Christus, en de Heer verwacht dat wij deze zelfde eenheid tot stand zullen brengen. Hij heeft tot ons gezegd: „Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet.” (Leer en Verbonden 38:27.)

Sommige leden veronderstellen, dat men volledig in harmonie kan zijn met de geest van het evangelie en volledig kan functioneren in de kerk terwijl men in disharmonie is met de leiders van de kerk en de raadgevingen en richtlijnen die zij geven. Dit is een inconsequente stelling, daar de leiding van deze kerk niet alleen berust op het geschreven woord, maar eveneens op voortdurende openbaring en de Heer geeft de kerk deze openbaring door middel van de door Hem gekozen profeet. Hieruit volgt dan ook, dat diegenen die zeggen het evangelie te aanvaarden en tegelijkertijd de raad van de profeet kritiseren en verwerpen, een onverdedigbare positie innemen. Een dergelijke geest leidt tot afval. Het verschijnsel is niets nieuws. Het kwam evengoed voor in Jezus' dagen en ten tijde van de profeet Joseph Smith.

Het is goed de les, die de Verlosser de Nephtien in deze leerde toen Hij zijn bediening onder hen begon, voor ogen te houden. Hij zeide:

„En er zal geen woordenstrijd onder u zijn, zoals er tot nu toe is geweest; evenmin zal er woordenstrijd onder u zijn aangaande Mijn leerstellingen, zoals er tot nu toe is geweest. Want voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Hij die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkaar te twisten.” (3 Nephi 11:28-29.)

„Zij die zeggen het evangelie te aanvaarden en tegelijkertijd kritiek spuien en de raad van de profeet weigeren te volgen nemen een onverdedigbare positie in.”

Er is slechts één manier waarop we vereend kunnen zijn en dat is door het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid te zoeken (zie 3 Nephi 13:33). Ons zal eenheid ten deel vallen wanneer wij het licht van boven volgen. Zij zal niet tot ons komen uit de verwarring hier op aarde. Zolang de mensen alleen vertrouwen op hun eigen wijsheid en hun eigen paden volgen, zonder de leiding van de Heer, kunnen zij niet één zijn. En evenmin zullen zij een staat van eenheid bereiken wanneer zij ongeïnspireerde mensen volgen.

De weg die tot eenheid leidt bestaat uit het leren kennen en vervolgens uitvoeren van de wil Gods. Totdat dit basisbeginsel wordt begrepen en nageleefd, zal er geen eenheid of vrede in de wereld zijn. De macht van de kerk ten goede in de wereld hangt af van de mate waarin wij

als leden ervan dit beginsel in praktijk brengen.

De belangrijkste reden waarom er tegenwoordig zoveel moeilijkheden in de wereld zijn, is dat de mensen er niet naar streven de wil van God te leren kennen en te doen. Zij trachten, integendeel, hun problemen op te lossen op basis van hun eigen wijsheid en op hun eigen manier. In afdeling 1 van de Leer en Verbonden, die werd geopenbaard als voorwoord op het boek der geboden, wijst de Heer hierop en duidt het aan als één van de door hem voorziene oorzaken van de rampspoed die over de bewoners van de aarde zou komen. Luister naar deze klinkende verklaring:

„Want zij zijn van Mijn verordeningen afgedwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken;

Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg.” (Leer en Verbonden 1:15-16.)

Broeders en zusters, vertrouw niet op de raadgevingen van mensen en stel uw vertrouwen evenmin in de arm des vlezes (zie Leer en Verbonden 1:19), maar zoek de Heer om zijn gerechtigheid tot stand te brengen (zie Leer en Verbonden 1:16).

Wij als leden van de kerk kunnen een tot nog toe ongekende eenheid en eensgezindheid bereiken, die ons een onoverwinnelijke kracht zal geven, wanneer wij bereid zijn een beter begrip te krijgen van de evangeliebeginselen en eensgezinder te worden inzake onze interpretaties van de toestand en de trend der gebeurtenissen in de wereld. Dit kunnen we bewerkstelligen door het woord des Heren onder gebed te bestuderen, met inbegrip van de openbaringen die Hij door middel van de levende profeet heeft gegeven.

Dit is de manier waarop wij tot eenheid zullen geraken. Wanneer wij het woord des Heren willen bestuderen zoals dat middels de standaardwerken en middels de levende profeet tot ons komt en ons hart niet verharden, maar ons verdeemoedigen en een oprecht verlangen ontwikkelen om te begrijpen hoe het op onze eigen omstandigheden van toepassing is en vervolgens de Heer vragen, gelovende dat we zullen ontvangen (zie Leer en Verbonden 18:18), en intussen de geboden des Heren steeds ijverig onderhouden, dan zal de weg die we moeten volgen ons stellig bekendgemaakt worden en zullen we in staat zijn de wereld volkomen eensgezind 't hoofd te bieden. Wij hebben deze eenheid en kracht zeker nodig in de tijd waarin wij leven. Wij hebben een geweldige gelegenheid, de gelegenheid om ons hemelwaarts te verheffen, om de geest van het evangelie te verwerven op een wijze die we nog nooit eerder hebben ervaren. Dit zal ons deel zijn wanneer wij die eenheid ontwikkelen, die de wetten van het celestiale koninkrijk van ons vereisen.

Wanneer wij God op een zeker moment opzij zetten, omdat dat ons beter uitkomt, en de leringen der mensen volgen, dan verloochenen we Hem.

Alleen een vereend volk, dat Gods geboden onderhoudt, mag de bescherming verwachten die slechts Hij in staat is te geven wanneer de stromen komen en de regen nederdaalt en de winden waaien en zich op ons huis storten (zie Matteüs 7:25).

Ik ben ervan overtuigd dat, daar wij bezig zijn met het werk des Heren, wij in staat zijn alles te bereiken wat Hij van ons vereist, als wij alleen maar één willen zijn. Dat wij dat mogen zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

*Aan het Eerste Presidium
van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
Gepresenteerd door Wilford G. Edling
voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité*

Wij hebben het financieel jaarverslag van de kerk per 31 december 1982 gecontroleerd, alsmede de financiële handelingen in het op die datum afgesloten jaar. De door het comité gecontroleerde financiële verslagen en handelingen omvatten de algemene gelden van de kerk en van andere door de kerk beheerde organisaties, waarvan de boeken worden bijgehouden door de afdeling financiën van de kerk. Wij hebben de begroting, de boekhouding en de toegepaste verificatiemethoden onderzocht, alsook de wijze waarop gelden werden ontvangen en uitgegeven. Wij hebben vastgesteld dat alle uitgaven van algemene gelden van de kerk door het Eerste Presidium en door begrotingsprocedures worden ondersteund. De begroting is goedgekeurd door het comité tiendbesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de Presiderende Bisschop. Het begrotings- en bestedingscomité voert, in wekelijkse vergaderingen, het beheer over de te besteden gelden die onder de begroting vallen.

De afdeling financiën en verslagen, alsmede alle andere afdelingen van de kerk, maken gebruik van moderne boek-

houdtechnieken om gelijke tred te houden met de snelle uitbreiding van de kerk en de veranderende elektronische verwerking van gegevens.

De afdeling verificatie, die losstaat van alle andere afdelingen, treedt op in een driedelige capaciteit bij het verrichten van financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van computersystemen die door de kerk gebruikt worden. Deze diensten vinden op een continubasis plaats en beslaan alle afdelingen van de kerk, andere door de kerk geleide organisaties (waarvan de boeken worden bijgehouden door de afdeling financiën en verslagen), en wereldomvattende werkzaamheden zoals zendingsgebieden, financiële centra en afdelingsactiviteiten die in het buitenland plaatsvinden. De omvang en de taak van de afdeling verificatie bij het beschermen van de middelen van de kerk neemt toe met de groei en de zich uitbreidende activiteiten van de kerk. De verificatie van lokale fondsen van ringen en wijken is opgedragen aan ringverificateurs. Naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, worden, voor zover de boekhouding niet

door de afdeling financiën en verslagen wordt bijgehouden, geverifieerd door erkende accountantskantoren of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze inspectie van het financieel jaarverslag en andere verificatiegegevens, alsmede onze bestudering van de boekhoud- en verificatiemethoden waardoor toezicht op de financiële handelingen wordt gehouden, en voorts door voortdurend contact met de medewerkers van de afdeling financiën en verslagen, de afdeling verificatie en de juridische vertegenwoordigers van de kerk, zijn wij van mening dat de geme-

ne middelen van de kerk, die gedurende het jaar 1982 werden ontvangen en uitgegeven, correct zijn verantwoord in overeenstemming met de hierin voorgescreven procedures.

Met de meeste hoogachting,
Het kerkelijk verificatiecomité

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren. E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis □

Statistisch rapport 1982

*Voorgelezen door Francis M. Gibbons
Secretaris van het Eerste Presidium*

Ter kennisneming van de leden heeft het Eerste Presidium het volgende statistische rapport uitgegeven betreffende de ontwikkeling en de toestand van de kerk per 31 december 1982. (Ledentalcijfers zijn schattingen, gebaseerd op de rapporten over het jaar 1982, die voorafgaande aan de conferentie beschikbaar waren.)

Kerkelijke units

Ringen	1.392
Districten	336
Zendingsgebieden	180
Wijken	8.888
Gemeenten in ringen	2.699
Gemeenten in zendingsgebieden	2.029

(Deze cijfers tonen een groei aan van 71

ringen en 523 wijken en gemeenten in 1982.)

Landen met georganiseerde wijken en gemeenten 89

Ledental

Ledentotaal aan het eind van 1982..... 5.165.000

Groei van de kerk in 1982

Kinderen gezegend	124.000
Ingeschreven kinderen gedoopt	67.000
Bekeerlingen gedoopt	207.000

Geboorte — Huwelijk — Overlijden

Geboorten per duizend leden 28,1

Personen gehuwd per duizend leden	12,2
Sterfgevallen per duizend leden	3,9

Priesterschap

Diakenen	227.000
Leraren	168.000
Priesters	325.000
Ouderlingen	436.000
Zeventigen	32.000
Hogepriesters	180.000

Zendingen

Full-time zendingen	26.300

Genealogie

Namen vrijgegeven voor tempelverordeningen	2.462.700

Tempels

Voltrokken endowments:	
Voor levenden	48.800
Voor overledenen	4.101.000
Tempels in gebruik	19
Tempels gepland of in aanbouw...	22
Tempels dit jaar gesloten	1

Kerkelijke onderwijsinstellingen

Aantal ingeschrevenen in het schooljaar 1981/1982:	
Seminaries en instituten	320.500
Kerkelijke scholen, colleges en voortgezet onderwijs	70.100

Welzijnszorg

Personen bijgestaan door	
LDS Social Services	83.700
Personen aan werk geholpen .	22.300
Manwerkdagen geschonken aan de welzijnszorg	393.500
Uit magazijn verstrekte goederen in tonnen	10.549

Vooraanstaande leden die in de loop van het jaar zijn overleden

President N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium; ouderling LeGrand Richards, lid van de Raad der Twaalf Apostelen; John G. Lahaderne, president van het Zendingsgebied Catania Italië; Charles R. Hansen, president van het Zendingsgebied Oakland Californië; Terry Lavelle Crapo, regionale vertegenwoordiger; Laverne Arnold Ricks, regionale vertegenwoordiger; James David King, president van de Ring Paradise Valley Arizona; J. Spencer Cornwall, voormalig dirigent van het Tabernakelkoor; Bertha Reeder Richards, voormalig presidente van de JV-OOV van 1948 tot 1961; Percy K. Fetzer, patriarch en voormalig tempel-, ring- en zendingspresident; Monte L. Bean, vooraanstaand kerkleider en filantroop; dr. Albert Ray Olpin, voormalig president van de University of Utah; Clare Middlemiss, gedurende vijftig jaar privé-secretaresse van president David O. McKay; W. Creed Haymond, vooraanstaand atleet en kerkleider; dr. Barney Clark, ontvanger van het eerste kunsthart. □

De sleutels van het koninkrijk

*Ouderling Bruce R. McConkie
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik ga u vertellen hoe de sleutels van het koninkrijk werken, met inbegrip van waar zij vandaan komen, waar zij nu berusten en wat hun toekomst zal zijn.

Het goddelijk verslag begint in de lente van 1829. Het is de 15de van de gedenkwaardige maand mei. De profeet des Heren is nu in het vierentwintigste jaar van zijn sterflijke proeftijd. Hij dicteert heilige Schrift aan zijn secretaris. Het heilige woord spreekt over het dopen, zonder welke verordening een mens het koninkrijk der hemelen noch kan zien noch kan binnengaan.

De Geest des Heren rust op de ziener en zijn schrijver. Zij verlangen naar de doop zoals hongerende zielen om voedsel roepen. De goddelijke voorzienigheid leidt ze naar een stille plaats aan de oever van de Susquehanna bij Harmony in Pennsylvania. Daar storten zij hun ziel uit tot die God die zijn eigen zondeloze Zoon gebod zich te laten dopen als een voorbeeld voor alle mensen.

Dan komt het wonder. De hemelen openen zich. Een engel daalt neder uit

celestiale hoogten om met zijn mededienstknachten in de sterfelijkheid te spreken.

Het is de opgestane Johannes, die ruim 1800 jaar eerder in opdracht van Antipas werd onthoofd in de smerige kerkers van de Macherus.

Het is die Johannes, het enige kind van de priester Zacharia en de godvruchtige Elisabet, die zelf door een engel was geordend toen hij slechts acht dagen oud was om het koninkrijk van de joden omver te werpen.

Het is die Johannes tot wie de scharen uit Judea kwamen om te Bet-Abara de reinigende macht van de doop te ondergaan. Toen was het dat de geliefde Johannes, Gods eigen Zoon onderdompelde in het troebele water van een miserabel riviertje in Palestina om alle gerechtigheid te vervullen.

Het is diezelfde Johannes voor wie de hemelen zich openden en die de Heilige Geest in lichamelijke vorm zag nederdalen, in vredige rust als een duif, om op Hem te blijven rusten waarvan de god-

delijke stem toen zei: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.” (Matteüs 3:17.)

Nu in opgestane heerlijkheid, en sprekend in naam van die Messias voor wie hij de marteldood was gestorven, verleent hij zijn sterflijke vrienden het priesterschap van Aäron en de sleutels van de bediening der engelen en van de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden. (Zie Leer en Verbonden 13.)

Nu, voor het eerst in bijna 1700 jaar, zijn er sterflijke mannen op aarde die in de plaats van de Heer Jezus kunnen staan en de verordeningen, die nodig zijn voor de zaligheid van de mensen kunnen bedienen. De tijd is gekomen dat het donker zal worden doorboord en het licht uit de hemel opnieuw zal schijnen op onze in duisternis gehulde planeet.

Maar dit is slechts het begin van het grote plan. Er komen opnieuw boodschappers uit het rijk van licht en glorie. Petrus, Jakobus en Johannes, die in hun tijd het priesterschap en de sleutels droegen die behoren tot het presidium van het aardse koninkrijk, komen tot Joseph Smith en Oliver Cowdery.

Deze apostelen vanouds, de vrienden en vertrouwelingen van de Heer Jezus in de sterfelijkheid; deze geheiligde zielen die met Hem aten en dronken nadat Hij opgestaan was; deze levende getuigen van Degene die stierf opdat allen zouden leven – doen dan een wonderbaarlijk iets.

Zij verlenen de hedendaagse profeet en zijn medewerker het priesterschap dat volgens de orde is van de Zoon van God, die een priester is in eeuwigheid. Dit priesterschap van Melchizedek is de hoogste en heiligste orde die nu en ooit

aan sterflijke wezens gegeven is. Het heeft altijd omvat, en omvat ook nu, de macht en het gezag van het heilige apostelschap.

Met dit priesterschap ontvangen de worstelende stervelingen, die spoedig op

„De sleutels van het koninkrijk Gods . . . worden door de geest van openbaring gegeven aan iedere man die zowel tot apostel geordend wordt als aangesteld als lid van de Raad der Twaalf” en worden „in hun volheid op aarde door één man tegelijk uitgeoefend.”

Gods bevel de kerk en het koninkrijk Gods op aarde opnieuw zullen organiseren, bepaalde sleutels van nagenoeg oneindige betekenis.

Zij ontvangen de sleutels van het koninkrijk waardoor hun de macht verleend wordt om het koninkrijk Gods op aarde te organiseren, te presideren, te besturen, en te regelen, het koninkrijk Gods, dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is.

Zij ontvangen ook de sleutels van de bedeling van de volheid der tijden, dat glorierijke tijdperk van herstelling en vernieuwing waarin God van plan is alle dingen in Christus bijeen te brengen; dat

tijdperk van openbaring en gaven en wonderen waarin Hij de wederoprichting van alle dingen, waarvan gesproken is bij monde van de heilige profeten sinds de wereld begon, tot stand zal brengen. (Zie Leer en verbonden 27:12-13; 81:2.)

Nu zij aldus gemachtigd zijn en het evangelie der verlossing bezitten, kunnen sterflijke mensen Gods koninkrijk op aarde wederom vestigen en het evangelie opnieuw in de gehele wereld en aan alle volken prediken. Het koninkrijk wordt opgericht op 6 april 1830 en sindsdien heeft ieder trouw lid zijn tijd, talenten en middelen gewijd aan het verspreiden van de waarheid onder de andere kinderen van onze Vader.

Maar zelfs dit is niet alles. Er moesten nog andere sleutels gebracht worden. Op een wonderbaarlijke dag in april 1836 verschijnen Mozes en Elia en Elias om de sleutels en machten te brengen, die zij als stervelingen in hun bedeling hadden uitgeoefend. Het is een dag die lijkt op die verwonderlijke dag 1800 jaar eerder op de berg der verheerlijking. (Zie Matteüs 17:1-13.)

Het was op de besneeuwde bergtop, nadat de Vader vanuit de wolk had gesproken, dat Mozes en Elia, beiden opgenomen zonder de dood te smaken, in hun stoffelijk lichaam tot een tempel kwamen die niet door mensenhanden gemaakt was, en voor die tijd hun sleutels en machten aan Petrus, Jakobus en Johannes gaven.

En nu verschijnen deze zelfde groten uit het verleden. Zij komen opnieuw in onze tijd. Deze keer tot een tempel gebouwd van de tiend en de offers van de heiligen, waar deze zelfde profeten vanouds, nu echter bekleed met opgestane heerlijkheid, hun sleutels en machten herstellen.

Mozes, die in de majesteit van het Melchizedekse priesterschap Israël uit de Egyptische slavernij naar het beloofde Palestina leidde, brengt deze zelfde sleutels terug. Deze sleutels geven sterflijke mensen de macht om de verloren schapen van Israël uit het Egypte van de wereld te verzamelen en ze te brengen naar het beloofde Zion, waar de schellen van de verslavende duisternis van hun ogen zullen vallen.

Deze sleutels geven degenen die ze dragen de macht om heel Israël, met inbegrip van de tien stammen, uit alle naties van de aarde te leiden. En zoals het profetische woord het gezegd heeft, komen zij één voor één, twee aan twee, naar de bergen van het huis des Heren, om daar met macht van omhoog bekleed te worden.

De man Elias brengt „het evangelie van Abraham” terug, het grote verbond van Abraham waardoor de getrouwen tot in de eeuwigheid nakomelingen worden beloofd, dat door middel van het celestiale huwelijk hun eeuwige nakomelingen talrijk zullen zijn als het zand op het strand of als de sterren aan de hemel. Elias brengt de belofte – die eertijds door Abraham, Isaak en Jakob werd ontvangen – dat door middel van de mannen van onze tijd en hun nakomelingen alle geslachten gezegend zullen worden. En thans bieden wij de zegeningen van Abraham, Isaak en Jakob aan allen die ze willen ontvangen.

Elia brengt de sleutels van de verzegelende macht terug, de macht die mannen die nu leven, in staat stelt om, evenals Petrus vanouds, hier op aarde te binden, waarbij hun daden ook eeuwig gebonden worden in de hemelen. (Zie Leer en Verbonden 110:11-16.)

Omdat Elia is gekomen, zullen de dopen die op aarde verricht worden ook geldig zijn in de eeuwigheid. In werkelijkheid worden wij door de doop lid van het aardse koninkrijk, de kerk, en van het hemelse koninkrijk, het celestiale koninkrijk waar God en Christus zijn.

En zo zal er in de loop der tijd een „gehele en volkomen vereniging, en samensmelting van bedelingen, sleutels en machten en heerlijkheden sedert de dagen van Adam tot zelfs op de tegenwoordige tijd” plaatsvinden. (Leer en Verbonden 128:18.)

In het midden des tijds ordende Jezus de Twaalf in de omgeving van Kafarnaüm; Hij gaf de sleutels van het

koninkrijk aan Petrus, Jakobus en Johannes op de heilige berg; en later gaf Hij deze zelfde sleutels aan alle Twaalf. (Zie Matteüs 18:18.)

In onze bedeling werd het Melchizekese priesterschap in 1829 verleend. In februari 1835 werden er mannen geordend tot het heilige apostelschap. Verschillende sleutels werden op verschillende tijden gegeven, voornamelijk op 3 april 1836, en dit ging door totdat alle rivieren van het verleden in de oceaan van de tegenwoordige tijd gevloeid waren en de sterflijke mens alle sleutels en machten bezat waarmee de mens ooit bekleed geweest is in welk tijdperk ook vanaf Adam tot nu toe.

Bij wijze van hoogtepunt worden in de winter van 1844 alle sleutels van het koninkrijk aan de Twaalf gegeven. Zij ontvangen dan wat in openbaringen de volheid van het priesterschap wordt genoemd, met de macht om die eeuwige volheid aan anderen te verlenen.

Nadat hij ze aldus begiftigd en met macht bekleed had, zei de profeet tot de Twaalf: „Ik heb op uw hoofd alle sleutels van het Koninkrijk Gods verzegeld. Ik heb op u iedere sleutel, macht en beginsel verzegeld die de God des hemels aan mij geopenbaard heeft. Waar ik nu ook heenga en wat ik ook zal doen, het Koninkrijk rust op u. Maar apostelen van het Lam Gods, mijn broeders, nu dit koninkrijk op uw schouders rust; zult u uw schouders eronder moeten zetten en het wegdragen, als u dat niet doet zult u veroordeeld worden.” (Zie *Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 72.)

En hiermede wordt het goddelijk woord vervuld dat de Heer al eerder tot de Twaalf had gesproken: „Want aan u, de Twaalven, en aan hen, het Eerste

Ouderling Bruce R. McConkie van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Presidentschap, die met u zijn aangesteld tot uw raadgevers en uw leiders, is voor de laatste dagen en voor de laatste maal de macht van het priesterschap gegeven, waarin de bedeling van de volheid der tijden ligt besloten.

Welke macht gij bezit, te zamen met allen, die te eniger tijd sedert het begin der schepping een bedeling hebben ontvangen;

Want voorwaar zeg Ik u: De sleutels van de bedeling, die gij hebt ontvangen, zijn van de vaderen afkomstig en ten laatste uit de hemel tot u gezonden." (Leer en Verbonden 112:30-32.)

En zo is Gods systeem voor de opvolging in het presidium vastgesteld. De sleutels van het koninkrijk Gods – het recht en de macht van eeuwig presidentschap waardoor het aardse koninkrijk wordt bestuurd – deze sleutels die eerst vanuit de hemel werden geopend, worden door de geest van openbaring aan iedere man gegeven die zowel tot apostel geordend als aangesteld wordt als lid van de Raad der Twaalf.

Maar sinds de sleutels het recht op presideren betekenen, kunnen zij in hun volheid slechts door één man tegelijk worden gehanteerd hier op aarde, en wel door de apostel die het langst in die hoedanigheid werkzaam is geweest; de presiderende apostel, de presiderende hogepriester, de presiderende ouderling. Hij is de enige die al de anderen leiding kan geven, en geen van allen heeft het recht om er geen gehoor aan te geven.

Hoewel de sleutels dus aan alle Twaalf zijn gegeven, worden deze door hen slechts in beperkte mate gebruikt, tenzij en totdat een van hen die senioriteit bereikt die van hem de gezalfde des Heren op aarde maakt.

Dit betekent dat toen Joseph Smith als martelaar stierf door het toedoen van goddeloze moordenaars, en zijn laatste adem uitblies, Brigham Young, als de apostel die het langst als zodanig gediend had in het aardse koninkrijk, automatisch de presiderende ambtenaar werd.

De volgende ademhaling van broeder Brigham was die waarmee hij zijn longen vulde met de macht waarmee de dienstknecht des Heren reeds was gezalfd. De kerk is geen oogwenk lang zonder een presiderende ambtenaar.

Wanneer president Kimball naar huis geroepen wordt om verslag uit te brengen over een o zo grootse en geslaagde bediening, zullen de sleutels in een ogenblik overgaan op een andere apostel, die door de Heer is gekozen. En dit goddelijk systeem van de opvolging zal doorgaan tot de wederkomst van de Heer Jezus Christus in de wolken van heerlijkheid om persoonlijk op aarde te regeren.

Wij hoeven geen angst te hebben voor de toekomst. Dit is het werk des Heren; het is zijn koninkrijk; en Hij bestuurt het zoals Hij dat wenst. De sleutels die aan de mens op aarde zijn gegeven, berusten nu bij degenen die Hij zelf gekozen heeft.

En zo waar als de Heer leeft, en Christus de waarheid is, en de waarheid zal overwinnen, getuig ik tot u dat dit werk voort zal gaan totdat het de hele aarde vervult, en totdat de kennis van God de hele aarde bedekt zoals de wateren de zee bedekken.

Dit getuigenis geef ik voor mijzelf, en voor alle trouwe broeders van het koninkrijk en alle vrome zusters die zo dapper aan hun zijde staan, en ik geef het bovenal in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Dapperheid in het drama van het leven

Ouderling Royden G. Derrick
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

William Shakespeare had er een goede kijk op toen hij schreef: „De hele wereld is een toneel, en alle mannen en vrouwen zijn slechts spelers.” (*As You Like It*, tweede bedrijf, zevende toneel.) Laat mij het toneel voorbereiden voor een drama dat niet verzonnen is, maar de werkelijkheid. Een drama dat is gebaseerd op bepaalde feiten.

Het is een feit dat God leeft. Het is een feit dat Jezus Christus een goddelijk wezen was en is. Het is een feit dat de Vader en de Zoon aan Joseph Smith verschenen in het heilige bos. Het is een feit dat Joseph Smith een profeet van God was. Het is een feit dat God in Bijbelse tijden zijn wil openbaarde door middel van zijn profeten en dat Hij dit ook heden ten dage doet.

De tekst van dit drama werd geschreven voordat de wereld begon. De schrijver ervan heeft enkele aanwijzingen gegeven over toekomstige tafereelen aan personen die ze bekendgemaakt hebben aan allen die wilden luisteren.

Tweeduizendzeshonderd jaar geleden werd, bijvoorbeeld, aan een van de belangrijke spelers in het drama enkele tonelen getoond van „wat in toekomstige dagen geschieden zal”. (Daniël 2:28.) Aan de profeet Daniël werd de uitleg van koning Nebukadnessars droom bekendgemaakt en hij vertelde: „Maar in de dagen van die koningen,” en hij bedoelde daarmee de laatste dagen, „zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan: het zal al die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid.” (Daniël 2:44.)

De tonelen die daarin voorspeld worden, worden nu opgevoerd; wij maken ze mee.

Toen hij veertieneneenhalf jaar oud was ging Joseph Smith het bos in en bad tot onze Hemelse Vader, omdat hij wilde weten welke van alle kerken de ware

was. Daar verschenen aan hem God de Vader en zijn Zoon. De Vader zei: „Deze is mijn geliefde Zoon – hoor Hem!” (Joseph Smith – Geschiedenis 1:17.) Toen vertelde Jezus Christus aan die veertienjarige jongen dat de ware kerk van God niet op aarde was en dat hij gekozen was om een instrument in Gods handen te worden en de kerk van Jezus Christus en de ware beginselen van Jezus Christus te herstellen. In de daaropvolgende tonelen richtte de God des Hemels een koninkrijk op waarvan de profeet Daniël had gezegd dat het „in eeuwigheid niet zal te gronde gaan”.

Joseph Smith liet toe dat er bladzijden van het manuscript met de vertaling van het Boek van Mormon in andere handen vielen, en zij gingen verloren. De Heer was hierover ontstemd en zei tegen de profeet: „De werken, plannen en doeleinden van God kunnen niet worden verijdeld, noch kunnen ze mislukken.” (Leer en Verbonden 3:1.)

„Gedenk, . . . dat het niet het werk van God is, dat wordt verijdeld, doch het werk van mensen.” (Leer en Verbonden 3:3.)

„Zie, gij zijt Joseph, en gij werd gekozen om het werk des Heren te doen, maar indien gij niet voorzichtig zijt, zult gij wegens overtreding vallen.” (Leer en Verbonden 3:9.)

Als gebleken was dat Joseph niet aan de eisen kon voldoen, had de Heer een verandering aangebracht in de rolverdeling en iemand anders aangewezen om zijn plaats in te nemen. Maar hij voldeed aan de eisen, zoals blijkt uit latere openbaringen van God waarin hij geprezen wordt wegens zijn getrouwheid.

De Heer zei dat dit koninkrijk, dat in de laatste dagen opgericht zou worden, „in eeuwigheid niet zal te gronde gaan”.

Wij hoeven ons niet af te vragen of deze kerk, die God heeft opgericht, zal falen. Dat zal ze niet! Want God heeft het zo bepaald!

Daniël profeteerde ook dat „de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan”. (Daniël 2:44.) Wij kunnen ons niet aansluiten bij een of andere oecumenische beweging, want als wij dat doen zullen wij onze beginselen gedeeltelijk op moeten geven. Dat kunnen wij niet doen omdat de Heer de beginselen waarop zijn kerk gebouwd is heeft vastgesteld en wij het recht niet hebben ze te veranderen.

Achttien maanden nadat de kerk werd georganiseerd en na hemelse bezoeken tijdens dewelke het gezag om in Gods naam te handelen aan Joseph Smith werd gegeven, verklaarde de Heer dat „De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde,” en dat het koninkrijk „zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld.” (Leer en Verbonden 65:2.)

Aanwijzingen over andere tonelen in het drama werden gegeven aan andere profeten zoals Jesaja, Jeremia, Ezechiël en Johannes de Openbaarder en nog vele anderen uit de bijbelse geschiedenis; en aan Nephi, Alma, Helaman, Mormon, Moroni en anderen uit het Boek van Mormon.

De ster van de bezetting is Jezus Christus, de Heiland der mensheid. Vele gebeurtenissen in zijn leven waren de vervulling van tonelen die eerder aan profeten vanouds waren getoond. Morgen gedenken wij de belangrijkste gebeurtenis van alle: de opstanding van Jezus Christus, die leed en stierf om voor de zonden van mannen en vrouwen te boeten.

Het aantal mensen in de bezetting is onbepakt. „Indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen” (Leer en Verbonden 4:3) heeft de Heer gezegd. Om door de toneeltest heen te komen moet men zich bekeren, gedoopt zijn, en Gods geboden onderhouden. Iedereen is welkom om er aan deel te nemen, want de profeet Nephi heeft gezegd: „Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of

„Wij behoren ernaar te streven als de Heer Jezus Christus te worden door te handelen zoals Hij zou handelen.”

blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw; en de heiden is Hij indachtig; en allen, zowel Jood als niet-Jood, zijn gelijk voor God.” (2 Nephi 26:33.)

Het aanvaarden van het evangelie van Jezus Christus is een kwestie van houding. William James, een bekend schrijver en psycholoog schreef eens: „De grootste ontdekking van mijn tijd is dat men zijn omstandigheden kan veranderen door zijn geesthouding te veranderen.” (Richard L. Evans, *Richard Evan's Quote Book*, blz. 161.)

In Spreuken lezen wij: „Want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij.” (De Statenvertaling luidt: „Want gelijk hij bedacht heeft in zijn ziel, zo is hij.”) Henry David Thoreau onder-

steunde die gedachte toen hij zei: „De mens wordt datgene, waar hij de hele dag aan denkt.”

Wij hebben onze vrije wil. Een ieder van ons besluit zelf wat voor iemand wij spelen in het drama – wat voor mens wij zijn of zullen worden.

Toen president David O. McKay een jonge zendeling was in Schotland, had hij heimwee, was hij ontmoedigd en gedeprimeerd. Terwijl hij met zijn metgezel op straat liep zag hij een opschrift dat in een steen boven een deur gebeiteld was. Er stond: „Whate'er Thou Art, Act Well Thy Part”. (Wat gij ook zijt, speel uw rol goed.) Vanaf dat ogenblik begon hij zijn rol als zendeling goed te spelen en werd hij ook een geweldige zendeling. Deze leerrijke ervaring heeft hem geholpen bij de talrijke belangrijke roepingen die hij later in zijn leven ontving. (Zie *Cherished Experiences From the Writings of President David O. McKay*, blz. 174.)

Als wij een rechtschapen iemand willen zijn, dan handelen wij alsof wij rechtschapen zijn en zullen wij ook rechtschapen worden. Als wij een liefhebbend iemand willen zijn, dan handelen wij alsof wij die eigenschap hebben en zullen wij zo iemand worden.

De Heiland zinspeelde op dit beginsel toen Hij vroeg: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?” Toen beantwoordde Hij zijn eigen vraag: „Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.” (3 Nephi 27:27.)

Wij behoren ernaar te streven als Christus te worden door te handelen zoals Hij zou handelen.

God kiest niet het soort leven dat wij leiden. Wij kiezen zelf door wat wij denken. Wanneer u een bepaalde rol wilt spelen, moet u ernaar handelen.

Welke rol speelt u nu? Bent u een moedige aanhanger? Bent u een lauw lid zonder overtuiging? Staat u er maar zo'n beetje bij? Of bent u iemand die tegen Gods kerk vecht?

Er wordt een beloning gegeven voor moed in het drama van het leven. De Heiland heeft gezegd: „En indien gij mijn geboden onderhoudt . . . zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.” (Leer en Verbonden 14:7.) Het is moeilijk om je voor te stellen dat het eeuwige leven een plaats van vreugde en geluk zou kunnen zijn zonder degenen die wij in dit leven liefhebben. Afhankelijk van onze dapperheid zullen wij ons toekomstig leven dan ook doorbrengen met onze vrouw of onze man, onze kinderen, onze

ouders, ja, ons nageslacht evenals ons voorgeslacht.

Wat kan ik voor mijn kinderen doen om ze te helpen in aanmerking te komen voor het eeuwige leven? Enkele jaren geleden stelde de afdeling zendingswerk van de kerk een onderzoek in om na te gaan wat er met teruggekeerde zendelingen gebeurt. Het onderzoek gold alle zendelingen die in de tien daaraan voorafgaande jaren teruggekeerd waren en aangenomen werd dat het tot op drie procent juist was. Het bleek dat de getrouwheid van de zendelingen hoogst voorbeeldig en lofwaardig was. Het was een onthullend verslag en het resultaat was veel gunstiger dan verwacht werd.

Een paar weken geleden bezocht ik een ring die grotendeels bestaat uit jonge gezinnen. Ik vroeg de priesterschapsliders hoeveel van hen op zending geweest waren. Het verraste mij dat zij allen hun hand opstaken. De volgende week bezocht ik een ring met wat oudere leden, een van de beste ringen van de kerk, en stelde dezelfde vraag. Alle mannen in de vergadering op twee na staken hun hand op.

Wat is de conclusie? Niet dat iedere man een teruggekeerde zending moet zijn om een leider in het priesterschap te kunnen worden. Maar het is wel zo dat degenen die een eervolle zending vervullen een begrip voor het evangelie en een zelfdiscipline ontwikkelen die voeren tot volkomen toewijding aan hetgeen zij onderschrijven als de waarheid.

Wij behoren onze plannen voor ons gezin zo te maken dat er een zending voor ieder van onze zoons en een tempelhuwelijk voor ieder van onze zoons en dochters in opgenomen zijn. Een zending plannen voor onze zoons kan bij hun geboorte worden aangevan-

Ouderling Royden G. Derrick van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

gen door een spaarrekening voor een zending te openen. Dit zal een grote stimulans voor ze zijn om financieel, zedelijk, lichamelijk en verstandelijk voorbereid te zijn als zij de leeftijd om op zending te gaan bereikt hebben. Maar voor alles behoren wij onze kinderen te leren „te bidden en oprecht voor de Here te wandelen”. (Leer en Verbonden 68:28.)

Wat kan ik doen voor mijn voorouders om ze te helpen het eeuwige leven waardig te zijn? Ik kan mijn ouders en grootouders helpen het evangelie te begrijpen, zich te laten dopen en de zaligmakende verordeningen in Gods tempel te ontvangen. Ik kan mij ervan overtuigen dat mijn overleden ouders, grootouders, overgrootouders, en zo ver als ik kan gaan met mijn genealogisch onderzoek, de zaligmakende tempelverordeningen persoonlijk hebben ontvangen, of dat er plaatsvervangend werk voor hen is gedaan. Als wij deze dingen doen voor onze nakomelingen en onze voorouders, kan er een eeuwige familie

ontstaan, een dynastie van rechtvaardige mensen die vreugde en geluk in deze wereld zullen brengen, en in de toekomstige wereld het eeuwige leven en onvergankelijke heerlijkheid zullen ontvangen.

De laatste tonelen van dit grote drama zullen spoedig opgevoerd worden. Het koninkrijk Gods verbreidt zich, voorafgaand aan de wederkomst van Christus. Dan zal het doek vallen en zal de Heiland tegen iedere dappere getrouwe zeggen: „Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer.” (Matteüs 25:21.) En zo zal het koninkrijk Gods voortgaan door alle eeuwigheden heen. Zoals de profet Daniël heeft gezegd: „En zelf zal het bestaan in eeuwigheid.” (Daniël 2:44.) U en ik zullen het oordeel of de beloning hebben ontvangen overeenkomstig de rol waaraan wij getrouw zijn geweest in dit leven. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Opdat u wortelen en takken moge hebben

*Ouderling Hartman Rector jr.
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

„Mag een mens God beroven?” (Maleachi 3:8.) Dit moet wel een van de scherpste vragen zijn die ooit gesteld werd in de heilige Schrift. Zij houdt in dat mocht iemand inderdaad God beroven, hij door God vervloekt zal worden en als stoppels verbrand bij de wederkomst des Heren. (Zie Maleachi 3:9; 4:1.)

Deze vraag werd aan het oude Israël gesteld door de profeet Maleachi, maar zij gold niet alleen voor het oude Israël. Het is heel duidelijk dat zij ook gold voor de Nephieten en Lamanieten op dit continent, want de opgestane Heer herhaalde deze vraag toen Hij ze bezocht omstreeks 34 n. Chr. (Zie 3 Nephi 24:8-9.) Ik neem aan dat deze vermaning ook geldt voor het moderne Israël, want de Heer gebruikte bijna dezelfde woorden toen Hij waarschuwde voor het branden dat aan zijn wederkomst vooraf zou gaan, en het schijnt dat de tiend de maatstaf zal zijn waarmee gemeten zal

worden. (Zie Leer en verbonden 64:23-24.)

Aan de andere kant hebben degenen die tiend betalen (die de Heer *zijn* tiend geven) de belofte ontvangen dat de vensteren des hemels geopend zullen worden en dat zij zoveel zegeningen zullen ontvangen dat zij ze niet aankunnen. (Zie Maleachi 3:10.) Bovendien zal de Heer „de afvreter dreigen, opdat hij de vrucht van uw land niet verderve”. (Maleachi 3:11.) Dit is een bijzonder grote zegen.

Gehoorzaamheid aan de geboden des Heren, met inbegrip van het belangrijke gebod van de tiend, brengt grote zegeningen met zich mee. Wij weten niet altijd hoe de Heer ons zal zegenen. Misschien kan het volgende voorval, waar wij allen vertrouwd mee zijn, als voorbeeld dienen.

Hebt u ook wel eens achter een slome duikelaar gereden die naar alles kijkt wat er te zien is langs de weg, en wetende

dat als hij niet opschiet u nooit het groene licht zult halen? Maar plotseling gaat hij toch vlugger rijden, net vlug genoeg om nog door het oranje licht te rijden, maar u moet stoppen. Zo iets stelt je geduld wel heel erg op de proef. Soms zijn wij dan niet al te goed te spreken over de chauffeur die verder rijdt. Maar het is heel goed mogelijk dat de Heer ons bewaard heeft voor een ongeluk een

„De tiend is een van de
grondbeginselen van
verhoging. Het is een
beginsel dat grote beloften
inhoudt en eeuwige vreugde
en geluk brengt.”

paar kilometer verderop doordat wij voor dat licht moesten stoppen, al ging het niet van harte. Als u er zo tegenover kunt staan, zult u geneigd zijn om dankbaar te zijn in plaats van geïrriteerd of boos, en dat is veel beter voor uw spijsvertering.

Dit beginsel werd mij op een dag lang geleden heel duidelijk bijgebracht. Ik woonde toen ver weg in Virginia en op een prachtige herfstdag reed ik een eind naar buiten om wat okkernoten te halen. Er waren zestien stopborden tussen mijn huis en de laan die ik altijd afsloeg en waarlangs heel dicht geboomte groeide. Ik stopte vijftien keer. Het laatste stopbord was een heel eind buiten de stad. Ik

kon alles zien in beide richtingen. Er was geen andere auto in zicht. Ik dacht bij mijzelf: „Waarom zou ik stoppen? Stopborden zijn er om mensen te beschermen, maar ik ben de enige in de hele omtrek. Waarom zou ik stoppen?” En ik stopte dus *niet*. Ik reed niet hard, gewoon tegen de maximumsnelheid aan. Toen ik de beboste laan bereikte kon ik niet om de hoek kijken. Zo is dat daar in Virginia. Ik nam wat snelheid terug en reed de laan in. Maar net op dat moment kwam er een andere auto uit de laan, en omdat wij elkander niet hadden kunnen zien botsten wij tegen elkaar op met een vaartje van tien kilometer per uur. Het was geen zware botsing en de wagens waren niet erg beschadigd. Voor zover ik me kan herinneren kostte het me tegen de Fl. 400,- om de reparatie uit te laten voeren.

Welnu, dat ongeluk moest zeer nauwkeurig worden getimed. Als ik gestopt was bij het laatste stopbord, zou het nooit gebeurd zijn. Ik zei: „Heer, ik heb de boodschap begrepen. U had echt niet zo ver hoeven te gaan, maar ik heb het begrepen.” Op de terugweg ben ik zestien keer gestopt met mijn beschadigde wagen.

Het schijnt werkelijk zo te zijn dat de Heer gehoorzaamheid verlangt om ons te kunnen zegenen: tot die zegeningen behoort ook het dreigen van de afvreter. „Er is een wet, voor de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop *alle* zegeningen zijn gegrond – En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (Leer en Verbonden 130:20–21, cursivering toegevoegd.) Ik veronderstel dat dit zelfs op een stopbord slaat.

„Laat niemand de wetten des lands overtreden,” zegt de Heer. „Want hij, die de wetten van God nakomt, behoeft de wetten van het land niet te overtreden.” (Leer en Verbonden 58:21.)

Maleachi zei verder: „Opdat de wijnstok op het veld voor u niet zonder vrucht zij.” (Wij zullen verspilling vermijden.) „En alle volken zullen u gelukkig prijzen, omdat gij een land van welbehagen zijt, zegt de Here der heerscharen.” (Maleachi 3:11-12.)

Het is een feit dat wij er zelfs beter uitzien als wij tiend betalen. De blijdschap die opwelt in het hart van de tiendbetaler wordt zelfs afgespiegeld op zijn gelaat.

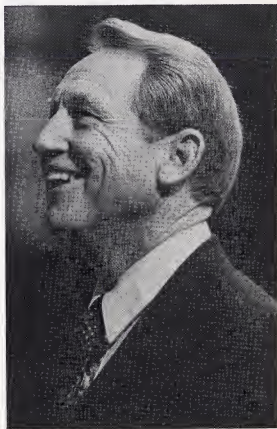
Dan lijkt het alsof de Heer iets te klagen heeft: „Vermetel zijn uw woorden over Mij, zegt de Here. En dan zegt gij: Wat hebben wij dan onder elkander over U gesproken?” (Wanneer hebben wij ooit iets ten nadele van de Heer gezegd?)

De Heer antwoordt: „Gij zegt: Nutteloos is het God te dienen; wat gewin geeft het, dat wij zijn geboden onderhouden en dat wij in rouw gaan voor het aangezicht van de Here der Heerscharen? En nu, wij prijzen de overmoedigen gelukkig; niet alleen worden zij gebouwd, terwijl zij goddeloosheid bedrijven, maar ook verzoeken zij God, en ontkomen.” (Maleachi 3:13-15.)

Hebt u ooit naar de boot voor de deur van het niet-lid gekeken en gedacht: „Hij betaalt geen tiend, of gaat niet naar de kerk op zondag. Hij gaat naar voetballen en kan die of die serie op de TV volgen op zondag. Hij doet kennelijk geen van de dingen die ik moet doen, en toch lijkt het wel of het net zo goed met hem gaat als met mij, en misschien wel beter.” Hebt u ooit dergelijke gedachten

gekoesterd? Als dat het geval is, denk ik dat de Heer iets dergelijks bedoeld heeft. En dan laat de Heer de bom vallen: „Dan spreken zij die de Here vrezen, (‘dikwijls’ staat hier in de Engelse vertaling toegevoegd) onder elkander, ieder tot zijn naaste.” (Zoals wij nu doen. Is het u ooit opgevallen dat degenen die de Heer liefhebben altijd met elkaar aan het praten zijn? De ene vergadering na de andere.) „De Here bemerkte het toch en hoorde het en er werd een gedenkbok voor zijn aangezicht geschreven, ten goede van hen die de Here vrezen en zijn naam in ere houden.” (Maleachi 3:16 en 3 Nephi 24:16.)

Ha! Het licht breekt door. Er wordt een verslag bijgehouden, en dat is zeker

Ouderling Hartman Rector jr. van het Eerste Quorum der Zeventig.

waar. Eén groep krijgt zijn beloning nu al; de andere spaart het op in de hemel; en op grond van de boeken die geschreven zijn en geschreven zullen worden zullen de doden geoordeeld worden. (Zie Openbaring 20:12.) En dan geeft de Heer zijn woord, dat Hij niet kan breken, want „Ik, de Here, ben gebonden wanneer gij doet, wat Ik zeg”. (Leer en Verbonden 82:10.) En hier is de belofte die de Heer doet: „Zij zullen Mij ten eigendom zijn, zegt de Here der heerscharen, op de dag die Ik bereiden zal. En Ik zal hen sparen, zoals iemand zijn zoon spaart, die hem dient.” (Maleachi 3:17.) Het is vanzelfsprekend erg moeilijk om geen voorliefde te hebben voor je eigen zoon die voor je werkt, als hij zijn werk goed doet. Ik neem aan dat het ook niet verkeerd is om zo tegenover je eigen zoon te staan. De Heer schijnt er in alle geval ook zo over te denken.

Dan gaat de Heer verder: „Dan zult gij tot inkeer komen en het onderscheid zien tussen de rechtvaardige en de goddeloze; tussen wie God dient, en wie Hem niet dient.” (Maleachi 3:18.) Dat zal gemakkelijk te zien zijn in het verslag.

En dan komt het belangrijkste punt in het hele betalen van de tiend: „Want zie, de dag komt, brandend als een oven! Dan zullen alle overmoedigen en allen die goddeloosheid bedrijven, zijn als stoppels, en de dag die komt, zal hen in brand steken – zegt de Here der heerscharen – welke hun wortel noch tak zal overlaten.” (Maleachi 4:1.)

Met andere woorden, degenen die tiend betalen zullen wortels en takken hebben in de laatste dagen en degenen die geen tiend betalen zullen die niet hebben. Maar wat zijn onze wortels

eigenlijk? Alex Haley heeft er een boek over geschreven. Het is duidelijk dat onze wortels onze voorouders zijn. En wat zijn onze takken? Dat zijn onze kinderen. Dit houdt dus in dat degenen die in heiligheid voor de Heer wandelen, wat betekent dat zij ook hun tiend betalen, een eeuwige familie zullen hebben op de laatste dag. En degenen die hun tiend niet betalen zullen deze niet hebben.

De tiend is nodig om de zegeningen van de tempel te kunnen ontvangen. Als iemand alle geboden des Heren onderhield met uitzondering van de tiend, zou hij toch niet voor tijd en eeuwigheid in de tempel kunnen trouwen; en daarom zou hij op de laatste dag geen wortels of takken hebben.

En dan wordt het een ernstige zaak, daar er geen verhoging is zonder uw familie, en geen verhoging zonder tiend. Als wij hierover nadenken zullen wij weten dat het waar is.

De tiend is dus een van de grondbeginselen van verhoging. En, zoals blijkt, wanneer iemand tiend betaalt, opent de Heer de vensters des hemels en bestraft Hij de afvreter zodat het hem niets kost, maar hem zelfs veel verder brengt dan hij ooit geweest had kunnen zijn als hij zijn tiend niet betaald had. Het is een beginsel dat grote beloften inhoudt en dat eeuwige vreugde en geluk brengt.

Wie kan zich dan veroorloven om de Heer zijn tiend niet te betalen? Noch u noch ik, en daar getuig ik van. Want de Here God heeft het gezegd. En zoals koning Benjamin het eens heeft gezegd: „Hij kijkt nimmer af van hetgeen Hij heeft gezegd.” (Mosiah 2:22.) In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Het evangelie van Jezus Christus en de fundamentele behoeften van de mens

*Ouderling James M. Paramore
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Mijn geliefde broeders en zusters, in die paar minuten die ik voor u zal staan, heb ik uw geloof en uw gebeden nodig. Een paar jaar geleden, net voordat wij op zending gingen naar België, ging ons gezin op vakantie. Bij aankomst in een motel hadden onze kinderen zich al uitgekled en waren zij in badpak voordat wij de auto hadden kunnen uitladen. Toen ik voorbij het zwembad liep, zag ik een bord staan waarop stond: „Laat kinderen niet zonder toezicht.” Hoewel ik zo'n bord al dikwijls gezien had en er geen notitie van had genomen, voelde ik mij toen gedwongen om te blijven en op mijn jonge kinderen te letten. (Mijn vrouw vond het niet leuk; zij was de auto aan het uitladen.) Binnen enkele minuten was een van mijn dochters in het diepe gedeelte in ernstige moeilijkheden. Ik dook met kleren en al het zwembad in en met een enorme inspanning bereikte

ik haar net op tijd. Ik had die onuitgesproken maar dringende roep om hulp die dag herkend, en dat zal ik nooit vergeten.

Mensen hebben fundamentele behoeften, die niet altijd zo duidelijk zijn als in dit geval; maar ze zijn er, en hun bijna onhoorbare stemmen zijn er als wij ze maar kunnen en willen horen: overal tekenen en zachte stemmen die zeggen: „Ik heb het gevoel dat er ergens iets is wat ik nodig heb, wat mij vrede zal geven, wat mij zal troosten en mij zal laten weten dat mijn leven een doel heeft en belangrijk is, dat ik ergens bij hoor.”

Een paar jaar geleden ontdekte een psychiater, dr. Henry Link, na jaren studie en duizenden gevallen te hebben behandeld – hoewel hij zelf geen christen was geweest – dat het evangelie van Jezus Christus de grootste afzonderlijke factor was om mensen gelukkiger en

gezonder te maken en ze te helpen van hun leven een succes te maken. Hij was er zo van onder de indruk dat hij zelf een trouwe volgeling van Jezus Christus werd en een boek schreef met de titel „*The Return to Religion*” (Terugkeer tot het geloof). Terwijl ik hierover nadacht schoot mij een tekst te binnen uit het Boek van Mormon: „Daarom begonnen de mensen . . . door ieder woord, dat uit de mond Gods voortkwam, geloof te oefenen in Christus; en aldus namen zij door geloof alles aan, wat goed is.” (Moroni 7:25.)

Broeders en zusters, het is door deze kennis uit de hemel die vervat is in het herstelde evangelie van Jezus Christus, en door ons volledig en onvoorwaardelijk geloof en onze trouw daaraan, dat wij in de fundamentele behoeften van de mensen kunnen voorzien.

Iedereen heeft er behoefte aan ergens bij te horen. Een nieuw hondje bij ons thuis heeft de eerste week niets anders gedaan dan blaffen, omdat het zijn moeder miste, maar als een van ons het oppakte, voelde het zich veilig en had het het gevoel ergens bij te horen, en hield op met blaffen.

Toen ik in de hoogste klas van de lagere school zat wilde ik ook verschrikkelijk graag ergens bij horen; lid te zijn van het honkbalteam en een uniform dragen gaf mij dat gevoel van zekerheid, dat erbij horen dat ik nodig had. Het evangelie van Jezus Christus is het antwoord voor deze grote behoefte van iedere man, vrouw en kind op aarde, van ieder gezin, iedere alleenstaande. Iedereen die lid van de kerk wordt hoort er onmiddellijk bij, wie hij ook is of waar hij zich ook bevindt. Er is een broederschap die nationale grenzen en taalgren-

Ouderling James A. Paramore van het Eerste Quorum der Zeventig.

zen overschrijdt en alle mensen te zamen bindt. De waarheden van het evangelie, het broederschap en het zusterschap van het evangelie, het actief eraan deelnemen, bevredigt deze verlangens en kan alle hindernissen overwinnen.

Ik herinner mij een verhaal uit de tweede wereldoorlog. Een Duitse soldaat, een heilige der laatste dagen, werd getroffen door een Amerikaanse kogel en verkeerde in levensgevaar. Hij zei tegen zijn leider: „Neem alstublieft een witte vlag en ga naar de andere kant om te zien of er een mormoonse ouderling is die mij kan zalven.” Wat een wonderlijk verzoek tijdens een oorlog tussen twee dodelijke vijanden. Maar gezien zijn toestand en omdat hij wilde voldoen aan

wat het laatste verzoek van de gewonde leek te zijn, nam de leider de witte vlag, ging naar de vijandelijke linie en vroeg om een mormoonse ouderling. Er werd er een gevonden en samen met de Duitser ging hij naar de stelling van de vijand, legde zijn handen op het hoofd van zijn broeder en beval dat hij in leven zou blijven totdat er hulp gehaald zou zijn. Het evangelie van Jezus Christus geeft het gevoel dat men ergens bijhoort – ten eerste bij onze Vader in de hemel, dan bij ons gezin, dat een eeuwige eenheid kan worden, en vervolgens bij de leden over de gehele wereld.

Een paar jaar geleden trok een gepensioneerd echtpaar naar het westen om daar hun laatste jaren door te brengen. Zij reisden per bus en stapten voor een poosje uit in Provo (Utah). Zij hadden geen bepaald doel voor ogen, namen een taxi en reden zo maar wat rond. Wat zij zagen en voelden beviel hen echter zo goed, dat zij de volgende dag een huis kochten. Zij kwamen uit een grote stad in het midden van het land en hoewel zij er tweeënveertig jaar hadden gewoond, kenden zij er bijna niemand. Toen zij in onze wijk kwamen wonen, werd er na een paar uur al eten, hulp en vriendschap aangeboden. Zij konden niet geloven wat er gebeurde. Zij hoorden nu bij andere hartelijke, meelevende mensen, mensen die echt van ze hielden en veiligheid, warmte en de ware liefde van Christus in hun leven brachten. Zij waren voorgoed veranderd. Zij behoorden tot een grotere familie en waren gelukkiger dan zij ooit tevoren geweest waren.

De apostel Paulus, zelf ook een bekeerling tot Christus en zijn waarheden, maakte persoonlijk kennis met de grote

waarheden die zijn hele wezen opbouwden en zijn leven veranderden, en ook met het feit dat hij tot het lichaam van Christus behoorde – de mensen van het koninkrijk Gods op aarde, die elkander liefhadden en dienden met een open hart en geest vanwege de liefde die zij voelden. Luister naar zijn woorden terwijl hij beschrijft wat er plaatsvond: „Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners

Het evangelie kan ons vrede geven, ons troosten, ons helpen inzien dat ons leven een doel heeft en belangrijk is, en ons het gevoel geven dat wij ergens bij horen.

meer, maar medeburgers der heiligen der huisgenoten Gods.” (Efeziërs 2:19.)

Er zijn leden die zeggen dat zij nog nooit ergens vreemdelingen zijn geweest, waar zij ook geweest zijn – Italië, Oslo, Mexico, Portland – of Orem in Utah. Zij hoorden erbij zodra bekend werd dat zij lid van de kerk van Jezus Christus waren. Iedereen die op deze aarde woont heeft dit gevoel van aanvaard te worden nodig en het evangelie van Jezus Christus en zijn kerk brengen dit tot stand. Zelfs al woont een lid alleen, is hij toch nooit alleen. Hij hoort erbij; hij levert zijn bijdrage, hij wordt nooit vergeten.

Onlangs kreeg de zendingspresident in Nederland een ernstige hartaanval en verkeerde enige tijd in levensgevaar.

Hoewel hij, bij wijze van spreken, een Amerikaanse vreemdeling was, behoorde hij tot de huisgenoten Gods, en letterlijk duizenden mensen in Nederland en in andere landen, en de apostelen van de Heer, knielden neer en baden voor zijn leven, als het Gods wil mocht zijn dat hij zou leven. Denkt u zich dat eens in – en het gebeurt honderden malen per dag op deze aarde. Hij behoorde tot de huisgenoten Gods; hij voelde dat er voor hem gevast en gebeden werd en dat men hem liefhad. En hoe stond het met zijn vrouw? Zij voelde dat zij erbij hoorde, zoals zij nooit voor mogelijk had gehouden. Ik was erbij. Ik was er getuige van, en er werd zo dikwijls opgebeld door degenen die tot de huisgenoten Gods behoren dat zij er gewoon vermoeid van werd.

Toen de toestand van de president verbeterde en ik wegging, was ik een en al dankbaarheid. Ja, voor het behoud van zijn leven, maar ook voor het voorrecht om tot de kerk van Jezus Christus te behoren, hier op aarde.

In feite zijn wij altijd thuis in zijn kerk, thuis in de dingen die wij geloven, de normen die wij zozeer zijn toegedaan, de geest die wij nodig hebben, en de hulp en de veiligheid, en het erbij horen dat men er vindt. Terwijl ik dit zeg, schiet mij het ouderlingenquorum in Genève te binnen. Zij zijn met het project begonnen om de verhuizingen van alle leden van de wijk die binnen de wijk verhuizen kosteloos te verzorgen. (Ze kunnen ons zelfs door een verhuizing niet kwijtraken!) Waar ook ter wereld openen de heiligen der laatste dagen hun hart, hun huis, hun beurs en hun leven in dienst van anderen en uit liefde voor hem. Dit wordt niet gedaan onder dwang, maar door de liefde en de vreugde die zij van God en

voor elkaar voelen. Dit is trouwens het wezen van het evangelie zoals de Heiland het onderwees en zelf naleefde. Denk aan zijn woorden: „Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet.” (Leer en Verbonden 38:27.)

„In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matteüs 25:40.)

„De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, . . . (en) goedheid.” (Galaten 5:22.) Iedereen die tot deze kerk behoort wil de hand naar de andere uitstrekken, niet omdat hem dat door de kerk wordt opgedragen, maar omdat hij uit vriendelijkheid en oprechte bezorgdheid wil dienen, liefhebben, helpen, bijstaan en voor anderen zorgen. Op nederige onzelfzuchtige manieren kan ieder van ons een licht zijn voor anderen die misschien in het geheim of stil voor zichzelf ernaar verlangen, of zelfs ervoor bidden, om dat gevoel ergens bij te horen te vinden. Broeders en zusters, dit soort medeleven, dit soort zorgen voor anderen, kan niet op bevel of volgens de kalender gebeuren, maar ontstaat omdat men zelf dat gevoel heeft erbij te horen, omdat men de macht, de vreugde en de goedheid ervan voelt en zich dan zorgen gaat maken om al Gods kinderen.

Ik herinner mij een inactief lid van het priesterschap enkele jaren geleden dat door het gebed, een interview en de uitnodiging om te dienen, de liefde en de oprechte bezorgdheid van zijn leiders voelde en openlijk zijn tranen liet vloeien omdat hem de gelegenheid werd geboden om zijn levenswijze te veranderen, en te behoren tot de geest en de broederschap die hij voelde. Wij behoren tot deze waarheden, deze broederschap, en deze beloften – maar wij behoren ook tot

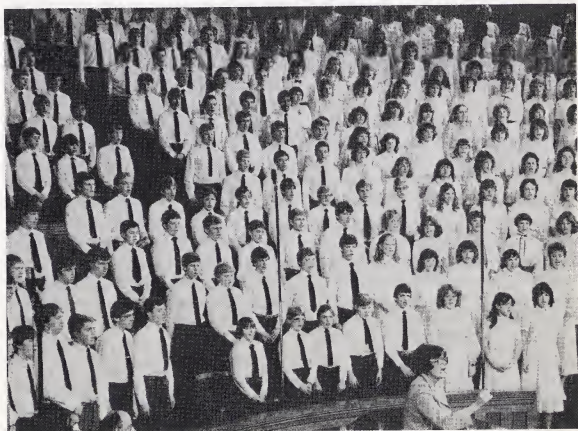
de organisatie van de kerk van Jezus Christus. Wij zijn werkelijk nodig, en wij leren als wij in zijn dienst werkzaam zijn. Wij krijgen meer medeleven, wijsheid, karakter, waardering en kracht naarmate wij ijverig voor zijn zaak werkzaam zijn (zie Leer en Verbonden 58:27). Wij gaan meer op Hem lijken. Wij beginnen de wegen des Heren te kennen als wij met een rein hart en op onzelfzuchtige wijze dienen. Wij worden gevoeliger voor de behoeften van anderen.

Leiders, laten wij de raadgevingen van de profeet Moroni volgen. Hij zei: „En nadat zij de doop hadden ontvangen, . . . werden zij tot het volk van Christus gerekend; en hun namen werden ingeschreven, opdat zij bekend zouden zijn,

en door het goede woord van God worden gevoed, . . . (en zij) kwamen dikwijls te zamen om . . . met elkander te spreken aangaande het welzijn van hun ziel.” (Moroni 6:4–5.)

Laten wij de hand uitstrekken naar ieder lid, opdat hij moge behoren tot de huisgenoten Gods.

En, leden van de kerk, mogen wij onze hand uitstrekken met alle energie en liefde die wij hebben, eerst om ieder lid van onze familie te helpen, en daarna de leden, een ieder van hen, en tenslotte iedereen overall, opdat allen het grote voorrecht, de eer en de zegen mogen ervaren om tot het koninkrijk Gods te behoren. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een jongerenkoor, samengesteld uit jongens en meisjes uit Salt Lake City en omgeving, zong op de zaterdagmiddagvergadering van de conferentie.

Een profeet ontvangen

*Ouderling Loren C. Dunn
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Broeders en zusters, ik ben erg dankbaar dat ik hier vanmiddag ben, en ik wil mijn toespraak beginnen met mijn getuigenis te geven van de waarachtigheid van dit werk. Ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is en dat dit hun werk is. Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God was, en dat Spencer W. Kimball heden ten dage een profeet van God is.

Ik zou u enkele dingen willen vertellen die ik beleefd heb. In mijn jeugd was Heber J. Grant president van de kerk. Mijn vader bad altijd voor president Grant. Hij voelde zich persoonlijk aangesproken tot hem omdat president Grant vroeger president van de ring Tooele geweest was en mijn vader dat in die tijd ook was. President Grant werd ziek en stierf en ik herinner mij dat wij na de begrafenis als gezin neerknielde en ik mijn vader met dezelfde liefde en toewijding en gevoelens voor de volgende profeet, de nieuwe president van de kerk, George Albert Smith, hoorde bidden.

Als jongen verbaasde mij dat want ik had nog nooit voor een andere profeet

dan Heber J. Grant horen bidden. Ik was een beetje verontwaardigd – het was net alsof mijn vader zich van een goede vriend afwendde. Maar in de loop der tijd heeft hij mij, door deze ervaring en andere, een erg waardevolle les geleerd. Ziet u, zijn liefde en waardering voor president Grant was groot, en dat zou ook nooit veranderen, maar ik begreep dat hij in zijn hart zijn grootste liefde en loyaliteit bewaarde voor zijn God, en hij zou altijd degene die God zond, wie dan ook, in woord daad en gebed steunen.

Niet zo lang geleden hadden mijn gezin en ik de gelegenheid om het zendingsgebied Sydney te presideren. Ik had deel uitgemaakt van de afdeling zendingswerk van de kerk en ik neem aan dat mijn ideeën met betrekking tot het zendingswerk nogal conservatief waren. Toen wij ons werk in Sydney begonnen, boekten wij een bescheiden maar goed succes, en ik was wel tevreden over wat wij aan het doen waren – totdat president Kimball ons kwam bezoeken. Op zijn eigen manier zei hij: „Broeder Dunn, Loren, wij moeten allen onze pas versnellen.” Ik begreep de boodschap.

De boodschap was dat hoewel wij vorderingen hadden gemaakt, het toch niet genoeg was in de ogen des Heren en in de ogen van de profeet. Wij gingen weer aan 't werk, wij verdubbelden onze inspanningen, de groei nam toe, maar ook onze kracht nam toe en dank zij onze inspanningen ontstonden er nieuwe ringen. Ik geloof niet dat de vooruitgang zo zeer aan ons lag, maar eerder aan ons verlangen om de profeet te volgen.

Afgelopen zaterdagavond stond ik met een priesterschapsleider te praten. Wij hadden net de leidersvergadering gehad, waarvan het onderwerp zendingswerk geweest was. Hij zei tegen mij: „Weet u, u bent een echte zendingsalgemene autoriteit.” Ik antwoordde: „Zo beschouw ik mezelf toch niet. Als je later ergens om wordt herinnerd (en ik hoop dat men dat toch wel zal doen), zou ik tevreden zijn met wat mijn vader mij geleerd heeft en waar hij om bekend was, en dat is, als iemand die bereid was de profeet van God trouw te zijn en te volgen. En als ik dat kan bereiken zal ik

het gevoel hebben dat ik datgene bereikt heb waarvoor de Heer mij gezonden heeft.”

Het is niet het programma, het zijn niet de activiteiten, maar uiteindelijk is het onze loyaliteit aan degene die God geroepen heeft en de gebeden die wij voor hem opzenden.

„Wie een profeet ontvangt als profeet, zal het loon van een profeet ontvangen” (Matteüs 10:41). Ik zou deze zegeningen in het leven van iedere heilige der laatste dagen willen zien.”

Er is een tekst die luidt: „Wie een profeet ontvangt als profeet, zal het loon van een profeet ontvangen.” (Matteüs 10:41.) Ik ben gaan beseffen dat deze belofte letterlijk opgenomen kan worden. Ik heb deze zegeningen in het leven van mijn vader gezien, tengevolge van zijn loyaliteit. Ik zou deze zegeningen ook graag in mijn eigen leven en in dat van mijn gezin willen zien, en ik zou ze graag in het leven van iedere heilige der laatste dagen willen zien.

Mag ik eindigen waar ik begonnen ben. God leeft. Jezus is de Christus. Joseph Smith is een waarachtige profeet, en wij worden thans ook door een profeet van God geleid. De profeet kan op mijn trouw en mijn liefde rekenen, want hoe kan ik de Heer volgen als ik Hem niet volg? In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Loren C. Dunn van het Eerste Quorum der Zeventig.

Terstond

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Een paar weken geleden sprak ik in een ver land met een ontmoedigde zendeling. Toen ik hem vroeg: „Hoe lang is het geleden dat je een brief aan je moeder geschreven hebt?” antwoordde hij: „Ongeveer drie of vier weken, geloof ik.” Ik raadde hem aan haar terstond een brief te schrijven waarop hij reageerde met: „*Terstond, wat betekent dat?*” *Terstond* is een krachtig woord. Het is een woord dat actie inhoudt. Het betekent onmiddellijk, zonder uitstel of aarzeling. Er zit iets rechtlijnigs in, zonder omwegen. *Uitstel* is het tegenovergestelde. Uitstellen is iets dat gedaan moet worden opzettelijk verschuiven tot later. Uitstellen kan betekenen dat tijd niet productief gemaakt wordt. Iemand heeft eens heel wijs gezegd: „Het is dwaas om altijd maar weer uit te stellen, het brengt mij alleen maar verdriet; maar ik kan mijzelf op ieder moment veranderen – ik denk dat ik dat morgen eens doe!”

„Toen Hij (Jezus) nu langs de zee van Galilea ging, zag Hij twee broeders, Simon, die Petrus genoemd wordt, en Andreas, diens broeder, een net in zee werpen; want zij waren vissers.

En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken. Zij nu lieten *terstond* hun netten liggen en volgden Hem.

En vandaar verder gegaan zijnde, zag Hij nog twee broeders, Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, zijn broeder, in het schip met hun vader Zebedeüs, terwijl ze bezig waren hun netten in orde te brengen, en Hij riep hen. Zij lieten dan *terstond* het schip en hun vader achter en volgden Hem.” (Matteüs 4:18–22; cursivering toegevoegd.)

Mijn toespraak vandaag heeft als onderwerp dit sleutelwoord *terstond*. „Zij nu lieten *terstond* hun netten liggen en volgden Hem.” Hoe veelzeggend, hoe krachtig, hoe lonend wanneer het op de juiste manier wordt toegepast in het menselijk gedrag.

Wij nodigen allen uit om *terstond* de Heiland te dienen en in zijn wegen te wandelen. Het is dringend noodzakelijk dat wij allen, die deze kennis hebben van zijn goddelijkheid, daar ook zonder aarzeling of uitstel naar handelen. Nu is de tijd.

Jozua heeft ons op het belang van snel

beslissingen te nemen geweest: „Kiest dan heden, wie gij dienen zult; . . . Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15.) Niet morgen, niet wanneer wij er klaar voor zijn, niet wanneer het ons past – maar „heden,” terstond dienen wij te kiezen wie wij zullen dienen. Hij die ons uitnodigt Hem te volgen, zal ons altijd voorgaan en met zijn Geest en invloed het tempo aangeven. Hij heeft de route uitgezet en aangegeven, de poorten geopend, en de weg gewezen. Hij heeft ons uitgenodigd tot Hem te komen, en het beste moment om zijn gezelschap te genieten is terstond. Wij kunnen het best op de juiste koers komen en daarop blijven, door te doen wat Jezus deed – zich er volkomen toe verbinden de wil van de Vader te doen.

De Heiland terstond volgen vereist inspanning van onze kant. Hij wandelt niet meer persoonlijk op aarde met ons, maar heeft ons toch niet alleen gelaten. Zijn richtlijnen en geboden zijn steeds bij ons als wij de Schriften willen bestuderen. Wij moeten zijn wil leren kennen voordat wij zijn wil kunnen doen.

Om iets te doen is het nodig dat wij onszelf doelen stellen. Daden worden voorafgegaan door gedachten en plannen. Wij moeten allen ons eigen leven in handen nemen. Wij moeten de keuzen die voor ons liggen beoordelen en vervolgens positief handelen volgens onze beslissing. Een oud spreekwoord zegt: „Een reis van duizend mijl begint met de eerste stap.”

Het woord *terstond* geeft aan hoe dringend het is om die eerste stap naar welk waardig doel ook te nemen.

„Want indien gij wilt, dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te

doen, die Ik u heb geboden, en van u heb vereist,” heeft de Heer gezegd. (Leer en Verbonden 78:7.) Die eerste stap vereist misschien grote moed, maar op de een of andere manier beginnen de mogelijkheden en de verborgen krachten te voorschijn te komen wanneer men eenmaal besloten heeft om positief te handelen. Onvermoede moed en kracht zullen geschonken worden aan degenen die de juiste besluiten genomen hebben en daarnaar handelen.

Petrus, een nederige, ruwe visser, nam die eerste stap en volgde Jezus terstond. Kracht na kracht werd hem geschonken. Hij ontwikkelde zich van de discipel die zijn Meester drie keer verraadde, tot de man die door niemand geïntimideerd kon worden. Toen hij en Johannes voor „Annas, de hogepriester, en Kajafas, Johannes, Alexander en allen die tot het hogepriesterlijk geslacht behoorden” (Handelingen 4:6), stonden, verklaarde Petrus vrijmoedig dat de verlossing door Christus komt.

„Toen zij nu de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes zagen en bemerkten hadden, dat zij ongeletterde en eenvoudige mensen uit het volk waren, verwonderden zij zich, en zij herkenden hen, dat zij met Jezus geweest waren.” (Handelingen 4:13.)

De hogepriester had deze broeders kwaad kunnen doen, maar hij durfde ze slechts te gebieden „in het geheel niet meer te spreken over of te leren op gezag van de naam van Jezus.

Maar Petrus en Johannes antwoordden en zeiden tot hen: Beslist zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven.” (Handelingen 4:18–19.)

Toen zij geconfronteerd werden met dreigementen ontvingen de apostelen

meer moed: „En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heren Jezus, en er was grote genade over hen allen.” (Handelingen 4:33.)

Door terstond die eerste stap te nemen leerde Petrus een visser van mensen te zijn. Hij bepaalde zijn doelen, en naarmate hij zich voortbewoog in hun richting, namen zijn kracht, zijn macht en zijn overtuiging toe.

Wat zouden we verstandig en gezegend zijn als wij besloten nooit meer iets uit te stellen en de Heer te dienen en zijn uitnodiging „Kom hier, volg Mij” (Lucas 18:22) te aanvaarden. Wanneer wij ons doel hebben bepaald, laten wij dan ook de moed hebben om volgens ons besluit te handelen, in het vertrouwen dat wij kracht en macht zullen ontvangen naargelang onze behoeften terwijl wij de goede Herder volgen.

Het kan zijn dat de satan, bij ons besluit de Heiland terstond te volgen, zal

proberen ons ervan af te brengen door te doen voorkomen alsof de taak onmogelijk is, door ons aan onze waardigheid te doen twijfelen of onze bekwaamheid. Ieder van ons is anders; ieder van ons heeft zijn eigen krachten.

Petrus en Andreas waren vissers. De Heiland gebruikte daarom ook een uitdrukking uit hun vak toen Hij zei: „Ik zal u vissers van mensen maken.” (Matteüs 4:19.) Aan de timmerman zou Hij gezegd hebben: „Ik zal u bouwers van mensen maken.” Tot de onderwijzers: „Ik zal u onderwijzers van mensen maken.” Niemand heeft alle talenten.

„Want allen wordt niet iedere gave geschonken; want er zijn vele gaven, en een ieder wordt door de Geest Gods een gave geschonken.

Aan sommigen wordt de ene gegeven, en aan sommigen een andere, opdat allen er door mogen worden gebaat.” (Leer en Verbonden 46:11-12.)

Ouderling Marvin J. Ashton van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Wensen dat onze omstandigheden anders waren, of wachten tot er een wegversperring weggenomen wordt of tot een houding veranderd is, kan de reden zijn dat wij pas op de plaats maken in plaats van terstond vooruitgang te maken. William Shakespeare heeft eens geschreven: „Onze twijfels zijn verraders, en doen ons het goede verliezen dat wij dikwijls zouden kunnen winnen, omdat wij bang zijn eraan te beginnen.” (*Measure for Measure*, bedrijf 1, toneel 4.)

Gebruik de talenten die u ontvangen hebt. Stel actie niet uit door te verlangen naar bekwaamheden die u niet hebt. Tegen hen die geneigd zijn om „Niet nu” of „nog niet” te antwoorden op zijn uitnodiging „Kom, volg Mij,” willen wij met alle liefde en oprechtheid die in ons is opmerken: Hij meent het echt: Hij zal u terstond verwelkomen ongeacht waar u bent geweest, waar u nu bent, wie u bent of welke talenten u bezit of niet bezit.

Enkele weken geleden, na een vergadering tijdens een ringconferentie, kwam er aarzelend een man naar mij toe die jarenlang helemaal inactief is geweest. Hij zei: „Eigenlijk hoor ik hier helemaal niet bij. Mijn leven is een puinhoop.” Hierop heb ik geantwoord: „Wat maakt dat nou uit. Natuurlijk hoort u erbij.”

Zij die er voortdurend de voorkeur aan geven om in het water te roeren ontdekken dat zij slechts draaikolken doen ontstaan en in een kring blijven lopen in plaats van terstond vooruitgang te maken.

Kunnen wij dienstknechten van onze Meester zijn in plaats van critici van degenen die proberen Hem te dienen? Een dienstknecht zal proberen oplossingen voor problemen te vinden, terwijl

degenen die geneigd zijn alles uit te stellen hun nietsdoen excuseren door zich te concentreren op de nutteloosheid van het probleem.

Zij die tot doel hebben om de Heiland terstond te volgen, zoeken niet alleen een oplossing voor hun eigen problemen, maar helpen ook anderen oplossingen te vinden voor hun moeilijkheden. Zij openen hun hart en geest voor degenen die zorgen hebben, die genegeerd worden of vermoeid zijn.

Door slechts meelevend te luisteren kan men dikwijls anderen helpen hun eigen oplossingen te vinden. Onlangs vertelde een ringpresident mij dat een van de oprechtste dank-u's, die hij ooit ontvangen had, door een jonge moeder uitgesproken was, die onder uiterst moeilijke omstandigheden probeerde alleen haar twee kinderen goed op te voeden. Na een lang gesprek drukte zij haar waardering eenvoudig uit door te zeggen: „Dank u dat u naar mij hebt willen luisteren. Ik heb het gevoel dat ik mijn problemen nu veel beter aan kan.”

Onze eigen vooruitgang kan versneld worden als wij naar oplossingen kunnen zoeken, in plaats van kritisch te staan tegenover degenen die ons omringen en onze omstandigheden de schuld te geven van ons gebrek aan vooruitgang.

Kunnen wij eerlijk tegenover onszelf zijn en de redenen onderzoeken waarom wij de Heiland niet terstond volgen? Worden wij tegengehouden door kritiek op de daden of de houding van iemand anders tegenover onszelf? Zijn wij beleedigd of op onze teentjes getrapt? Hebben wij voorbarige gevolgtrekkingen gemaakt zonder over accurate feiten te beschikken?

De Heiland vermaande: „Houdt vrede onder elkander.” (Marcus 9:50.)

Maar vrede moet eerst van binnen uit komen. Zij vloeit van het individu naar het gezin, naar de gemeenschap, naar de naties, en naar de wereld. Deze vrede kan alleen ontstaan als wij het schadelijke tijdverdrijf om anderen te oordelen

„Het is dringend noodzakelijk dat wij allen, die een kennis hebben van de goddelijkheid van de Heiland, daar ook zonder aarzeling of uitstel naar handelen.”

kunnen vermijden. In de Schriften worden wij gewaarschuwd niet te oordelen, teneinde zelf niet geoordeeld te worden. (Zie 3 Nephi 14:1; Matteüs 7:1.) Op de een of andere manier schijnt er iets aanlokkelijks en boeiends te zijn aan het rechtertje spelen.

Vele jaren geleden hoorde ik een verhaal dat ik nooit vergeten ben. Misschien heb ik het wel gehoord toen ik als jongen met blote voeten rondliep.

Een arm, oud Frans vrouwtje liep langs de oever van de Seine. Haar gebogen schouders waren gehuld in een tot op de draad versleten sjaal. Plotse-ling stond zij stil, bukte zich, raapte iets op dat even helder oplichtte in de zon, en verborg het onder haar sjaal. Een politieagent zag wat zij gedaan had en haastte zich naar haar toe. Op barse toon zei hij: „Laat mij eens zien wat je onder je sjaal verbergt.” De oude vrouw haalde een stuk glas onder haar sjaal

vandaan en zei: „Het is maar een scherp stuk glas. Ik heb het opgeraapt om te voorkomen dat er een jongen op blote voeten op trapt en zich verwondt.”

De politieagent deed zijn plicht, maar hij was meer dan bereid geweest om de vrouw van een misdaad te beschuldigen, voordat hij begreep dat hij te maken had met een nobele ziel.

Ja, de verkeerde beoordeling van de daden van onze medemensen kan er de oorzaak van zijn dat wij het achtslaan op de uitnodiging van de Heiland uitstellen.

Door de leringen van Jezus Christus toe te passen en de beginselen van het evangelie na te leven, kunnen wij de pijn en het uitstel die veroorzaakt kunnen zijn door de mensen om ons heen opzij zetten.

En tenslotte, vereist de juiste richting inslaan en ook aan te houden zelfdiscipline en zelfbeheersing.

Velen leven volgens het motto „Laten wij er nu van genieten, betalen doen wij later wel.” Sommigen denken dat als zij maar lang genoeg wachten, hun problemen zullen verdwijnen. Maar dat doen ze niet. Men moet zich er doorheen werken. Voordat wij onze problemen kunnen oplossen, en ons leven in orde kunnen brengen, moeten wij de volle verantwoordelijkheid voor onze problemen aanvaarden.

Dikwijls doen wij er niets aan omdat wij onszelf wijs maken dat ons probleem veroorzaakt wordt door omstandigheden of mensen waar wij niets aan kunnen doen. Daarom denken wij dat wij ontheven zijn van onze verantwoordelijkheid, en hopen wij maar dat andere mensen of een verandering in onze omstandigheden onze problemen zullen oplossen. Het is echter onze verantwoordelijkheid om ons zonder uitstel te bekeren, te

veranderen en voorwaarts te gaan. „Nu verzoek ik u, . . . dat gij de dag uwer bekering niet tot het einde uitstelt.” (Alma 34:33.)

Hoe gemakzuchtig worden sommigen onder ons terwijl wij ons nestelen in het web van de uitstel. Het is slechts een schijnbare haven voor degenen die zich er tevreden mee stellen zonder doel, zonder verplichtingen of zelfdiscipline te leven.

Wij moeten achtslaan op de woorden in Alma: „Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.” (Alma 34:32.)

Vermijd uitstel. Wij kunnen met grote zekerheid zeggen dat uitstel een ongezond mengsel van twijfel en aarzelen is. Woorden die vaak door de Heiland worden gebezigd, zoals *vraag, zoek, klop, ga*, zijn woorden die actie inhouden. Hij wil dat wij tot actie overgaan bij het onderwijzen en naleven van zijn beginselen.

„Gaat in door de enge poort, want wijd is (de poort) en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die daardoor ingaan; want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden.” (Matteüs 7:13–14.)

Twijfel niet aan uw vermogens. Stel het niet uit als u de neiging in u voelt om iets goed te doen. Met Gods hulp kunt u niet falen. Hij zal u de moed geven om deel te nemen aan zinvolle verandering en een doelbewust leven. Wij dienen ons te bekeren, terstond, en erop te vertrouwen dat Hij bestaat en ons kan helpen het overvloedige leven te verkrijgen. Hij zal ons helpen gevoelig te worden voor onze eigen behoeften en die van anderen.

Zij die vrezen, stellen uit. Zij die zich ten goede veranderen maken terstond vooruitgang en worden verstandiger en sterker. Wij moeten de moed ontwikkelen om terstond de eerste stap te doen. Wij moeten bedenken dat kinderen slechts leren lopen omdat iemand ze aanmoedigt om de eerste stap te doen.

Laten wij er terstond mee beginnen en onszelf doelen stellen die op het evangelie gericht zijn, in de wetenschap dat als wij onze talenten gebruiken, als wij anderen helpen, naar vrede streven, vermijden al te gevoelig of al te kritisch te zijn, ons kracht op kracht toegevoegd zal worden en wij direct voorwaarts zullen gaan naar grotere groei, geluk en eeuwige vreugde. Onze Meester en Heiland nodigt ons uit om zijn waarheden terstond te aanvaarden en de warmte van zijn voortdurende aanwezigheid te genieten.

Een mens moet door zijn eigen inspanning opstaan en in geloof wandelen. Een van onze beste bronnen van succes en geluk is het goede gelijk te doen. Wij moeten allen als kinderen van God leren dat zinvolle vooruitgang van binnen in moet komen, niet van buiten. Door dit te doen zullen wij in zijn paden wandelen, de armen van de vermoeiden en onderdrukten opheffen, onze medewerkers aanmoedigen, persoonlijk initiatief ontwikkelen in het besturen van ons eigen leven, ons kruis met waardigheid en doelbewust dragen, en allen helpen terstond vissers van mensen te worden.

Het evangelie van Jezus Christus is waar. Jezus Christus is onze Verlosser en Heiland. Geluk en het eeuwige leven is weggelegd voor degenen die Hem terstond willen volgen. Van deze waarheden getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een koninklijk geslacht

*Ouderling Dean L. Larsen
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

In de priesterschapsvergadering van vanavond zullen wij spreken over de belangrijkheid van gezinnen. Andere belangrijke zaken zullen ook besproken worden, maar er zal in het bijzonder aandacht gegeven worden aan het gezin. Hoe meer wij leren over de macht van de invloed die in de gezinnen wordt uitgeoefend, hoe groter onze waardering voor de raad, die ons door onze leiders vanaf het allereerste begin van de kerk gegeven is, dat wij ervoor moeten zorgen dat de omstandigheden thuis zijn wat zij behoren te zijn. Door de jaren heen is er veel gezegd over de verantwoordelijkheid van de ouders om hun kinderen een goed gezinsleven te verschaffen. Wij zullen vanavond nog meer van dat soort aanmoedigingen krijgen. Het is van vitaal belang dat wij die ontvangen.

Wij hebben onlangs een zeer uitgebreid onderzoek afgerond waaruit gebleken is hoe groot de invloed is die wij op elkaar hebben in het gezin. De invloed van het gezin op wat wij denken,

hoe wij ons voelen, en wat wij met ons leven doen, is groter dan alle andere invloeden te zamen. De gewoontes die wij ons thuis aanwennen en de normen die wij ons daar eigen maken, of zij nu goed of slecht zijn, kunnen bijna niet overwonnen worden.

Wij hebben allemaal een verantwoordelijkheid om bij te dragen tot de kwaliteit van ons gezinsleven. Niet alleen de ouders leveren een grote bijdrage, maar ook de kinderen.

Vanavond zou ik graag voornamelijk willen spreken tot de jongemannen van het Aäronische priesterschap over de verantwoordelijkheid die u hebt om zo te leven dat u thuis een invloed ten goede kunt zijn, hoe de omstandigheden daar ook zijn, en dat u zich kunt bekwamen om al datgene te doen wat de Heer van u verwacht in uw leven.

Jongemannen, ik geloof niet dat u toevallig hier op aarde bent in deze tijd. Ik geloof dat u zich in het voorbestaan bekwamd hebt om naar de sterfelijk-

heid te komen in een tijd waarin er grote dingen van u zouden worden geëist. Ik geloof dat u voordat u hier kwam aangetoond hebt dat u zelfs onder uitzonderlijk moeilijke omstandigheden vertrouwd kon worden, dat u de grootste uitdagingen aan zou kunnen. Begrijp mij niet verkeerd. Ik wil niet beweren dat u in wezen beter bent dan enige andere generatie die naar de aarde gekomen is. U komt niet automatisch in aanmerking voor meer zegeningen of voordelen dan de andere geslachten die op aarde geleefd hebben sinds zij geschapen werd. U kunt even vlug op het verkeerde pad terecht komen, betrokken raken bij overtredingen en de oordelen Gods oplopen als alle anderen die u voorgegaan zijn. U leeft zelfs in een omgeving waarin het gemakkelijker is om alle zegeningen mis te lopen dan ooit tevoren. Maar God vertrouwt erop dat u dat niet zult doen. Hij rekent erop dat u de enorme taak die op u wacht ook inderdaad zult kunnen volbrengen.

U groeit op in een tijdperk van de geschiedenis van de aarde waar alle grote profeten van alle tijden vol verwachting naar hebben uitgekeken. Het is de tijd van de laatste voorbereiding voordat de aarde en haar bewoners een opmerkelijke verandering zullen ondergaan. Met recht wordt deze tijd „de volheid der tijden” genoemd. (Leer en Verbonden 112:30.) Het is het tijdperk waarin de Heer en zijn dienstknechten zich voor de laatste keer in zullen spannen om de boodschap van de waarheid aan alle volkeren der aarde te brengen en de nakomelingen van het oude Israël terug te roepen die hun ware identiteit hebben verloren.

De profeet Zenos, die door Jakob wordt aangehaald in het Boek van

Mormon, vergelijkt dit werk met de arbeid van de landbouwers die een wijngaard snoeien en verzorgen en voor de laatste keer de vruchten verzamelen. Zenos vergelijkt de Heiland met de eigenaar van de wijngaard, die tot zijn helpers zegt: „Laat ons daarom deze laatste maal met al onze macht aan de arbeid gaan, want zie, het einde nadert, en dit is voor de laatste maal, dat ik mijn wijngaard zal snoeien.” (Jakob 5:62.)

U bent naar de aarde gekomen nadat het fundament voor dit grote werk is gelegd. Het evangelie is voor de laatste keer hersteld. De kerk is opgericht in bijna alle delen van de wereld. Het toneel is klaar voor het opvoeren van de laatste dramatische scenes. U zult de hoofdrolspelers zijn. U behoort tot de laatste dienstknechten in de wijngaard. Dit is het juk dat op uw schouders gelegd is. Dit is de bediening waarvoor u uitgekozen bent.

Laat mij nu de omstandigheden beschrijven waaronder u uw werk zult doen. De Heiland heeft zelf gezegd dat de omstandigheden tegen het eind van deze bedeling veel zullen lijken op die welke voor de zondvloed bestonden. „Want zoals het was in de dagen van Noach,” zei Hij, „zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.” (Matteüs 24:37.)

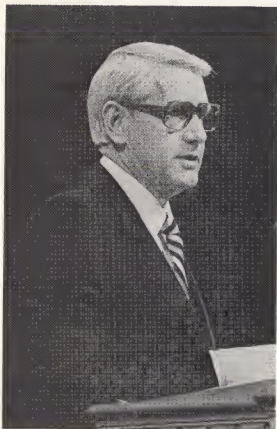
Joël zag de tijd waarin wij leven als een groot slagveld voor de zielen der mensen. „Roept dit uit onder de volken: Heiligt de oorlog, doet de helden opstaan; dat alle krijgslieden aantreden, oprukken! Smeedt uw ploegscharen tot zwaarden en uw snoeimessen tot speren; de zwakke zegge: Ik ben een held.” (Joël 3:9-10.)

Joël zag dat deze veldslag niet als iets onbelangrijks beschouwd zou worden.

Het zou geen tijd zijn voor zwakte of zwakkelingen.

De apostel Paulus schreef aan de jonge zendeling die zijn metgezel geweest was, Timoteüs: „Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen.” (2 Timoteüs 3:1.)

De problematische toestanden die wij heden ten dage in de wereld zien behoren ons niet te verbazen. Naarmate de tijd van de wederkomst van de Heiland naderbij komt, zal de goddeloosheid toenemen. Er zullen meer verleidingen komen in ons dagelijks leven, en zij zullen heftiger worden. Het zal in de wereld aannemelijker worden om Gods geboden te overtreden of er helemaal geen rekening mee te houden. Onzede-

Ouderling Dean L. Larsen van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

lijk of oneerlijk gedrag zal als iets gewoons aanvaard worden.

Onder deze moeilijke omstandigheden zullen wij verwacht worden onze eigen koers in opwaartse richting te sturen. Zoals president Kimball ons gezegd heeft, zal het aanvaardbaar noch veilig zijn om op het tafelland te blijven waar ons tegenwoordig gedrag ons houdt. De machten die ons plotseling naar beneden kunnen trekken, en die bestaan uit de steeds toenemende goddeloosheid in de wereld, kunnen slechts bestreden worden door machten die ons even hard naar boven duwen. Wij dienen beter te leven dan ooit tevoren. Dit betekent eenvoudig dat er hoe langer hoe meer verschil zal zijn tussen ons en de mensen om ons heen die de wegen van de wereld volgen. Het is niet gemakkelijk om anders te zijn. Er is een enorme druk die ons tegenwerkt. Maar wij dienen goed te begrijpen dat het niet veilig is dezelfde richting op te gaan als de wereld, al blijven wij misschien een beetje achter. Een dergelijke koers zal ons uiteindelijk dezelfde problemen en hetzelfde verdriet bezorgen. Het zal ons niet toelaten het werk te doen waar de Heer ons voor gekozen heeft. Het zou ons afsnijden van zijn zegen en zijn beschermende zorg.

De Heer heeft gezegd dat er een tijd zal komen dat „er een volkomen scheiding tussen de rechtvaardigen en de goddelozen” zal zijn. (Leer en Verbonden 63:54.) Nephi heeft in het Boek van Mormon gezegd: „Want de tijd komt spoedig, dat de Here God een grote scheiding onder het volk zal teweegbrengen, en de goddelozen zal Hij verdelen.” (2 Nephi 30:10.)

Bij het overwegen van deze beloften, behoren wij de waarschuwing niet te

vergeten die de Heer tot de heiligen der laatste dagen heeft gericht: „Niettemin zal Zion ontkomen, indien zij er zorg voor draagt alles te doen, wat Ik haar heb geboden.

Doch indien zij er geen zorg voor draagt om te doen, wat Ik haar heb geboden, zal Ik haar overeenkomstig al haar werken bezoeken met hevige smart, met pestilentie, met plagen, met het zwaard, met wraak, en met verterend vuur.” (Leer en Verbonden 97:25-26.)

Deze waarschuwing moet ons in doen zien dat het niet genoeg is alleen maar in naam een heilige der laatste dagen te zijn. Het is niet voldoende om eenvoudig te verklaren dat wij een uitverkoren volk des Heren zijn. Wij moeten het vertrouwen dat Hij in ons gesteld heeft niet beschamen. Wij dienen voor zijn zegen in aanmerking te komen door de manier waarop wij, door het gehoorzamen van zijn geboden, anders zijn dan de wereld. Anders hebben wij geen belofte, en zal ons lot hetzelfde zijn als dat van de wereld.

Eén van de redenen waarom ik mij zo bezorgd maak om u jongemannen is dat er tekenen zijn dat onze jonge mensen tegenwoordig de neiging krijgen om de wegen van de wereld te volgen. Wij houden de gangmakers niet helemaal bij, maar op de een of andere manier volgen wij ze op een niet al te grote afstand.

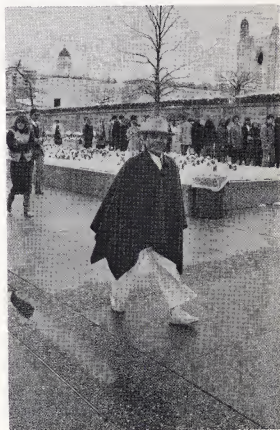
Ik weet dat er velen zijn die dit niet doen en die de geboden Gods trouw onderhouden en wier leven rein en onbevlekt van de dingen der wereld blijft, ondanks grote verleidingen en moeilijkheden. (Zie Leer en Verbonden 59:9.) Wij hebben een diep respect voor degenen die op deze wijze trouw blijven en wij vertrouwen op u. U bent het

vertrouwen dat de Heer in u gesteld heeft waardig.

Maar er zijn er teveel wier leven besmet wordt door wereldse neigingen. Dit is geen onschuldig iets. De oordelen Gods zullen degenen treffen die, hoewel zij weten wie zij zijn en wat er van hen verwacht wordt, moedwillig de gevaarlijke wegen van de wereld opgaan. Tot degenen die binnen het bereik van mijn stem zijn en dit doen zeg ik: Neem het opwaartse pad dat naar boven loopt. „Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten; Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten.” (Galaten 6:7.)

Enkele jaren geleden heb ik de volgende gedachten geuit in een artikel in de *New Era*. Zij passen bij het onderwerp dat ik vanavond bespreek.

„Niet lang geleden had ik een gesprek met een jongeman die op zending wilde

gaan, maar zich als tiener schuldig had gemaakt aan enkele zeer ernstige overtredingen. Hij was lid van een gezin van actieve heiligen der laatste dagen, en hij was zelf ook actief lid geweest, zelfs tijdens zijn overtredingen. Uiteindelijk was hij naar de bisschop gegaan en had zijn zonden beleden. Nu had hij al meer dan een jaar geen moeilijkheden meer gehad en hij verlangde ernaar op zending te gaan.

„Wij dienen te begrijpen dat het niet veilig is dezelfde richting op te gaan als de goddeloze wereld.”

Terwijl wij over zijn situatie spraken en de beslissingen die hij eerder in zijn leven had genomen en die ertoe geleid hadden dat hij zich niet als een goed lid van de kerk had gedragen, zei hij: 'O, ik wist wel dat ik iets verkeerd deed, maar ik was ervan overtuigd dat ik op zekere dag alles wel weer in orde zou brengen en op zending zou gaan.'

Hoewel ik blij was dat deze jongeman zijn leven weer in orde wilde brengen en de Heer wilde dienen als zending, maakte ik mij toch zorgen over de blijkbaar opzettelijke, berekenende manier waarop hij zichzelf van de juiste koers had laten afdwalen om zich over te geven aan verderfelijk, onzedelijk gedrag, om dan, bijna alsof hij een eigen tijdschema volgde, weer te besluiten gehoorzaam te zijn.

Als mijn ervaring met deze jongeman een geïsoleerd geval geweest was, zou het

niet de moeite waard zijn geweest om het hier te vermelden, maar het is niet uniek. Er schijnt een toenemende neiging onder jonge mensen te zijn om van de verboden dingen van de wereld te proeven, niet met de bedoeling om die dingen voor goed te blijven doen, maar om zich tijdelijk uit te leven, alsof zulke zaken een bepaalde waarde hebben die te belangrijk of te spannend is om mis te lopen. Het is een van de grote beproevingen van onze tijd.

Hoewel velen zich herstellen na dergelijke excursies in verboden gebieden, komen er steeds meer tragedies voor die funeste en langdurige gevolgen hebben in vele levens. Zo iets als privé zonde bestaat niet. Hoewel het begaan ervan kan worden berekend . . . kunnen de gevolgen ervan niet door degene die de overtreding begaat geregeld worden. Te geloven dat dit wel mogelijk is, is maar al te gemakkelijk geloof hechten aan een van de gemeenste leugens van de vader der leugens.

Niet zolang geleden woonde ik de diploma-uitreiking bij op een plaatselijke middelbare school. De leerlingen die in naam van hun klasgenoten spraken, hadden het over de grootse en nobele uitdagingen die voor hen lagen, nu zij de volwassen wereld binnen zouden gaan. De volwassen sprekers prezen de deugden en bekwaamheden van de tegenwoordige jeugd en spraken over de horizons die veroverd zouden worden in de komende jaren, de nieuwe wetenschappelijke grenzen die geopend zouden worden door de leden van de klas, de gevreesde ziekten waarvoor middelen gevonden zouden worden, en de doorbraken in diplomatieke en menselijke relaties die een blijvende vrede op aarde

zouden brengen. Het was een stimulerende, inspirerende bijeenkomst.

Terwijl ik zo luisterde naar de indrukwekkende toespraken die er bij deze gelegenheid gehouden werden, dacht ik aan de dingen die ik tegen deze jonge mensen had willen zeggen. Ik wist dat de meesten van hen heiligen der laatste dagen waren. Ik wist dat zij uit gezinnen kwamen die hoge verwachtingen voor hen koesterden, en die trots waren op wat zij bereikt hadden. Ik wist ook wat voor plannen sommige van deze jonge mensen hadden voor de uren en dagen onmiddellijk na deze diploma-uitreiking. Ik ontdekte dat ik bij deze geslaagde jonge mensen wilde pleiten, niet voor de heerlijke, verborgen jaren van een vage toekomst, maar voor het hier en nu. Ik had tegen hen willen zeggen: 'Ik maak mij niet zoveel zorgen over wat jullie

volgend jaar of in de volgende generatie gaan doen; ik maak mij zorgen over wat jullie vanavond en morgen gaan doen, nadat je je baret en je toga weer hebt ingeleverd. Wat voor plannen hebben jullie? Waar gaan jullie heen? Wat doen jullie vanavond?

Ik weet nu, terwijl ik deze gedachten opschrijf, dat er verschillende in die klas waren, en ook in andere overeenkomstige groepen, die zichzelf moedwillig en met voorbedachte rade in omstandigheden plaatsten waar zij zichzelf, hun familie, hun kerk en hun Hemelse Vader te schande maakten. Het was niet de bedoeling dat zij zich zo zouden blijven gedragen. Het was maar een grap, een sensatie, een waaghalzerij. Maar de openhopende uitwerking ervan is verwoestend. Hun leven en het leven van degenen die hen liefhadden en vertrouw-

den, zullen er op ongelukkige en onverwachte wijze en voor onbepaalde tijd door beïnvloed worden. De mensheid zal onverbiddelijk naar een lager niveau zijn afgegleden. Sommigen zullen zich nooit helemaal herstellen, en de gehele mensheid zal onvermijdelijk het verlies voelen." (*New Era* van juni 1980, blz. 4-5)

Jongemannen, vergeet niet wie u bent. Denk aan het doel waarvoor u hier op aarde gekomen bent, het dienstbetoon waarvoor u gekozen bent. Blijf trouw aan het goddelijk vertrouwen dat onze Hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, in u hebben gesteld. U kunt evenveel bijdragen tot de geestelijke sfeer in uw familie als welk lid van de familie ook, en het is uw plicht om dat te doen. Bestudeer de Schriften en moedig de andere leden van het gezin aan dat ook te doen. Bid regelmatig en doe alles wat u kunt om de andere leden van het gezin te beïnvloeden om dat ook te doen.

Betaal uw tiend. Onderhoud het woord van wijsheid. Wees kuis. U kunt een grotere invloed hebben dan u voor mogelijk heeft geacht, als u uw eigen aandeel levert.

Houd deze woorden van Edward W. Bok in gedachte: „Als wij eenmaal overtuigd zijn . . . dat wij hier voor een doel geplaatst zijn; dat het zaad van goddelijke energie aan ons gegeven is en dat het de bedoeling is dat wij die tot volle bloei doen komen, dan zal ons de weg gewezen worden. Het is aan ons om ons best te doen en ons met al onze kracht en integriteit in te spannen. Het is de jongeman met weinig geloof die zegt: 'Ik ben niets.' Het is de jongeman met het juiste inzicht die zegt: 'Ik ben alles', en het vervolgens gaat bewijzen.”

Jongemannen, laten wij door de wijze waarop wij leven en dienen, bewijzen dat wij alles zijn wat de Heer van ons verwacht. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

In de omhelzing van uw armen

Jeffrey R. Holland
President van de Brigham Young University

Broeders, het is onmogelijk om het overweldigende gevoel van verantwoordelijkheid dat ik vanavond voel uit te drukken. Ik voel mij als de muilezel die ingeschreven werd voor een bekende paardenwedren, en die bij zichzelf dacht, ik weet dat ik hier eigenlijk niet thuis hoor, maar het gezelschap hier bevalt mij geweldig. Onder dat bijzondere gezelschap bevindt zich vanavond ook mijn zoon Matt, die ik met geheel mijn hart liefheb. Ik bid oprecht dat de Geest des Heren met ons moge zijn in onze opdracht.

Een onderzoek dat onlangs door de kerk is gedaan heeft statistisch met kracht bevestigd wat ons herhaaldelijk is verteld, en wel dat als er geen liefdevol, inspirerend onderwijs en voorbeeld gegeven worden in het gezin, onze gezamenlijke inspanningen in en rond de programma's van de kerk een zeer beperkt succes zullen opleveren. Het wordt hoe langer hoe duidelijker dat wij het evangelie persoonlijk aan ons gezin dienen te onderwijzen, dat wij de leringen ervan thuis na moeten leven, omdat wij anders het risico lopen om te laat te

ontdekken dat een jeugdwerkerares of een adviseur van het priesterschap of een seminarieleraar niet voor onze kinderen *kon* doen wat wij niet *wilden* doen.

Mag ik vanavond wat aanmoediging geven wat deze grote verantwoordelijkheid betreft? Wat ik het kostbaarste vind in mijn relatie met Matt is dat hij, te zamen met zijn moeder en zuster en broer, mijn beste, liefste vriend is. Ik ben hier vanavond op deze priesterschapsvergadering liever met mijn zoon dan met welke andere vriend ook. Ik vind het heerlijk om bij hem te zijn. Wij praten veel. Wij lachen veel. Wij spelen basketbal met z'n tweetjes; wij spelen tennis en badminton, hoewel ik beslist weiger om golf met hem te spelen (hij weet wel waarom). Wij bespreken onze problemen met elkaar. Ik ben president van een kleine universiteit, en hij is president van zijn klas op school. Wij vergelijken de wederzijdse bevindingen, brengen suggesties naar voren en bespreken met elkaar de moeilijkheden. Ik bid voor hem en heb met hem gehuild en ben oneindig trots op hem. Wij hebben tot diep in de nacht met elkaar gepraat,

liggend op zijn waterbed, een onding van de twintigste eeuw dat stellig, als onderdeel van de straf in de laatste dagen, op een keer zal barsten en het hele gezin Holland hulpeloos weg zal spoelen, de straten van Provo op. (Dat is een ander privé-grapje.)

Ik weet dat ik met Matt kan praten over hoe hij het vindt op seminarie omdat ik probeer over al zijn klassen op school met hem te praten. Wij proberen ons vaak samen voor te stellen hoe zijn zending zal zijn, want hij weet hoeveel mijn zending voor mij heeft betekend. En hij stelt mij vragen over het tempelhuwelijk omdat hij weet dat ik stapelgek op zijn moeder ben. Hij wil dat zijn toekomstige vrouw op haar lijkt en dat

Jeffrey R. Holland, president van de Brigham Young University, sprak tijdens de priesterschapsvergadering.

zij dan samen hebben wat wij hebben.

Nu weet ik, terwijl ik dit zeg, dat er vanavond vaders en zoons in deze vergadering zijn die niets hebben van wat ik hier beschrijf. Ik weet dat er vaders zijn die hun leven ervoor over zouden hebben om weer dicht bij een zoon te zijn die in moeilijkheden zit. Ik weet dat er zoons in onze vergadering zijn die hun vader naast zich zouden willen hebben, vanavond of welke andere avond ook. Ik heb mij afgevraagd wat ik over dit onderwerp dat mij toegewezen is zou kunnen zeggen, zonder aan de ene kant eigenge-reid te klinken of aan de andere kant al te gevoelige snaren aan te raken. Daarom zou ik eenvoudig willen zeggen, tot een ieder van ons, jong en oud, geef het nooit op. Blijf het proberen, blijf contact zoeken, blijf praten, blijf bidden, maar geef het nooit op. En vooral, verbreek de relatie nooit helemaal.

Mag ik u iets vertellen over een korte maar pijnlijke gebeurtenis uit mijn eigen leven als onvolmaakte vader?

Wij waren nog maar pas getrouwd en ik deed mijn best om met een jong gezin mijn studie af te maken aan een universiteit in New-England. Pat was ZHV-presidente en ik was lid van het ringpresidium. Ik studeerde full-time aan de universiteit en had daarnaast een part-time baan in het onderwijs. Wij hadden twee kleine kinderen, weinig geld en stonden voortdurend onder druk. Kortom, ons leven leek op het uwe.

Op een avond kwam ik thuis na een lange schooldag, en het was of ik het gewicht van de hele wereld op mijn schouders voelde drukken. Alles leek bijzonder veeleisend en ontmoedigend en donker. Ik vroeg mij af of er ooit eens een eind aan zou komen. Toen ik onze

kleine studentenflat binnenkwam was het er ongebruikelijk stil.

„Wat is er aan de hand?” vroeg ik. „Matthew heeft je iets te vertellen,” zei Pat. „Matt, wat heb je mij te vertellen?” Hij was rustig met zijn speelgoed aan het spelen in een hoek van de kamer, en deed zijn best mij niet te horen. „Matt,” zei ik een beetje harder, „is er iets dat je mij vertellen moet?”

Hij hield op met spelen, maar keek een ogenblik niet op. Toen wendde zich twee grote, met tranen gevulde ogen tot mij, en met de pijn die alleen een vijfjarige kan voelen, zei hij: „Ik ben niet lief tegen mama geweest vanavond. Ik heb haar een brutaal antwoord gegeven.” Toen brak hij in tranen uit en zijn lichaampje schudde van verdriet. Een kinderlijke onbezonnenheid was genoteerd, een pijnlijke belijdenis was gedaan, de ontwikkeling van een vijfjarige ging door, er zou een liefdevolle verzoening hebben kunnen plaatsvinden.

Alles had geweldig kunnen zijn – maar ik faalde. Kunt u zich zo iets idioots voorstellen, ik werd kwaad. Niet zozeer op Matt, maar op honderdeneen andere dingen waar ik mij zorgen over maakte; maar dat wist hij niet, en ik was niet gedisciplineerd genoeg om dat te erkennen. Hij kreeg de volle laag.

Ik vertelde hem hoe teleurgesteld ik was en dat ik iets beters van hem had verwacht. Ik klonk als de vaderlijke dwerg, die ik ook was. Toen deed ik wat ik nog nooit eerder had gedaan, ik stuurde hem naar bed en zei dat ik niet zou komen om samen met hem te bidden of hem een verhaaltje te vertellen. Terwijl hij zijn snikken probeerde in te houden, ging hij gehoorzaam naar bed, waar hij – helemaal alleen – neerknielde om zijn gebedje te doen. Toen bevlekte

hij zijn kussen met de tranen die zijn vader had moeten afdrogen.

Als u denkt dat de stilte in huis drukkend was toen ik binnenkwam, dan had u deze nu moeten voelen. Pat uitte geen woord. Dat was ook niet nodig, want ik voelde mij ellendig.

Later, toen wij bij ons eigen bed neerknielden, klonk mijn aarzelend gebed om zegeningen voor mijn gezin mij als holle frases in de oren. Ik wilde op datzelfde ogenblik nog opstaan en naar Matt toe gaan om hem vergeving te vragen, maar hij lag al lang vredig te slapen.

Voor mij was die vrede nog niet weggelegd, maar tenslotte viel ik toch in slaap en ik begon te dromen, wat ik

„Wij weten allen dat het vaderschap geen gemakkelijke opdracht is, maar het is wel een van de belangrijkste die ooit gegeven is. Wij moeten blijven proberen, contact blijven zoeken, blijven bidden, blijven luisteren.”

zelden doe. Ik droomde dat Matt en ik twee auto's aan het laden waren om te verhuizen. Om de een of andere reden waren zijn moeder en zusje niet aanwezig. Toen wij klaar waren zei ik: „Goed Matt, jij neemt de ene wagen en ik de andere.”

Deze vijfjarige dreumes kroop gehoorzaam achter het stuur en probeerde

het beet te pakken. Ik liep naar de andere wagen en startte de motor. Terwijl ik wegreed keek ik om om te zien hoe het met mijn zoon ging. Hij was het aan het proberen, en hij deed zo zijn best. Hij probeerde de pedalen te bereiken, maar dat ging niet. Hij drukte op alle knopjes in een poging de motor aan de gang te krijgen. Hij was nauwelijks te zien over het instrumentenbord heen, maar daar zag ik weer die grote met tranen gevulde prachtige bruine ogen, die mij aanstaarde. Toen ik wegreed schreeuwde hij tegen mij: „Papa, laat mij niet alleen. Ik weet niet hoe ik het moet doen. Ik ben te klein.” Maar ik reed weg.

Een korte tijd later, terwijl ik in mijn droom de woestijnweg afreed, besefte ik plotseling op een grimmig, afschuwelijk ogenblik wat ik gedaan had. Ik stond op mijn remmen, gooide de deur open en begon zo hard mogelijk terug te rennen. De auto, de sleutels, al mijn bezittingen, alles liet ik achter, en ik rende. Het wegdek was zo warm dat het mijn voeten verbrandde, en tranen verhinderde mij in de verte te kijken waar ik dat kind ergens aan de horizon probeerde te ontdekken. Ik bleef rennen, biddend en smekend om vergeving en mijn jongen veilig terug te mogen vinden.

Toen ik lichamelijk en emotioneel zo uitgeput was dat ik er haast bij neerviel, kwam ik een bocht om en zag ik de vreemde wagen die ik Matt gezegd had te besturen. Hij stond veilig geparkeerd aan de kant van de weg en zichzelf zat ernaast te lachen en te spelen. Er was een wat oudere man bij hem die met hem aan het spelen was. Matt zag mij en riep: „Ha, Papa. Wij hebben zo'n plezier.” Blijkbaar had hij mijn verschrikkelijke overtreding al vergeven en vergeten.

Maar ik was bang de blik van de oudere man te ontmoeten, die al mijn bewegingen in de gaten hield. Ik probeerde „Dank u” tegen hem te zeggen, maar zijn ogen waren vol verdriet en teleurstelling. Ik stamelde een onhandig excuus en de vreemdeling zei eenvoudig: „U had hem niet alleen moeten laten om zo iets moeilijks te doen. Het zou van u ook niet gevergd zijn.”

Dat was het einde van mijn droom en ik zat plotseling rechttop in mijn bed. Nu was *mijn* kussen nat, ik weet niet of het van tranen of van transpiratie was. Ik gooide de dekens weg en spoedde mij naar het bedje van mijn zoon. Daar op mijn knieën en door de tranen heen, nam ik hem in mijn armen en sprak ik tegen hem terwijl hij sliep. Ik vertelde hem dat iedere vader wel eens fouten maakt, maar dat het niet hun bedoeling is. Ik vertelde hem dat het niet zijn schuld was dat ik zo'n slechte dag had gehad. Ik vertelde hem dat wanneer jongens vijf of vijftien jaar zijn, hun vaders dat weleens vergeten en denken dat ze vijftig zijn. Ik vertelde hem dat ik wilde dat hij nog een lange tijd een kleine jongen zou blijven, omdat hij maar al te gauw op zou groeien en een man zou worden en niet meer op de vloer zou zitten spelen als ik thuiskwam. Ik vertelde hem dat ik meer van hem, van zijn moeder en zijn zuster hield dan van wat ook in de gehele wereld, en dat welke problemen wij ook nog zouden tegenkomen, wij deze samen het hoofd zouden bieden. Ik vertelde hem dat ik hem nooit meer mijn liefde en vergeving zou onthouden, en dat ik bad dat hij ze mij nooit zou onthouden. Ik vertelde hem dat ik het een eer vond zijn vader te mogen zijn en dat ik met mijn gehele hart zou proberen zo'n grote verantwoordelijkheid waardig te zijn.

Wel, ik ben nog steeds niet de volmaakte vader gebleken die ik die avond en duizenden avonden daarvoor en daarna beloofd heb te zijn. Maar ik wil het nog steeds worden, en ik geloof in deze wijze raad van president Joseph F. Smith:

„Broeders, . . . Als u uw (kinderen) na aan uw hart, in de omhelzing van uw armen, wilt houden; indien u hen wilt doen voelen dat u hen liefhebt, . . . en hen dicht bij u wilt houden, zullen zij niet ver van u afdwalen, en zullen zij geen grote zonde bedrijven. Maar wanneer u hen uit uw huis zendt, en hun uw liefde niet meer schenkt . . . (dan kan dat een reden zijn) dat uw kinderen zich van u afkeren.

Vaders indien u wilt dat uw kinderen in de beginselen van het evangelie wor-

den onderricht, indien u wilt dat zij de waarheid liefhebben en begrijpen, indien u wilt dat zij u gehoorzamen en eensgezind met u zijn, hebt hen dan lief en laat door ieder woord en iedere daad blijken dat u hen liefhebt.” (*Evangelieleer*, blz. 279, 314.)

Broeders, wij weten allen dat het vaderschap geen gemakkelijke opdracht is, maar het is wel een van de belangrijkste die ooit gegeven is, in tijd en eeuwigheid. Wij mogen ons niet terugtrekken van onze kinderen. Wij moeten blijven proberen, contact blijven zoeken, blijven bidden, blijven luisteren. Wij moeten ze „binnen de omhelzing van onze armen” houden. Dat is waar vrienden voor zijn. Hiervan getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Modderige voeten en witte hemden

Matthew S. Holland

Vierde wijk Oak Hills, ring Provo Utah Oak Hills

Toen ik voor het eerst hoorde dat ik hier vanavond tot u zou spreken, zat ik op de rand van het bed van mijn ouders met hen te praten nadat ik die avond laat was thuisgekomen. Het bed van mijn ouders is nu aan de ene kant heel wat lager dan de andere en mijn moeder heeft nog steeds een blauwe plek op haar linkerbeen. Maar nu ik van de schrik bekomen ben, zegt mijn vader dat ik dankbaar ben hier te zijn.

Maar ik *ben* ook echt dankbaar dat ik hier vanavond een paar woorden mag zeggen over de invloed die ouders en het gezin hebben op de jeugd van onze kerk. Ik zou mijn eigen familie willen gebruiken om dit te illustreren. Mijn ouders en jongere zuster en broer tonen mij hun liefde en steunen mij iedere dag van mijn leven. Zij voorzien in mijn behoeften, zowel de stoffelijke als de geestelijke. Deze dingen zijn erg belangrijk voor mij, en mijn familie doet dat beter dan wie het ook zou kunnen doen, met inbegrip van de andere organisaties van de kerk.

Ik houd erg veel van de programma's van de kerk. Maar er schijnen vele

heiligen der laatste dagen te zijn die denken dat het de verantwoordelijkheid van de kerk is om de jeugd geestelijk op te voeden. Ouders die deze mening zijn toegedaan beroven hun kinderen van een van de rijkste ervaringen die wij hier op aarde kunnen hebben.

Het jeugdwerk, de zondagsschool en het seminarie hebben ons lessen onderwezen die wij nooit zullen vergeten. De programma's van het Aäronische priesterschap en de jonge-mannen hebben ons geholpen ons priesterschap beter te eren. De programma's van de jongevrouwen onderwijzen geestelijke, maatschappelijke en huishoudelijke vaardigheden die erg belangrijk zijn. De programma's van het Melchizedekse priesterschap en de zustershulpvereniging houden de oudere, meer opstandige generatie, in toom. Maar deze programma's zullen niet slagen tenzij dezelfde lessen thuis onderwezen worden.

Er zal vanavond veel gezegd worden over vaders. Ik zou het ook over de moeders willen hebben. Op een zomermorgen, in diezelfde flat waar mijn

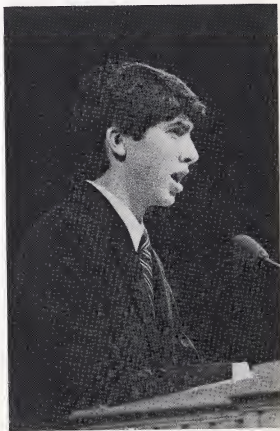
vader het zojuist over had, zei ik tegen mijn moeder dat ik naar de speeltuin ging. Zij vond het best, maar waar-schuwde mij dat ik niet naar binnen moest komen rennen met modderige voeten, omdat zij net bezig was de vloer schoon te maken en in de was te zetten. Zij herhaalde dit nog eens toen ik de deur uitrende, in een broek met afge-knipte pijpen, op blote voeten en zonder hemd. Ik denk dat ik ongeveer een uur gespeeld had en het grootste gedeelte daarvan in de modder, toen ik bedacht dat mijn moeder waarschijnlijk wel klaar zou zijn met de vloer en mij misschien wel voor wilde lezen. Ik rende naar huis vol jongensachtige verwachting en energie. Met diezelfde energie rende ik met mijn moddervoeten de trap op, door de deur en halverwege de schone, in de was gezette vloer, waar mijn moeder net de laatste hand aan legde.

Zonder te wachten op een reactie en omdat ik mijn zonde niet onafgemaakt wilde laten, rende ik over de rest van de vloer de slaapkamer van mijn ouders in en sloeg de deur achter mij dicht. Ik wist niet of ik uit het raam van de eerste verdieping moest springen of dat het genoeg zou zijn als ik mij onder het bed verborg. Ik barstte in tranen uit en wierp mijzelf op het bed in afwachting van de mogelijkheid dat ik mijn betovergrootvader eerder zou ontmoeten dan ik eigenlijk had verwacht.

Ik hoorde de deur zachtjes opengaan en keek op. O, goed zo, dacht ik. Zij heeft tenminste geen gloeiende tang, (bezemsteel of wat dan ook) bij zich. Voordat zij iets kon zeggen, riep ik: „Mama, u houdt niet van mij.” Waarop zij antwoordde: „Ik houd wel van je, en ik ben bereid alles te doen om het te

bewijzen.” Toen pakte zij mijn vuile modderige voeten beet en kustte ze. Het is onnodig te zeggen dat deze belevenis mij heel veel geleerd heeft over de betekenis van bekering en vergeving, en de lessen van de kerk zouden dit later kracht bijzetten.

Natuurlijk hoeft het niet altijd een grote gebeurtenis te zijn waardoor een kind wordt beïnvloed. Alma, de zoon van Alma, die in zijn jeugd zijn eigen problemen had gehad, zei tot zijn zoon Helaman: „Nu moogt gij veronderstellen, dat dit dwaasheid voor mij is, doch zie, ik zeg u, dat door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeg gebracht.” (Alma 37:6.) Als vaders en zoons behoren wij te beseffen wat voor

Matthew Holland, priester, sprak tijdens de priesterschapsvergadering.

grote dingen wij kunnen volbrengen door daden die op dat ogenblik onbelangrijk of zonder betekenis kunnen lijken.

Mijn vader en ik zijn bijvoorbeeld, vanaf het moment dat ik diaken geworden was, na iedere algemene priesterschapsvergadering een ijsje gaan eten. Wij doen het vanavond weer. Nu is dat

„Laat het gezin de plaats zijn waar zoons en dochters kunnen leren, groeien, en zichzelf uitspreken zonder kritiek en tegen een open oor en een open hart.”

ijsje niet absoluut noodzakelijk om de priesterschapsvergadering prettig te maken, maar het helpt wel. Ik herinner mij ook dat mijn vader mij, een paar weken voordat ik tot diaken geordend werd, vertelde dat hij hoopte dat ik altijd een wit hemd en een das zou dragen als ik het avondmaal moest rondnemen, klaar maken of zegenen. Ik weet zeker dat ik hetzelfde al gehoord had van een zondagsschoolleraar of gelezen had in een lesboek, maar het was niet voordat mijn vader het zei dat ik van plan was het ook te doen. Door gehoor te geven aan mijn vaders verlangen heb ik eerbied getoond voor de heilige verordening van het avondmaal. En die paar woorden van mijn vader hebben mij ook helpen begrijpen dat de verordeningen van het priesterschap niet zo maar opdrachten

zijn, maar voorrechten van onschatbare waarde en ik ben dankbaar dat ik eraan mag deelnemen.

Ik heb onlangs nog een andere belangrijke les van mijn vader geleerd over zijn liefde voor mij. Een paar weken geleden werd op een zaterdagavond in Ogden de laatste basketballwedstrijd gespeeld voor het staatskampioenschap op 3A niveau. Ik speelde in die finale in het Provo-Highteam tegen het team van de Mountain View High School. Tijdens de eerste rust kwam ons team bij elkaar om nog wat instructies aan te horen. Toen ik uit de lekkere zachte stoel opstond waar ik alweer aan gewend was, viel mijn oog op mijn moeder en mijn vader die op de eerste rij zaten. Dat komt u misschien niet zo belangrijk voor, maar ik vond het geweldig, omdat op diezelfde avond in Provo een van de belangrijkste gebeurtenissen van het jaar plaatsvond. Het was niet mijn vaders installatie of de gebruikelijke jaarlijkse openingsceremonie. Het was de basketballwedstrijd tussen BYU en de University of Utah. Maar mijn vader had die wedstrijd, alsmede enkele algemene autoriteiten en waardigheidsbekleders, waarvan hij de gastheer was, verlaten om naar de mijne te komen kijken. Die blijk van zijn liefde betekende zoveel voor mij, niet omdat mijn *wedstrijd* belangrijker was, maar omdat *ik* belangrijker was. Is het dan vreemd dat ik hem op mijn beurt mijn liefde wil tonen? Er is een band tussen ons, niet slechts van vader en zoon – maar ook als vrienden.

Daarom, vaders, smek ik u niet te denken dat de enige belangrijke priesterschaps- of geestelijke lessen door de programma's van de kerk onderwezen worden. Maak van uw gezin een stukje hemel op aarde. Laat het gezin de

plaats zijn waar zoons en dochters kunnen leren, groeien, vragen, en zichzelf uitspreken zonder kritiek en tegen een open oor en een open hart.

Ouderling Marvin J. Ashton heeft gezegd: „Het gezin behoort een anker te zijn, een haven in de storm, een schuilplaats, een gelukkige plaats om te wonen. . . . De belangrijkste lessen van het leven behoren thuis onderwezen en geleerd te worden. Het gezin kan het middelpunt vormen van ons aardse geloof, waar liefde en wederzijds verantwoordelijkheidsgevoel op de juiste wijze vermengd zijn.” (Marvin J. Ashton, *Ye Are My Friends*, blz. 44.)

Ik wil u mijn getuigenis geven van de verantwoordelijkheid die wij, de priesterschapsdragers van deze kerk, hebben, om onze families geestelijk te onderwijzen en op te bouwen. Ik wil ook mijn vader in het openbaar bedanken voor het grootse voorbeeld dat hij in mijn leven is geweest, voor de wijze waarop hij altijd zijn priesterschap heeft geëerd. Ik houd erg veel van hem. Ik kan eerlijk zeggen dat wij de beste vrienden zijn, en het is mijn vurige hoop en gebed dat iedereen een dergelijke vader-zoon relatie kan hebben. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het gezinsleven verrijken

*Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Broeders, nederig sta ik hier vana-
vond voor u. Ik herinner mij dat ik als
jongeman president J. Reuben Clark in
de algemene priesterschapsvergadering
herhaaldelijk heb horen pleiten voor
eenheid in de priesterschap. Dikwijls
heeft hij deze woorden van de Heer
aangehaald: „Ik zeg tot u: Zijt één; en

indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen
niet.” (Leer en Verbonden 38:27.)

De eenheid in de priesterschap be-
hoort de eenheid in de gezinnen te
weerspiegelen. Men vraagt zich af waar-
om er zoveel gezinnen tegenwoordig zo
zwak staan en waarom zoveel gezinnen
uit elkaar vallen. Er zijn talrijke redenen

voor. Zonder twijfel heeft het veel te maken met de maatschappelijke wanorde van onze tijd. Wij worden allen blootgesteld aan fonkelende, verleidelijke maar bedrieglijke reclame. Geweld wordt overal op krachtige wijze afgebeeld. Onze maatschappij is doordrenkt met de gedachte dat zelfzucht en onmiddellijke bevrediging van onze verlangens aanvaardbaar en zelfs respectabel zijn. Het kwaad van het alcoholisme neemt schrikbarend toe en wordt nog verergerd door andere vormen van drugmisbruik. De seksuele revolutie heeft rampzalige gevolgen voor de geestelijke, verstandelijke en lichamelijke gezondheid van de gezinnen.

Tot de aanvallen op de gezinnen behoren ook de aanvallen op ons geloof, en ouders behoren hun kinderen hierop voor te bereiden. Sommige van die aanvallen komen van afvalligen die een getuigenis hebben gehad en nu de kerk blijkbaar niet met rust kunnen laten. Men heeft een daarvan, al klagend over het beleid van de kerk horen zeggen: „Daar ben ik nou zo kwaad om; als het mijn gewoonte geweest was om tiend te betalen, zou ik er nu mee ophouden.” Vervolging is niet nieuw voor de trouwe volgelingen van Christus. De laatste tijd lijkt het echter wel of onze vijanden gemener en venijniger worden. Brigham Young heeft eens gezegd:

„Wij zijn nog nooit aan het bouwen van een tempel begonnen, zonder dat de klokken van de hel begonnen te luiden.” (*Discourses of Brigham Young*, blz. 410.) Met tweeëntwintig tempels die op het ogenblik gebouwd worden of gepland zijn, lijkt het alsof er heel wat klokken geluid moeten worden.

Als ik hoor van een gezin dat uit elkaar gaat, vraag ik mij af of er in dat

gezin regelmatig gezinsavond en gezinsgebeden zijn gehouden, en of de wet van de tiend is nageleefd. Heeft dat gezin de sabbat geheiligd? Hebben de ouders gemord tegen de leringen van de kerk of de leiders? Ik vraag mij af wat mogelijk-kerwijs het breken van eeuwige beloften die in de tempel gedaan zijn, of wat het uiteengaan van een gezin met kleine kinderen zou kunnen rechtvaardigen.

Waarom is het ene gezin sterk en het andere zwak? De problemen zijn oneindig ingewikkeld. En toch zijn er oplossingen voor. Er zijn overvloedige bewijzen dat het veel waarschijnlijker is dat de kinderen in een gezin met een vastberaden, liefhebbende vader, eerder verantwoordelijke, ordelievende kinderen zullen zijn, dan die van een gezin waar geen vader is, of waar hij niet optreedt als een vader. In beide gevallen krijgt de moeder een dubbele last.

Maleachi zei dat de gehele wereld met de ban getroffen zou worden als het hart der vaders niet tot de kinderen en het hart der kinderen niet tot de vaders teruggevoerd zou worden. (Zie Maleachi 4:6.)

De aanwezigheid van de vader in het gezin, en het feit dat één of beide ouders actief zijn in de kerk, schijnt samen met de nodige discipline, tot stabiele, sterke gezinnen te voeren.

Stellig is grote godsdienstige toewijding onder het verstandige, evenwichtige toezicht van de ouders, de belangrijkste factor om de leden van de kerk gelukkig te maken in hun gezin. Toewijding aan God in het gezin schijnt het geestelijke anker en de stabiliteit te scheppen die een familie kunnen helpen de problemen het hoofd te bieden. Sommigen zullen zeggen dat dit een te grote vereenvoudiging is van een heel

ingewikkeld probleem, maar ik geloof toch dat het antwoord binnen het kader van het herstelde evangelie van Christus ligt.

Eén van de redenen voor verzwakte gezinnen is het ontbreken van absolute waarden. Absolute waarde kent geen beperking, uitzondering of voorbehoud. Zij staan volkomen vast. Er zijn enkele dingen die leden van een gezin altijd moeten proberen te doen, en enkele andere die zij angstvallig moeten vermijden. Eerlijkheid is een absolute vereiste in ieder gezin.

Hoe kunnen ouders en familieleden een hecht gezin opbouwen? Een van mijn beste vrienden uit mijn jeugd is onlangs gestorven aan kanker. Zijn gezin vond dat hij gelukkiger zou zijn als hij zijn laatste dagen in zijn eigen huis

kon doorbrengen. Zij haalden hem dus uit het ziekenhuis voor oud-strijders waar zijn ziekte was ontdekt en zorgden voor hem tussen de vertrouwde muren van zijn eigen huis. Zijn moeder, die eenentachtig jaar oud is, verliet haar eigen huis in een andere staat, om toezicht te houden op de tedere, liefhebbende zorg die hij nodig had. Een zuster en een broer kwamen ook verschillende keren van ver weg om ze in noodgevallen bij te staan. Zijn kinderen, waarvan er sommigen ook uit huis waren, kwamen eveneens, zodat er vierentwintig uur per dag bij hem gewaakt kon worden en hij nooit alleen was.

Na een paar maanden stierf hij, totaal uitgemergeld, maar tevreden en gelukkig. Tot zijn dood toe had men hem met liefde omringt. Zijn familie had zijn

verzorging over kunnen laten aan de overheid en het ziekenhuis, zonder kosten en heel weinig persoonlijk ongemak.

Laat mij enkele andere manieren voorstellen om het gezinsleven te verrijken:

1. *Bid 's ochtends en 's avonds samen.*

De bron van onze geweldige individuele kracht en mogelijkheden is geen geheim. Het is een gave Gods. Wij hebben geen behoefte aan de verslavende chemicaliën die in verdovende middelen zitten, met inbegrip van alcohol, om ons in staat te stellen de levensproblemen het hoofd te bieden. Wij behoeven slechts voortdurend te putten uit de krachtbron door middel van nederig gebed. Vaak vereist het bovenmenselijke inspanning van de ouders van een druk gezin om iedereen uit bed en te zamen te krijgen voor het gezinsgebed en het bestuderen van de Schriften. Misschien hebt u geen zin meer in bidden als u ze tenslotte allemaal bij elkaar hebt, maar indien u volhardt zal de beloning groot zijn.

2. *Bestudeer de Schriften.* Wij hebben allen de kracht nodig die wij krijgen uit

Ouderling James E. Faust van het Quorum der Twaalf Apostelen.

het dagelijks lezen van de Schriften. Ouders behoren de standaardwerken te kennen om ze aan hun kinderen te kunnen onderwijzen. Een kind dat uit de Schriften is onderwezen beschikt over een erfenis van onschatbare waarde. Kinderen worden versterkt als zij kennis maken met de heldhaftige figuren en de verhalen uit de Schriften, zoals Daniël in de leeuwenkuil, David en Goliat, Nephi, Helaman en de tweeduizend jeugdige strijders, en alle anderen.

Samen bidden, de Schriften bestuderen en de maaltijden gebruiken schept ongelooflijk belangrijke tijd om te praten en te luisteren als ouders en kinderen, broers en zusters.

3. *Leer kinderen te werken.* In ieder huisgezin zijn er dagelijkse routinekarweitjes waar de kinderen verantwoordelijk voor kunnen zijn.

4. *Leer de kinderen discipline en gehoorzaamheid.* Als ouders hun kinderen geen discipline of gehoorzaamheid leren, zal de maatschappij ze misschien op een manier disciplineren die noch de ouders noch de kinderen zal bevallen. Dr. Lee Salk, een kinder-psycholoog heeft gezegd: „Het verschijnsel 'je doet maar waar je zelf zin in hebt' heeft de mensen verhinderd om nauwe en vertrouwelijke familierelaties te ontwikkelen. Het zegt mensen dat ze neurotisch zijn als zij een zekere verantwoordelijkheid voelen voor de gevoelens van andere leden van het gezin. De mensen worden ook verteld dat zij al hun gevoelens moeten uiten, zelfs als dit iemand anders veel pijn bezorgt.” (*U.S. news and World Report, Inc.*, 16 juni 1980, blz. 60.) Zoals dr. Salk verklaart, is dit natuurlijk helemaal verkeerd. Zonder discipline en gehoorzaamheid, verdwijnt de eenheid in de familie.

5. *Geef een hoge prioriteit aan loyaliteit tegenover elkaar.* Volgens het woordenboek betekent lokaal zijn „trouw zijn aan aangegane verbintenissen of aan hetgeen waartoe men door zijn positie verplicht is, oprecht, zonder achterhoudendheid.” Als leden van een gezin niet lokaal zijn aan elkaar, zijn zij niet lokaal aan zichzelf.

6. *Onderwijs beginselen van eigenwaarde en redzaamheid.* Eén van de grootste problemen van deze tijd in de gezinnen is, dat wij hoe langer hoe minder tijd samen doorbrengen. Sommigen brengen buitengewoon veel van de tijd die zij samen hebben door voor de televisie, hetgeen hen berooft van tijd die nodig is voor het versterken van gevoelens van eigenwaarde. De tijd die samen doorgebracht wordt is kostbare tijd, tijd die nodig is om te praten, te luisteren, aan te moedigen en te laten zien hoe dingen gedaan moeten worden. Minder tijd samen kan eenzaamheid tot gevolg hebben, wat gevoelens kan opwekken dat men niet gesteund wordt, niet op prijs gesteld wordt, of dat men tekort schiet. Een gevoel van eigenwaarde kan op vele wijzen worden versterkt. Wanneer ouders tot een zoon of dochter die het huis verlaat om ergens heen te gaan de eenvoudige maar zinvolle woorden spreken: „Vergeet niet wie je bent,” hebben zij dat kind geholpen zich belangrijk te voelen.

7. *Ontwikkel familietradities.* Enkele van de grote krachten van gezinnen kunnen gevonden worden in hun eigen tradities, die uit allerlei dingen kunnen bestaan: een bijzondere gelegenheid maken van het zegenen van de kinderen, van het dopen, het ordenen tot het priesterschap, verjaardagen, tochtjes, het opvoeren van toneelstukjes op kerst-

avond, gezinsavonden, enzovoort. De tradities van ieder gezin zijn uniek en hangen in grote mate af van de invloed van de moeder op het gezin.

8. *Doe alles in een geest van liefde.* Ouderling LeGrand Richards vertelde ons eens iets over de tedere relatie die hij had met zijn vader. Hij zei: „Ik liep de

Acht richtlijnen die ouders dienen te volgen om eenheid en liefde in hun gezin op te bouwen.

flat van mijn vader binnen toen hij zo ongeveer negentig jaar oud was, . . . en toen ik de deur opendeed, stond hij op, kwam naar mij toe en sloeg zijn armen om mij heen en drukte mij tegen zich aan en kustte mij. Dat deed hij altijd . . . Als hij zijn armen om mij heen sloeg noemde hij mij zoals ik vroeger als jongen genoemd werd: 'Grandy, mijn jongen, ik houd van je.'” (*Conference Report* van oktober 1967, blz. 111-112.)

Sommige ouders vinden het moeilijk hun liefde te tonen of uit te spreken. Ik herinner mij niet dat mijn eigen vader ooit de woorden „Jongen, ik houd van je,” heeft gebruikt, maar hij toonde het op wel duizend manieren, die welsprekender waren dan woorden. Hij miste zelden een trainingsavond, een wedstrijd, een race, of welke activiteit ook waar zijn zoons aan deelnamen.

De invloed en werkzaamheden van de moeder maken het gezin warm en be-

haaglijk en gezellig. Onze vrouwen en moeders verdienen onze bijzondere steun. President George Albert Smith zei eens in een toespraak die gericht was tot echtgenoten en vaders:

„Het lijkt wel of sommigen denken dat het de verantwoordelijkheid van de vrouw is om voor alles in het gezin te zorgen en voor al het andere terwijl de man naar vergaderingen gaat. Ik wil u wel vertellen dat uw grootste verantwoordelijkheid uw eigen gezin is.” (Conferentie voor zeventigen en ringzendelingen van 4 oktober 1941, blz. 8.)

Dit werd bevestigd door president Harold B. Lee: „Het belangrijkste van het werk des Heren dat u broeders als vaders ooit zult doen, is binnen de muren van uw eigen huis.” (*Conference Report* van april 1973, blz. 130.)

Laat er geen kwade gevoelens of boosheid zijn tussen ouders en kinderen, broers en zusters, en familieleden. Slepde gekwetste gevoelens of onenigheden behoren snel uit de weg geruimd te worden. Waarom zouden wij wachten tot een van de partijen stervende is of dood? Moge de rijke menselijkheid van een warm, liefhebbend familieleven hersteld en behouden worden in al onze families.

Hoe kunnen onze priesterschapsleiders, die met hun besturende taak al zo zwaar belast zijn, de ouders helpen om hun kinderen te helpen? Ik geloof dat het antwoord fundamenteel is. In de laatste dagen van de bediening van de Heiland zei Hij tegen Petrus: „Simon, Simon, zie, de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders.” (Lucas 22:31–32.)

Het is noodzakelijk dat ouders bekeerd en versterkt worden. Dit vindt plaats door het evangelie te onderwijzen, te begrijpen en toe te passen. Het is een grote taak voor onze priesterschapsleiders om iedereen in onze wijken, gemeenten en quorums te helpen het evangelie beter te begrijpen. De priesterschapsleiders zijn bekleed met groot gezag. Wanneer bisschoppen of andere priesterschapsleiders nodig zijn voor bijzondere familie- of persoonlijke aangelegenheden, is het feit dat zij beschikbaar zijn een grote kracht en troost. Hun oprechte belangstelling en bezorgdheid voor ons persoonlijk is voor ons een onmisbare steun.

Mag ik, broeders, tot slot iets zeggen dat een beter begrip van ons werk kan bevorderen. Laten wij goed beseffen dat wij, alleen omdat wij onze vergaderingen bijwonen, ons huisonderwijs doen, en betrokken zijn bij andere activiteiten, niet noodzakelijkerwijs tenvolle ten dienste staan van de leden van de kerk. In onze bediening in de kerk en in ons gezin behoort men de Geest, de goedheid en de barmhartigheid van Christus terug te kunnen vinden.

In het verre verleden is godsdienst dikwijls omhuld geweest met onbuigzaam fanatisme, kwezelarij en onverdraagzaamheid. Met de herstelling van het evangelie kwam ook het priesterschap van God, niet om in een geest van dwang uitgeoefend te worden, maar in de geest van de vrije wil, en op een fundament van „zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde.” (Leer en Verbonden 121:41.) Dit is de zoete geest van Christus zelf.

Nu moeten deze nobele begrippen gehanteerd worden door wijze mannen.

Als er leiding gegeven wordt in de kerk en in onze gezinnen, dan mag er geen sprake zijn van een dictatoriale houding of van *onrechtvaardige heerschappij*. De sleutels en de machten van het priesterschap kunnen slechts aangewend worden „volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.” (Leer en Verbonden 121:36.)

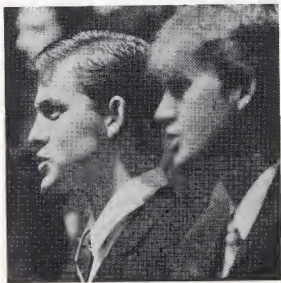
Door middel van zijn profeten heeft God het priesterschap in het recente verleden de grote taak gegeven om het heilige werk waar wij mee bezig zijn over de gehele wereld te verbreiden. Alle waardige mannen mogen nu het priesterschap ontvangen. Ik vraag mij af of er met deze geïnspireerde veranderingen ook een ruimere geesteshouding ontstaan is, die gebaseerd is op de verheven beginselen die de Heiland heeft onderwezen. Heeft de uitbreiding van de verantwoordelijkheid van het priesterschap ons een beter begrip van ons werk gegeven? Slagen sommigen van ons er niet in het onderscheid te zien tussen de zonde en de zondaar?

Velen van ons hebben vergaderingen van wijkraden, van uitvoerende priesterschapscomités, en andere vergaderingen

op wijkniveau bijgewoond. Wij hebben de tijd genomen om degenen die afgedwaald zijn te identificeren. Maar onze pogingen om ze te bereiken hadden doeltreffender kunnen zijn. Soms hebben wij te hard geoordeeld. Soms hebben wij de mens uit het oog verloren doordat wij ons teveel op het programma concentreerden. Ik bekritiseer de programma's en de activiteiten niet. Ik ben er dankbaar voor. Zij zijn nodig. Zij zijn geïnspireerd en geweldig. Ik vraag alleen om meer aandacht voor het individu en het gezin, en dat is immers het doel van Gods heilige werk. „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Mogen wij ons leven en ons gezin in orde brengen. Wij dienen trouw te blijven aan de grote absolute waarden van het herstelde evangelie: namelijk Christus en die gekruisigd, de goddelijke herstelling van het evangelie in onze tijd, de waarachtigheid van het Boek van Mormon, de goddelijke roeping van Joseph Smith als profeet van God, en voortdurende openbaring aan zijn opvolgers, overeenkomstig de behoeften van de kerk en haar leden.

Als wij één zijn en voorwaarts gaan onder de leiding van degenen die de sleutels van Gods koninkrijk op aarde dragen, zullen onze gezinnen verrijkt en ons leven gereinigd worden en zullen de poorten der hel niet over ons zegevieren. Mogen wij Alma's raad opvolgen en gewillig zijn om „te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar (wij ons ook mogen) bevinden, zelfs tot in de dood.” (Mosiah 18:9.) In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een oproep tot de priesterschap: „Weid mijn schapen.”

President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Mijn geliefde broeders, dit is een geweldig gezicht! Wat waarden wij het werk dat u zo bereidwillig voor de Heer doet. Wij weten dat God u ervoor zal zegenen.

En u jongemannen – dragers van het Aäronische priesterschap – wij houden van u en waarden u. Wij zijn zo dankbaar voor uw toewijding en getrouwheid. Met mijn gehele ziel, moedig ik u aan nu het besluit te nemen al de dagen van uw leven rein te blijven en waardig te zijn de Heer te dienen. Daarin ligt het ware geluk.

Vanavond spreek ik tot alle priester-schapsdragers, u die verantwoordelijk bent voor de kinderen van onze Vader. Mijn boodschap is *Een oproep tot de priesterschap: „Weid mijn schapen.”*

De meesten van u zijn vertrouwd met de beschrijving van de Heiland van de leden van de kerk en hun leiders. Trouwe volgelingen noemde Hij schapen, en priesterschapsleiders noemde Hij herders.

Wij kennen zijn onvergetelijk voorbeeld van de bezorgdheid van een ware herder voor zijn schapen:

„Indien een mens in het bezit is gekomen van honderd schapen en één ervan raakt verdwaald, zal hij dan niet de negenennegentig op de bergen laten en heengaan om het dwalende te zoeken? En gebeurt het, dat hij het vindt, voorwaar, Ik zeg u, dat hij zich over dat ene meer verblijdt dan over de negenennegentig, die niet verdwaald waren.” (Matteüs 18:12–13.)

In Jezus' tijd stonden de Palestijnse herders bekend om de goede bescherming van hun schapen. In tegenstelling met de moderne herders, liep de herder in die tijd altijd voor zijn kudde uit. Hij leidde ze. De herder kende elk van zijn schapen en had gewoonlijk een naam voor ieder van hen. De schapen kenden zijn stem en volgden hem en zouden geen vreemdeling volgen. Als zij geroepen werden gingen de schapen dan ook naar hem toe. (Zie Johannes 10:14, 16.)

De herders hadden de gewoonte de schapen 's nachts naar een omheinde ruimte te brengen die een schaapskooi werd genoemd. Er stonden hoge muren omheen en boven op deze muren werden doornen geplaatst om te verhinderen dat wilde dieren of dieven er overheen zouden klimmen.

Soms gebeurde het toch nog dat een wild dier, gedreven door de honger, over de muren sprong midden in de schapen. In zo'n situatie werd duidelijk wie de ware herder was – degene die van zijn schapen hield – en wie de huurling was – degene die alleen maar voor geld en omdat het zijn plicht was werkte.

De ware herder was bereid om zijn leven te geven voor de schapen. Hij zou zich in zo'n geval onder de schapen begeven en voor ze vechten. De huurling daarentegen zou meer waarde hechten aan zijn eigen veiligheid en van het gevaar wegvlugten.

Jezus gebruikte deze in zijn tijd gebruikelijke illustratie om te verklaren dat Hij de Goede Herder was, de Ware Herder. Wegens zijn liefde voor zijn broers en zusters zou Hij vrijwillig en bereidwillig zijn leven voor hen geven. (Zie Johannes 10:17-18.)

Uiteindelijk gaf de Goede Herder inderdaad zijn leven voor de schapen – voor u en voor mij, voor ons allen.

Later, na zijn opstanding, gaf Jezus Petrus de opdracht: „Weid mijn lammen . . . Hoed mijn schapen . . . Weid mijn schapen.” (Zie Johannes 21:15-17.) Drie keer werd deze opdracht herhaald tegen de pas aangewezen hoofdherder.

Denkt u dat Petrus zich de gelijkenis van de goede herder herinnerde?

Denkt u dat Petrus zich kon herinneren hoe een goede herder moest zijn, wat hij moest doen?

Denkt u dat hij ooit dacht dat het voorbeeld van zijn Heer te idealistisch was?

De opdracht moet een diepe indruk op Petrus gemaakt hebben, want volgens de overlevering heeft ook hij bereidwillig zijn leven gegeven voor de goede zaak.

De veelzeggende symboliek van de goede herder is niet zonder betekenisvolle parallellen in de kerk in onze tijd. De schapen moeten geleid worden door waakzame herders. Er zijn er teveel die afdwalen, waarbij sommige worden weggelokt door tijdelijke verleidingen en andere helemaal verloren zijn gegaan.

Denk eens ernstig na over de volgende voorbeelden van enkele ringen, die goed weergeven hoe de situatie in het algemeen is en de grootte van ons probleem illustreren.

Een ring in het oosten van de Verenigde Staten heeft iets meer dan 300 Melchizedekse priesterschapsdragers, en een overeenkomstig aantal leden die ouderling zouden kunnen zijn – verloren schapen!

Een ring in Salt Lake City heeft 1.100 Melchizedekse priesterschapsdragers, maar ook 1.100 leden die ouderling zouden kunnen zijn. Waar, vragen wij, zijn de herders?

Een ring in Engeland heeft 360 dragers van het Melchizedekse priesterschap, maar meer dan 800 leden die ouderling hadden kunnen zijn, waarvan maar een heel klein percentage hun vergaderingen bezoekt. Wij vragen, hoe zullen de schapen het overleven zonder de veiligheid van de schaapskooi en de goede zorgen van een liefhebbende herder?

Wij weten dat er geweldige resultaten geboekt kunnen worden wanneer de

herders zich samen inspannen en belangstelling tonen.

In een ring in het zuiden van Utah, heeft men zich gezamenlijk ingespannen om de leden die eigenlijk ouderling zouden moeten zijn te heractiveren. Binnen een periode van twee jaar werden er meer dan 100 mannen tot het Melchizedekse priesterschap geordend. Door deze ordeningen werd de opkomst in de avondmaalsvergaderingen in de ring verhoogd met 14 procent.

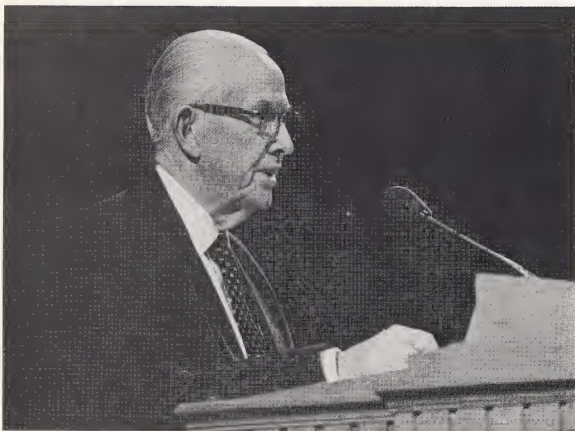
Een ring in Arizona verhoogde 47 leden die eigenlijk al ouderling hadden moeten zijn tot het Melchizedekse priesterschap; een andere ring in de staat Washington verhoogde hetzelfde aantal. In beide ringen worden nog steeds de instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek gehouden.

De districten van een zendingsgebied in Groot-Brittannië hebben meer dan 600 leden geheractiveerd met de hulp van full-time en ringzendingen.

Een ring in Zuid-Amerika heeft door middel van gebeden en grote inspanningen in minder dan een jaar 146 leden die ouderling zouden kunnen zijn geheractiveerd. Vijfenvertig anderen zijn gereed om tot ambten in het Melchizedekse priesterschap geordend te worden.

Wij beseffen dat, evenals in het verleden, sommige van de schapen zullen rebelleren en „als een wilde kudde, die aan de schaapherder ontvlucht,” zijn. Maar de meeste van onze problemen ontstaan door gebrek aan liefdevolle en zorgzame aandacht van de herders.

Door als een herder voor ze te zorgen, zouden vele van onze nieuwe leden, zij

President Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen.

die pas in het evangelie geboren zijn, met kennis van het evangelie en nieuwe normen worden gevoed. Een dergelijke aandacht zou verzekeren dat zij niet tot hun oude gewoonten en hun oude vrienden terugkeren.

Met de liefdevolle zorg van een herder zouden vele van onze jonge mensen, onze jonge lammeren, niet dwalende zijn. En als dat toch het geval was, zou de herdersstaf, een liefhebbende arm, ze weer terughalen.

Met de zorg van een herder kunnen velen die op dit moment los van de kudde staan, teruggehaald worden. Velen zijn buiten de kerk getrouwd en hebben de manier van leven van hun huwelijkspartner aangenomen.

Het probleem, ik herhaal het, is ernstig en groot.

Wij bieden geen *nieuwe* oplossingen voor dit *oude* probleem. De opdracht die Jezus aan Petrus gaf, en waar Hij de nadruk op legde door hem drie keer te herhalen, is de succesvol gebleken oplossing: „Weid mijn lammeren . . . Hoed mijn schapen . . . Weid mijn schapen.”

Het antwoord is dus het hoeden van de schapen, of met andere woorden waakzame verzorging door de priester-schap. Het is oprechte bezorgdheid van een ware herder, niet zo maar de voorgewende zorg die een huurling zou kunnen geven.

Hier zijn enkele vragen die iedere goede herder behoort te stellen:

Herders – huisonderwijzers:

Houdt u de wacht over uw gezinnen zoals u dat behoort te doen?

Voorziet u in hun behoeften?

Hebt u genoeg belangstelling voor het welzijn van uw gezinnen om hun interesses te weten te komen, om hun verjaar-

dagen bij te houden en de bijzondere gebeurtenissen niet te vergeten, en voortdurend voor hen te bidden?

Bent u als eerste bij hen als het gezin hulp nodig heeft?

Wendt het hoofd van het gezin zich het eerst tot u?

Let u op de behoeften van elk lid van het gezin?

„Wij willen dat u de kudde hoedt, weidt, en verzorgt, en in het geval dat er enige schapen tijdelijk verdwaald zijn, dagen wij u uit ze te vinden.”

Wanneer één van de gezinnen die aan u toevertrouwd zijn is verhuisd, weet u dan waar naar toe? Zorgt u ervoor dat u hun nieuwe adres hebt? Hebt u hierover contact opgenomen met burens, vrienden en familieleden?

Herders – ringpresidenten, bisschoppen, quorumleiders:

Verwelkomt u de nieuwe bekeerlingen in uw midden?

Voelen zij uw liefde en bezorgdheid?

Worden nieuwe bekeerlingen bij u thuis uitgenodigd?

Weten zij wat de gezinsavond is en wat zij ermee moeten doen?

Voelt het gezin zich welkom en op zijn gemak in uw midden?

Ordent u waardige mannelijke leden tot ambten in het priesterschap na hun doop?

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen: President Ezra Taft Benson (links) en de ouderlingen Mark E. Petersen, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson en Boyd K. Packer.

Geeft u ze zinvolle opdrachten in de kerk?

Herders – ringpresidenten, bisschoppen, quorumleiders:

Verlaat u de negenennegentig om naar het verloren schaap te zoeken?

Roept u en ordent u adviseurs en andere ambtenaren die de gemakkelijk te beïnvloeden jeugd op hun eigen grond kunnen tegemoettreden?

Hebt u het jeugdprogramma ten volle in werking gesteld, en gebruikt u dit programma om te voorzien in de individuele behoeften van de jonge mensen?

Let u op de jonge alleenstaanden, de gescheiden leden, en degenen met bijzondere behoeften?

Bereid u degenen die in militaire dienst gaan zorgvuldig en geestelijk daarop voor?

Let u vooral op de jongemannen in de periode van hun overgang van het Aäronische priesterschap naar het Melchizedekse priesterschap?

Bisschoppen, zorgt u ervoor dat zij door hun nieuwe herder, de quorumpresident, worden opgevangen?

Verschaft u de teruggekeerde zendingen de gelegenheid om zinvol werk te doen in de kerk zodat deze jongemannen en jonge vrouwen niet tot inactiviteit vervallen doordat zij geen kans krijgen om te dienen zoals zij dat de laatste achttien maanden hebben gedaan?

Maakt u gebruik van het huisbezoek

om het huisonderwijs aan te vullen?

Onderwijst u de vaders hun plichten?

Houdt u studiebijeenkomsten ter voorbereiding op het tempelbezoek om de toekomstige ouderlingen aan te moedigen zich op het Melchizedekse priesterschap en de tempel voor te bereiden?

Hebt u oudere leden die ouderling zouden kunnen worden toegewezen aan de hogepriesters en uitgenodigd om zich te voegen bij degenen waarbij zij zich het meest op hun gemak zullen voelen?

Worden jonge toekomstige ouderlingen uitgenodigd deel te nemen aan de activiteiten van het ouderlingenquorum?

Sommige leiders zeggen dat sommige mannen niet meer te helpen zijn, maar, zoals de engel aan Abraham vertelde, voor de Heer is niets onmogelijk! (Zie Genesis 18:14.) Een broeder die door sommigen als een hopeloos geval werd beschouwd, riep met tranen in zijn ogen uit tegen de tempelwerker bij het altaar in de verzegelkamer: „Ik weet niet waarom ik zo lang gewacht heb om deze zegen te ontvangen!”

Op een zaterdagavond niet zo lang geleden hoorde ik een vastbesloten broeder tijdens een leidersvergadering verklaren: „Ik heb echt een moeilijke tijd gehad met de duivel sinds ik weer actief geworden ben; voordien liep ik gewoon met hem mee.”

Helpen wij degene die hulp nodig heeft omdat hij pas weer actief aan het worden is?

Herders – ringpresidenten, bisschoppen, quorumleiders:

Bent u attent op de lidmaatschapskaart van de leden die aan uw zorgen zijn toevertrouwd – vooral degenen die niet naar de vergaderingen komen?

Zorgt u dat u de nieuwe adressen van verhuisde leden krijgt van hun huisonderwijzers, of bent u alleen maar blij dat ze niet langer op uw lijst staan en stuurt u hun kaart op om te worden opgeborgen in de „adres onbekend”-map?

Herders – vaders in Israël:

Bidt u 's morgens en 's avonds met het hele gezin?

Houdt u eens per week regelmatig, en trouw een opbouwende gezinsavond?

Neemt u de leiding bij geestelijke aangelegenheden?

Is uw voorbeeld zoals het behoort te zijn voor degenen die u leidt?

Bidt u voor het welzijn van de uwen?

Houdt u van ze?

Zoudt u uw leven voor ze willen geven?

Herders – allen die het priesterschap dragen:

Wij vragen u plechtig te beoordelen hoe u uw plichten in verband met het bovenstaande vervult. Wij roepen u op, evenals Paulus de ouderlingen te Efeze opriep, om toe te zien:

„. . . op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, *om de gemeente Gods te weiden*, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft.” (Handelingen 20:28; cursivering toegevoegd.)

Wij herhalen voor u de opdracht die Jezus aan Petrus gaf: Wij herhalen deze met dezelfde nadruk: „Weid mijn lammeren . . . Hoed mijn schapen . . . Weid mijn schapen.”

Wij roepen u op om u met hernieuwde toewijding in te spannen. Wij willen dat u iets doet wat u nog niet gedaan hebt. Wij willen dat u de kudde hoedt, weidt en verzorgt, en in geval er enige schapen

tijdelijk verdwaald zijn, dagen wij u uit ze te vinden.

Waarom zou u dit doen?

Omdat u van uw broeders en zusters houdt. U wilt dat zij vreugde zullen hebben in het koninkrijk van onze Vader.

Er is geen belangrijker werk in de gehele wereld dan het redden van zielen. Onvergelijkelijke vreugde kan de uwe zijn als u zielen tot Hem brengt!

Als u met een biddend hart en oprechte verlangens zijn kudde wilt weiden, zal de Heer u zegenen met succes.

Dit beloven wij u!

God zegene u, mijn broeders van het priesterschap, stuk voor stuk waakzame herders, opdat u uw kudde zult kennen en zij u zal kennen. Mogen wij ze zorgvuldig begeleiden en beschermen opdat zij veilig moge blijven en geen kwaad ze kan overkomen. Dit is onze taak, onze plicht en onze vreugde, welke vreugde ik aan een ieder van u beloof naarmate u de uitdaging aanvaardt en uw plicht doet.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

De Goliats in ons leven overwinnen

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Ik waardeer het dat er zo'n groot aantal jongens zich de grote inspanning getroost hebben om naar deze vergaderingen te komen. Voor velen van hen is dat geen eenvoudige zaak. Wij zijn u dankbaar. Ik zou enkele woorden in het bijzonder tot u willen richten, en ik doe dit door een gedeelte van een verhaal te vertellen dat u reeds kent. Het is de geschiedenis van David, de zoon van Isai.

Zoals u zich zult herinneren was het leger van Israël, onder leiding van koning Saul, verwickeld in een dodelijke strijd met het leger van de Filistijnen. Eén leger had zich verzameld op een heuvel, het andere op een tegenoverliggende heuvel, met een dal tussen hen in. Nu hadden de Filistijnen onder hun mannen een reus van een kerel, die Goliat van Gat heette. Hij was zes el en een span lang. Als ik het goed uitgere-

kend heb, moet hij zo ongeveer 2,74 meter geweest zijn. Wat een geweldige basketballspeler had dat kunnen zijn!

Gekleed in zijn wapenrusting liep hij het dal in en riep de slagorden van Israël toe: „Kiest u een man, en laat hij naar mij toe komen. Indien hij met mij vermag te strijden en mij verslaat, dan zullen wij u tot knechten zijn; maar indien ik hem overwin en versla, dan zult gij ons tot knechten zijn en ons dienen.

...
Ik tart heden de slagorden van Israël: geef mij een man, dat wij samen strijden.” (1 Samuël 17:8–10.)

Toen Saul en het leger van Israël naar deze reus keken en zijn angstwekkende uitdaging hoorden, waren zij bevreesd omdat er onder hen niemand was die zo groot als hij was.

Terwijl dit alles plaatsvond vroeg Isaï, Davids vader, zijn jonge zoon wat eten naar zijn drie broers in het leger te brengen. Toen hij op het slagveld aankwam, trad Goliat weer naar voren, en sprak dezelfde uitdaging uit, en David hoorde zijn woorden. Er heerste angst onder het leger van Israël. David, die nog maar een jongen was, zei tegen de koning, (en ik geef wat hij zei in mijn eigen woorden weer): „Koning, waarom bent u zo bang voor deze reus? Ik zal met deze Filistijn gaan strijden.”

Saul antwoordde: „Gij zult met deze Filistijn de strijd niet kunnen aanbinden, want gij zijt nog jong en hij is een krijgsman van zijn jeugd aan.” (1 Samuël 17:33.)

David haalde de koning over het hem te laten proberen. Hij vertelde de koning

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

dat hij met een leeuw en een beer gevochten had om de schapen van zijn vader te redden en besloot met te zeggen dat de Heer hem zou bevrijden uit de handen van de Filistijn. Saul, die misschien dacht dat één leven meer wagen niet zo erg was na al de verliezen die zij reeds geleden hadden, zei tegen David: „Ga, en de Here zal met u zijn.” (1 Samuël 17:37.)

Toen kleepte Saul David in zijn wapenrusting totdat de jongen zich nauwelijks kon bewegen. David zei tegen de koning: „Ik kan hierin niet lopen” en ontdeed zich ervan.

Toen nam hij „zijn staf in de hand, zocht zich vijf gladde stenen uit de beekbedding en deed ze in de herderstas, die hij bij zich had . . . maar zijn slinger hield hij in de hand.” (1 Samuël 17:40.)

Deze jonge knaap, met alleen maar een slinger en vijf stenen en zonder wapenrusting behalve die van het geloof, ging het dal in om Goliat 't hoofd te bieden.

„Toen de Filistijn David in het oog kreeg en hem bezag, verachtte hij hem, omdat hij nog jong was; rossig, schoon van gestalte. De Filistijn zeide tot David: Ben ik een hond, dat gij met een stok op mij afkomt? En de Filistijn vervloekte David bij zijn goden. Ook zeide de Filistijn tot David: Kom maar eens hier, dan zal ik uw vlees aan het gevogelte des hemels en aan het gedierte des velds geven.”

Toen sprak David deze grootse woorden: „Gij treedt mij tegemoet met zwaard en speer en werpspies, maar ik treed u tegemoet in de naam van de Here

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

der heerscharen, de God van de slagorden van Israël, die gij getart hebt. Deze dag zal de Here u in mijn macht overleveren en ik zal u verslaan en u het hoofd afhouden; op deze dag zal ik de lijken van het leger der Filistijnen aan het gevogelte des hemels en aan het gedierte des velds geven, opdat de gehele aarde wete, dat Israël een God heeft.” (1 Samuël 17:42-46.)

Dit waren dappere woorden voor een jongen die voor een reus van bijna drie meter stond.

Woedend kwam Goliat naar hem toe. Toen haastte David zich naar de reus, „stak zijn hand in de tas, nam er een steen uit, slingerde die weg en trof de Filistijn tegen zijn voorhoofd, zodat de steen in zijn voorhoofd drong, en hij voorover ter aarde viel.” (1 Samuël 17:49.)

U kent de rest van het verhaal. Ik zou het op uw eigen leven willen toepassen. Er zijn Goliats overal om u heen, lijvige reuzen met de kwade bedoeling u te vernietigen. Het zijn geen mannen van tegen de drie meter, maar mannen of instellingen die de controle hebben over aantrekkelijke maar kwalijke dingen die u uit kunnen dagen, verzwakken en vernietigen. Hieronder vallen bier, en andere soorten drank en tabak. Zij die deze produkten op de markt brengen zouden u eraan verlaafd willen laten raken. Er zijn allerlei drugs die betrekkelijk gemakkelijk te verkrijgen zijn op vele middelbare scholen. Voor degenen die er handel mee drijven is dit een industrie met een omzet van vele miljoenen, een reusachtig web van kwaad. Er is pornografie, verleidelijk, interessant en uitnodigend. Ook dit is een enorme industrie geworden, die tijdschriften, films en ander materiaal produceert die bestemd

zijn om u uw geld te ontfoetselen en u tot activiteiten te leiden die u zullen vernietigen.

De reuzen die achter deze dingen staan zijn ontzagwekkend en handig. Zij hebben veel ervaring opgedaan in de strijd die zij voeren. Zij zouden u willen strikken.

Het is bijna onmogelijk om alle contact met hun produkten te vermijden. Men ziet ze overal. Maar u hoeft niet te vrezen als u de slinger der waarheid in uw hand hebt. U hebt raad gekregen, u bent onderwezen en gewaarschuwd. U kunt de „stenen” van deugd, eer en integriteit gebruiken tegen deze vijanden die u zouden willen overwinnen. U bent in staat ze „tussen de ogen te treffen” om figuurlijk te spreken. U kunt over hen triomferen door uzelf te disciplineren

**„Bier, drank, tabak, drugs,
en pornografie zijn
verleidingen die dragers van
het Aäronische priesterschap
trionfantelijk kunnen
overwinnen.”**

om ze te vermijden. U kunt tot het hele stel zeggen wat David tot Goliat zei: „Gij treedt mij tegemoet met zwaard en speer en werpspies, maar ik treed u tegemoet in de naam van de Here der heerscharen, de God van de slagorden van Israël, die gij getart hebt.”

De overwinning zal voor u zijn. Geen enkele jongen binnen het bereik van mijn stem hoeft te bezwijken voor een van deze machten. U draagt het priester-

schap Gods. U bent een zoon van God. U hebt zijn kracht in u om u te steunen. U hebt recht op dienende engelen om u heen om u te beschermen. Laat de Goliats u niet bang maken. Houdt voet bij stuk, houdt stand, en u zult triomferen. Naarmate de jaren voorbij gaan, zult u met tevredenheid terugkijken op de gevechten die u gewonnen hebt in uw eigen leven.

Wanneer u verleiding tegenkomt op uw weg, noem dan die opschepperige, bedrieglijke reus „Goliat,” en doe met hem wat David deed met de Filistijn van Gat. Ik bid nederig dat God een ieder van u moge zegenen.

Nu wil ik nog een paar minuten een ander onderwerp behandelen en in het bijzonder tot de oudere broeders spreken.

Ik heb een vriend die een prachtig huis heeft gebouwd. Hij heeft er de mooiste meubelen in gezet, de prachtigste tapijten neergelegd, de allerbeste apparaten geïnstalleerd en verder alles wat met geld gekocht kan worden. Binnen de muren bewaarde hij zijn mooie auto's en zijn dure juwelen. Toen, bang dat er indringers zouden komen en hem beroven, liet hij speciale sloten op de deuren monteren, zodat hij een sleutel moest gebruiken, zowel om naar buiten als naar binnen te gaan. Hij plaatste tralies op de deuren en voor de ramen, en hij was net een gevangene die vanuit zijn huis naar buiten keek zoals men uit een gevangenis zou doen. Hij installeerde dure beveiligingssystemen die de lichten aan zouden doen en een sirene op gang zouden brengen als er soms een onwelkome gast

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

binnen zou komen. In de tuin om het huis heen liet hij weinig bomen of struiken planten, opdat een dief zich er niet zou kunnen verbergen. En toen zei hij zelfvoldaan tegen zichzelf: „Nu ben ik veilig.”

Maar wat hij niet begreep is dat noch tralies noch sloten, noch lichten, noch sirenes, noch iets van dien aard de minste invloed konden hebben op een ander soort indringers die het leven van zijn kinderen konden vernietigen, die zijn huwelijk konden belagen, die bron van zoveel geluk in lange jaren, die hem konden binden met de touwen van gemeenheid en verbittering en haat jegens degenen die hij eens liefgehad had, en hem konden opsluiten in een kerker van wanhoop en ellende.

Broeders, ik besteed veel tijd aan het luisteren naar verhalen van ongelukkige mensen. Als percentage van het gehele lidmaatschap van de kerk, vormen zij maar een klein aantal. Maar er zijn er toch teveel, en ieder geval is een tragedie. Met weinig uitzonderingen schijnen de echtgenoten en vaders de grootste overtreders te zijn, waarvan de indringers van zonde en zelfzucht het grootste aantal slachtoffers eisen.

Broeders, ik weet dat het een oud onderwerp is, en een dat dikwijls behandeld is. Maar ik herhaal het nog eens: *Waak over uw gezin*. Hoe dwaas lijkt het om tralies en grendels en elektrische beveiligingsinstallaties aan te leggen om dieven en inbrekers te weren, terwijl andere, meer arglistige indringers als uitgenodigde gasten binnenkomen.

Ik zeg tot u wat ik tegen de jongens heb gezegd – vermijd pornografie als de pest. Ik herinner mij een opdracht van enkele jaren geleden om de zegeningen te herstellen van een man die geëxcommu-

niceerd was wegens zijn zonde. Hij kwam naar mijn kantoor met zijn vrouw. Ik sprak met beiden afzonderlijk. Ik vroeg hem hoe het begonnen was. Hij had een belangrijke positie in de kerk. Hij had ook een beroep met veel verantwoordelijkheid buiten de kerk.

Zijn problemen waren begonnen, zei hij, toen hij eens in een vliegtuig een pornografisch tijdschrift opraapte. Het maakte hem nieuwsgierig. Het trok hem aan. Hij kocht al spoedig meer van die dingen. Toen begon hij films uit te kiezen die hem prikkelde en opwonden. Wetende dat zijn vrouw er niets mee te maken zou willen hebben, ging hij alleen. Hij zocht gelegenheden om naar andere steden te gaan waar hij gemakkelijker aan zijn verlangens kon voldoen. Hij zocht uitvluchten om laat op kantoor te blijven en vroeg zijn secretaresse om bij hem te blijven. Van het ene kwam het andere totdat hij bezweek.

Terwijl er tranen over zijn wangen liepen, zat hij aan de andere kant van mijn bureau en vervloekte de dag waarop hij dat eerste tijdschrift had gelezen. Hij sprak over zijn liefde voor zijn vrouw, die hem had vergeven en hem trouw gebleven was. Hij sprak over zijn liefde voor zijn kinderen, die hij beschaamd en in verlegenheid gebracht had door zijn daden. Hij vertelde over de hel waarin hij die vier jaar geleefd had sinds zijn excommunicatie. Hij sprak over zijn liefde voor de kerk en over zijn verlangen om weer ten volle deel te kunnen nemen aan de zegeningen ervan.

In de tegenwoordigheid van zijn vrouw, plaatste ik mijn handen op zijn hoofd en door het gezag van het heilige priesterschap herstelde ik zijn priesterschap, zijn tempelbegiftiging, zijn tempelverzegeling, en alle andere zegenin-

gen die hij vroeger had ontvangen. Deze grote, sterke man, snikte als een baby onder mijn handen terwijl zijn vrouw, die zijn hand vasthield, weende als een kind.

Aan het eind van die zegen, omhelsden zij elkaar en hij vroeg haar om vergeving. Zij zei dat zij hem vergeven had en dat zij van hem hield en altijd van hem zou houden.

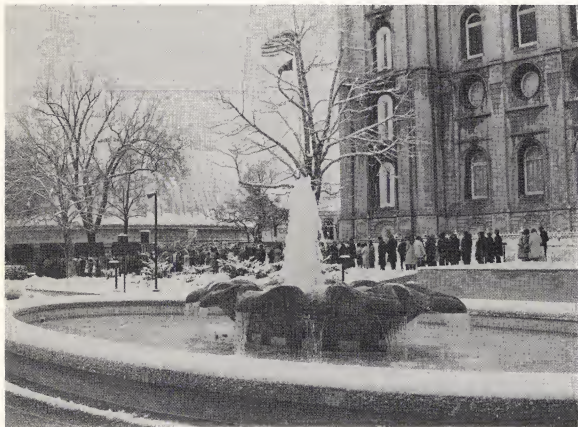
Zij waren gelukkig toen zij weggingen, gelukkiger dan zij in jaren geweest waren. En ik was ook gelukkig, maar ik dacht aan de verschrikkelijke prijs die hij had moeten betalen en aan de prijs die hij zijn gezin had laten betalen wegens zijn dwaasheid en overtreding.

Jammer genoeg is er niet altijd zo'n goede afloop. In vele gevallen is het gevolg echtscheiding en verbittering en wrok. Wat eens liefde was is veranderd

in haat. Het leven van kinderen is aangetast. Hoop is in rook vervlogen. Zo dikwijls is er slechts ellende en eenzaamheid en spijt.

Broeders, bewaar uw genegenheid voor uw gezin. Beschouw uw vrouw, de vrouw wier hand u in de uwe nam boven het altaar in het huis des Heren, aan wie u liefde en trouw en genegenheid voor tijd en eeuwigheid beloofde, als uw kostbaarste bezit. Uw metgezel, uw kinderen, en uzelf zullen dan een gevoel van veiligheid kennen die veel groter is dan welke ook die met ijzerwaren en allerlei apparaten gekocht is.

God zegene u, mijn broeders, jong en oud, dat de Heer over u moge waken, dat u dicht bij Hem moge blijven en zijn beschermende hand waardig moge zijn, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een beginsel met een belofte

*President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Mijn geliefde broeders en zusters, honderdvijftig jaar geleden stichtte de profeet Joseph Smith de „school der profeten”. Het doel van deze school was om bepaalde priesterschapsdragers erop voor te bereiden het evangelie van Jezus Christus tot de wereld te prediken.

Daar er geen tempel was, werd de eerste bijeenkomst van de „school der profeten” gehouden in een kleine kamer bij bisschop Newel K. Whitney thuis. Brigham Young was een van de eersten die deelnam aan de bijeenkomsten van de school en hij heeft in zijn dagboek beschreven hoe deze gewoonlijk verliepen:

„De broeders kwamen van honderden mijlen ver naar deze plek toe om in een kleine kamer van niet meer dan 4×5 meter de lessen bij te wonen. Wanneer zij na het ontbijt in deze kamer samen kwamen, was het eerste wat ze deden hun pijp te voorschijn halen om vervolgens, al rokende, met elkaar de belangrijke dingen van het koninkrijk te be-

spreken . . . en zodra hun pijp op was namen ze nog eens een flinke prop pruimtabak. Het kwam vaak voor dat als de profeet de kamer binnentrad om de broeders les te gaan geven, hij zich omhuld zag door een wolk tabaksrook. Dit, gevoegd bij het feit dat zijn vrouw erover klaagde steeds de vloer te moeten boenen, noopte de profeet ertoe na te denken over deze kwestie en tot de Heer te gaan teneinde klaarheid te krijgen omtrent de wijze waarop de ouderlingen met tabak moesten omgaan.” (*Journal of Discourses*, deel 12, blz. 158.)

Als antwoord daarop gaf de Heer de profeet een openbaring ten huize van de Whitneys. Deze openbaring werd bekend als het woord van wijsheid.

In eerste instantie werd de openbaring niet gegeven als een gebod, maar als „een beginsel met een belofte, en aangepast aan de gesteldheid van de zwakken en zwaksten van alle heiligen, die heiligen zijn of kunnen worden genoemd.” (Leer en Verbonden 89:3.) Dit gaf de

heiligen nog een zekere speling teneinde zich het beginsel eigen te maken, dat in de openbaring was vervat.

Toen ik in 1922 tijdens mijn eerste zending in Engeland een zuster leerde kennen die er moeite mee had haar kopje thee te laten staan, las ik haar die passage voor, waarna zij – en met haar de meeste zusters – stopte met theedrin-

Wanneer wij de bepalingen van het woord van wijsheid nakomen, ontvangen wij de eraan verbonden beloften; komen wij ze niet na, dan zal dit zowel lichamelijke als geestelijke gevolgen hebben.”

ken, daar zij niet gezien wilde worden als één van de „zwaksten” van hen die heiligen zijn of kunnen worden genoemd.

In 1851 stelde president Brigham Young tijdens de algemene conferentie voor dat alle heiligen plechtig zouden beloven om het woord van wijsheid na te leven. Het voorstel werd door de leden van de kerk unaniem aanvaard. Sindsdien geldt deze openbaring dan ook als een gebod voor alle leden van de kerk.

Het woord van wijsheid is een van de erkende gewoontes waardoor de leden van de kerk zich onderscheiden van anderen. Over het algemeen weten de meeste mensen die niet van ons geloof zijn, dat leden die een goed aanzien genieten, afzien van het gebruik van

tabak, koffie, thee en alle alcoholhoudende dranken.

Wetenschappelijke onderzoeken hebben bevestigd dat er onder heiligen de laatste dagen minder hartziekten, kanker en andere ziektes voorkomen, vanwege hun getrouwheid aan het woord van wijsheid. Deze studies hebben niet alleen aangetoond dat men langer zal leven, maar ook dat de kwaliteit van het leven beter zal zijn. Het woord van wijsheid is een van de bewijzen dat Joseph Smith geïnspireerd was en dat zijn profetische roeping waar was. Sta me toe u te vertellen waarom.

Enige jaren geleden gaf een onderzoeker van de kerk het volgende getuigenis omtrent Joseph Smith. Hij vertelde dat het het woord van wijsheid was geweest, dat hem ertoe had gedreven om de kerk te onderzoeken. „Joseph Smith,” zei hij, „kon onmogelijk hebben geweten wat we heden ten dage in de medische wereld weten over de schadelijke gevolgen van tabak, alcohol, thee en koffie. Niettemin is dit inmiddels allemaal bewezen door de medische wetenschap.”

Hij zei, dat dit voor hem het begin betekende van een ernstig onderzoek van het evangelie, daar hij meende, dat wanneer Joseph Smith dermate nauwkeurig was geweest aangaande een kwestie die de medische wetenschap meer dan 100 jaar later bekrachtigde, de overige leerstellingen van de kerk een nader onderzoek verdienden. Hij is nu lid van de kerk.

Er is een evangeliebeginsel, dat alle jonge mensen in de kerk moeten begrijpen. Het luidt als volgt: God, onze Hemelse Vader, regeert zijn kinderen door middel van wetten. Voor onze vervolmaking heeft Hij wetten ingesteld. Als we zijn wetten gehoorzamen, ont-

vangen we de zegeningen die aan deze wetten verbonden zijn; doen we dit niet, dan zullen we de gevolgen onder ogen moeten zien.

Het woord van wijsheid is een wet, een beginsel met een belofte. Wanneer wij de bepalingen van het woord van wijsheid nakomen, ontvangen wij de eraan verbonden beloften; komen wij ze niet na, dan zal dit zowel lichamelijke als geestelijke gevolgen hebben.

Wat zijn de bepalingen van de wet, die bekend is als het woord van wijsheid?

De openbaring geeft een omschrijving van schadelijke stoffen en dranken en vermaant ons tot onthouding ervan met de volgende woorden:

„Sterke dranken (of met andere woorden, alcoholische of schadelijke dranken) zijn niet voor de buik.” (Leer en Verbonden 89:7.)

„Tabak is niet voor het lichaam . . . en is niet goed voor de mens.” (Leer en Verbonden 89:8.)

„Hete dranken (omschreven als thee en koffie) zijn niet voor het lichaam.” (Leer en Verbonden 89:9.)

Het voedsel dat wel geschikt is voor de mens wordt met de volgende woorden omschreven: „Alle heilzame kruiden heeft God bestemd voor het gestel, de aard en het gebruik van de mens -

Ieder kruid en iedere vrucht op hun tijd.

Vlees van de beesten en van de vogelen der lucht . . . moet met spaarzaamheid worden gebruikt.

Alle graan is bestemd voor het gebruik door (de) mens, om het hoofdvoedsel te zijn.

Alle graan is goed als voedsel voor de mens, evenals de vrucht des wijnstoks.” (Leer en Verbonden 89:10-12, 14, 16.)

In deze openbaring raadt de Heer ons aan om met mate vlees te gebruiken. Ik heb verder vaak het gevoel gehad, dat de Heer ons hier in deze openbaring ook waarschuwt tegen het onnodig doden van dieren, want Hij zegt elders in de Schriften: „Wee hem, die onnodig bloed vergiet of vlees verkwist.” (Leer en Verbonden 49:21.)

Tarwe wordt in het bijzonder genoemd als zijnde goed voor de mens, evenals de vrucht van de wijnstok - groenten en alle soorten vruchten. Uit dit brede scala van produkten blijkt duidelijk Gods wijsheid met betrekking tot een deugdelijke voeding.

Het woord van wijsheid laat ons weten, dat de Heer de gezondheid van de heiligen van vitaal belang acht. Genadig heeft Hij ons richtlijnen gegeven om onze gezondheid en uithoudingsvermogen te verbeteren en onze weerstand tegen ziekten te verhogen.

De lichamelijke belofte, als we gehoorzaam zijn, luidt: „(Ze) zullen gezondheid in hun navel ontvangen en merg in hun beenderen; . . . (ze) zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.” (Leer en Verbonden 89:18, 20.)

Niettemin heb ik altijd het gevoel gehad dat de grotere zegen, die voortkomt uit gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid en alle andere geboden, geestelijk van aard is.

Luister naar de geestelijke belofte: „En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid *aan de geboden* zullen leven . . . zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten.” (Leer en Verbonden 89:18-19.)

Sommigen hebben gedacht, dat deze

belofte slechts betrekking had op het onderhouden van het woord van wijsheid, maar u zult opgemerkt hebben dat we gehoorzaam moeten zijn aan *alle* geboden. Dan zullen ons bepaalde geestelijke beloften ten deel vallen. Dit betekent, dat we de wet van tiend moeten nakomen, de sabbat moeten heiligen, zedelijk rein en kuis moeten zijn en alle andere geboden dienen te gehoorzamen.

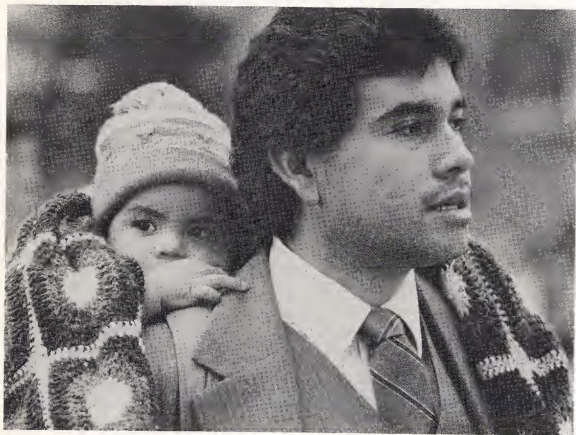
Wanneer we dit alles doen, dan is de belofte: „Zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten.” (Leer en Verbonden 89:19.)

Welke vader of moeder zou de inspiratie van de Heer niet willen hebben bij het opvoeden van hun kinderen? Ik getuig, dat deze zegeningen u ten deel kunnen vallen. Er zijn toch zeker geen

ouders die, wegens ongehoorzaamheid, hun kinderen zouden willen beletten om de zegeningen van de Heer te ontvangen. Alle vaders en moeders in Israël dienen ervoor te zorgen dat ze voor deze belofte in aanmerking komen.

Het naleven van Gods geboden is een voorwaarde om waardig het huis des Heren te kunnen betreden. Aldaar worden wijsheid en „grote schatten aan kennis” gegeven die betrekking hebben op ons geluk in dit leven en op onze eeuwige vreugde.

Broeders en zusters en vrienden, maakt u zich dit beginsel eigen. De Heer zal onze kennis, wijsheid en vermogen om te gehoorzamen vergroten als wij zijn fundamentele wetten nakomen. Dit is wat de profeet Joseph Smith bedoelde toen hij zei, dat wij „plotselinge ingevingen” kunnen krijgen, welke in onze

gedachten komen als „zuivere intelligentie”. (*Leringen van de profheet Joseph Smith*, blz. 133.) Dit is openbaring. We moeten leren ons op de Heilige Geest te verlaten, zodat we deze kunnen aanwenden om richting aan ons leven te geven en aan het leven van hen, voor wie wij verantwoordelijk zijn gesteld.

Ik geloof niet, dat een lid van de kerk een krachtig getuigenis van het evangelie kan hebben zonder de geboden te onderhouden. Een getuigenis hebben, betekent steeds inspiratie ontvangen dat het werk waar is. Het is niet iets, dat slechts eenmalig wordt ontvangen. De Heilige Geest verblijft met hen, die Gods geboden respecteren en gehoorzamen. En het is die Geest, welke inspiratie geeft aan het individu. Ik getuig nederig van de realiteit van deze belofte.

Er is nog een gedeelte van deze openbaring, die een ter zake doende waarschuwing richt tot de huidige generatie: „Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven.” (Leer en Verbonden 89:4.)

De Heer voorzag de omstandigheden van deze tijd, waarin mensen om geld te verdienen samenspannen om anderen ertoe te verlokken schadelijke stoffen te gebruiken. Reclames voor alcoholische dranken, koffie, tabak en andere schadelijke stoffen zijn voorbeelden van hetgeen de Heer voorzag. Maar het meest verderfelijke voorbeeld van boze samenzwering in onze tijd, vormen diegenen die jonge mensen ertoe brengen drugs te gebruiken.

Mijn jonge broeders en zusters, in alle liefde waarschuwen we jullie, dat satan

en zijn trawanten zich zullen inspannen om jullie ertoe te verlokken schadelijke stoffen te gebruiken, omdat ze goed weten, dat wanneer je ervan neemt je geestelijke krachten verdrongen zullen worden en je in hun boze macht zult zijn.

Blijf weg van die plaatsen of mensen, die je ertoe willen overhalen Gods geboden te overtreden. Onderhoud zijn geboden en je zult wijsheid ontvangen om het boze te kunnen onderscheiden.

Dit jaar is het honderdvijftig jaar geleden, dat het woord van wijsheid in deze bedeling werd geopenbaard. Om dit te gedenken is de kerk bezig met de restauratie van de winkel van Newel K. Whitney in Kirtland (Ohio). Vergeleken met moderne maatstaven is het een alledaags winkeltje, maar het is de plaats waar heilige openbaringen van God werden ontvangen. Deze honderdvijftig jaar hebben de wetenschappelijke bevestiging opgeleverd, dat het woord van wijsheid een formule is voor een goede gezondheid. Een honderdvijftig jaar lange ervaring met heiligen, die deze wetten naleven, heeft eveneens aangetoond, dat God zijn geestelijke beloften aan zijn heiligen nakomt.

Mogen wij, als Gods heiligen, al zijn geboden onderhouden. Mogen wij rein en heilig zijn, opdat we het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest zullen hebben. Laten we ons onderscheiden als volk, vanwege onze gehoorzaamheid aan Gods wetten.

Een nieuwe dag breekt aan in Kirtland. Enkele jaren geleden heb ik de eerste spade gezet voor de bouw van het eerste kerkgebouw in Kirtland sinds de inwijding van de eerste tempel in 1836. Onlangs ben ik er teruggekeerd en heb ik een prachtig nieuw gebouw ingewijd. Na

de inwijdingsplechtigheid volgde een speciale receptie, die werd bezocht door achtenvijftig niet-leden, afstammelingen van de eerste heiligen uit Kirtland. Sommige van hen zijn nu gedoopt en anderen bereiden zich erop voor.

We verwachten dat we over een jaar opnieuw een ring in Kirtland zullen hebben, de plaats waar de allereerste ring van de kerk werd georganiseerd.

Ik getuig dat dit de herstelde kerk van de Heer is in deze tijd. Jezus Christus leeft. Hij bestuurt de aangelegenheden van deze kerk en is zijn dienstknechten nabij.

Ik getuig verder dat gehoorzaamheid aan al Gods wetten u de kostbare belofte geeft van vrede in dit leven en het eeuwige leven in de komende wereld, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Anoniem

*Ouderling Thomas S. Monson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Onlangs richtte ik me tot de receptie van een groot ziekenhuis om te vragen naar het kamernummer van een patiënt, die ik een bezoek wilde brengen. Zoals dat bij nagenoeg elk ander ziekenhuis het geval is, was men ook in dit ziekenhuis flink bezig met uitbreidingswerkzaamheden. Op de achterwand van de receptie was een prachtige gedenkplaat aangebracht waarop een woord van dank stond gegraveerd aan de donateurs die de uitbreiding mogelijk hadden gemaakt. De naam van elke donateur die meer dan 100.000 dollar had bijgedragen

stond met sierlijke letters gegraveerd op een apart bronzen plaatje, dat met een glinsterend kettinkje bevestigd was aan de gedenkplaat.

De namen van al deze weldoeners waren bekend. Bekende namen uit de wereld van handel, industrie en wetenschap – ze waren er allemaal. Ik voelde me dankbaar wegens hun welwillende liefdadigheid. Toen viel mijn blik plotseling op een bronzen plakkaatje, dat er anders uitzag – er stond geen naam op vermeld. Er stond slechts één en niet meer dan één enkel woord op: „Ano-

niem." Ik glimlachte en vroeg me af wie die niet genoemde donateur geweest kon zijn. In ieder geval wist ik zeker, dat hij of zij een stille vreugde kende, die anderen ontging.

Mijn gedachten gingen terug in de tijd – terug naar het Heilige Land; terug naar Hem, die we op deze paasdag in het bijzonder gedenken; terug naar Hem, die het hele mensdom van het graf verlost; terug naar Hem, die zijn discipelen op die bijzondere berg de ware geest van geven onderwees toen Hij zei: „Ziet toe, dat gij uw gerechtigheid niet doet voor de mensen, om door hen opgemerkt te worden. . . . Maar laat, als gij aalmoezen geeft, uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet.” (Matteüs 6:1, 3.)

En meteen daarop, alsof Hij de praktische toepassing van deze heilige waarheid onuitwisbaar in hun ziel wilde griffen, daalde Hij van de berg af, gevolgd door een grote menigte. „En zie, een melaatse kwam tot Hem en viel voor Hem neder, zeggende: Here, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen. En Hij strekte de hand uit en raakte hem aan en zeide: Ik wil het, word rein. En terstond werd hij rein van zijn melaatsheid. En Jezus zeide tot hem: Ziet toe, dat gij het aan niemand zegt.” (Matteüs 8:2-4.) Het woord *anoniem* had op dat ogenblik een bijzondere betekenis. En die heeft het nog steeds.

De klassieke werken in de literatuur leren ons, net als de woorden uit de Heilige Schrift, dat anonimiteit duurzaam is. Eén van mijn lievelingswerken is „Een kerstlied in proza” van Charles Dickens. Ik zie de bevende Ebenezer Scrooge voor me, die in een visioen de terugkeer van zijn vroegere compagnon, Jacob Marley zag, ofschoon Jacob al

zeven jaar dood was. De woorden van Marley dringen diep in zijn ziel binnen, wanneer hij klagend zegt:

„Niet te weten, dat voor elke christelijke ziel, met goede wil werkzaam in haar eigen kleine kring, wat deze ook zij, het sterfelijk leven te kort is voor de onbeperkte waarde harer vermogens! Niet te weten, dat het langdurigst berouw geen herstelling kan geven voor de verzuimde gelegenheden van het leven! En toch: zo ben ik geweest! Zo ben ik geweest!” (Charles Dickens, „Een kerstlied in proza”.)

Na een verontrustende nacht, waarin de Geest van de voorbije kerstfeesten, die van het huidige kerstfeest en de Geest van de komende kerstfeesten Scrooge de ware betekenis van respectievelijk leven, liefhebben en geven uit de doeken deden, ontwaakte hij om opnieuw de frisheid van het leven, de macht der liefde en de geest van het werkelijk met anderen delen te ontdekken. Hij herinnerde zich de moeilijke omstandigheden van Bob Cratchit en zijn gezin, liet een jongen een reuze-kalkoen kopen (evengroot als de jongen) en stuurde deze gift naar dit gezin. Daarbij roept de herboren Ebenezer met opperste vreugde uit: „Hij mag niet weten wie het stuurt.” Weer het woord *anoniem*.

Het zand loopt door de zandloper, het uurwerk der geschiedenis loopt verder; de goddelijke waarheid houdt echter onverminderd stand, onverzwakt en onveranderd.

Toen de prachtige oceaanstomer *Lusitania* naar de bodem van de Atlantische Oceaan verdween, gingen er met het schip vele levens verloren. Vele heldendaden van de omgekomenen zijn onbekend voor ons gebleven. Eén man die met de *Lusitania* ten onder ging, gaf zijn

zwemvest aan een vrouw, ofschoon hij zelf geen slag kon zwemmen. Het deed er niet toe, dat hij de Amerikaanse multimiljonair Alfred Vanderbilt was. Hij gaf geen aardse rijkdom; hij gaf zijn leven. Emerson zei: „Ringen en andere juwelen zijn geen gaven, maar verontschuldigin-

„Liefdevol dienstbetoon, dat in anonimiteit wordt verleend, mag dan verborgen blijven voor de mensen – gave en gever zijn bekend bij God.”

gen voor gaven. De enige gave bestaat uit een deel van onszelf.” („Gifts,” uit *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, blz. 286.)

Anderhalf jaar geleden, in de winter van 1981/1982 begon een modern verkeersvliegtuig na de start te haperen en stortte neer in de ijsskoude Potomac. Er werden op die dag vele bewijzen van heldenmoed en koenheid ten beste gegeven, waarvan de meest dramatische werd waargenomen door de piloot van een te hulp geschoten helikopter. De reddingskabel werd gevierd tot bij een rondspartelende drenkeling. In plaats van de reddingsgordel te grijpen en zichzelf in veiligheid te brengen, gordde de man de kabel om iemand anders heen, die daarop in veiligheid werd gebracht. De kabel werd opnieuw neergelaten, en opnieuw werd een ander gered. Op deze wijze werden vijf mensen

uit het ijzige water gered. Onder hen bevond zich niet de anonieme held. Onbekend van naam, „verliet hij de heldere lucht, die hij ondertekende met zijn eer”. (Stephen Spender, „I Think Continually of Those-” uit *Masterpieces of Religious Verse*, blz. 291.)

Niet alleen door te sterven kan men de ware gave delen met anderen. We beschikken in ons dagelijks leven over een ongekend aantal gelegenheden om onze trouw aan de les van de Meester te tonen. Laat me er in een notedop slechts drie noemen:

1) Op een vroege winterochtend wekte een vader zijn twee zoons en fluisterde hen toe: „Jongens, het heeft vannacht gesneeuwd. Kleed je aan, dan gaan we gauw de stoep van de burens ruimen, voordat het licht wordt.”

De ploeg van drie, warm gekleed en onder de dekmantel der duisternis, ruimde de sneeuw van de stoep voor verscheidene huizen. De vader had slechts één opdracht aan de jongens gegeven: „Maak geen lawaai, dan zullen ze er niet achter komen wie hen geholpen heeft.” Ook hier staat het woord *anoniem* centraal.

2) In een verzorgingstehuis hier in de vallei waren eens twee jongemannen bezig met het klaarzetten van het avondmaal. Terwijl ze hiermee bezig waren klaagde een oudere patiënte in een rolstoel hardop: „Ik heb het koud.” Zonder een moment te aarzelen, liep een van de jongens naar haar toe, deed zijn jasje uit, legde dat om de schouders van de patiënte heen en liep vervolgens terug naar de avondmaalstafel. Het gezegende brood en water werd daarop rondgedeeld onder de verzamelde patiënten.

Na de vergadering zei ik tot de jongeman: „Wat jij hier vandaag deed

zal ik me lang herinneren." Hij antwoordde: „Ik was wel even bezorgd, dat ik zonder jasje niet behoorlijk gekleed was om het avondmaal te zegenen." „Nooit was iemand zo gepast gekleed voor die gebeurtenis als jij." Ik ken zijn naam niet. Hij blijft anoniem.

3) In het verre Europa, achter het ijzeren gordijn en de muur van Berlijn bezocht ik met een handjevol leden een klein kerkhof. Het was een donkere nacht, en het was de hele dag koud en regenachtig geweest.

We gingen het graf bezoeken van een zendeling, die vele jaren geleden was gestorven in dienst van de Heer. Een diepe stilte omhulde het gebeuren terwijl we ons rond het graf schaarden. Met behulp van een zaklantaarn las ik de inscriptie op de grafsteen:

Joseph A. Ott
Geboren: 12 december 1870 –
Virgin, Utah
Overleden: 10 januari 1896 –
Dresden, Duitsland.

Het licht van de lantaarn liet mij toen zien, dat dit graf anders was dan elk ander graf op het kerkhof. De marmeren grafsteen zag er keurig gepolijst uit, onkruid, zoals je dat zo vaak ziet groeien over graven, was met zorg verwijderd, en in plaats daarvan waren er een keurige strook gras en enkele prachtige bloemen, die uitdrukking gaven aan tedere en liefdevolle verzorging. Ik vroeg: „Wie heeft dit graf zo mooi verzorgd?" Mijn vraag ontmoette slechts stilte.

Uiteindelijk bekende een twaalfjarige diaken dat hij het was, die deze goede daad had geleverd, zonder dat hij ertoe was aangezet door zijn ouders of leiders. Hij zei dat hij slechts iets had willen doen voor een zendeling, die zijn leven had

gegeven terwijl hij in dienst des Heren was. Ik dankte hem en drukte vervolgens alle aanwezigen op het hart zijn geheim niet te laten uitlekken, zodat zijn gave anoniem zou mogen blijven.

Waarschijnlijk heeft niemand van de door mij gelezen auteurs deze lering van de Meester zo gedenkwaardig of zo prachtig geschilderd als Henry Van Dyke in zijn onvergetelijke boek „The Mansion". In dit klassieke werk komt een zekere John Weightman in de hoofdrollen voor, een bemiddeld man met grote politieke macht, een geslaagd staatsburger. Zijn opvatting met betrekking tot geven kan worden opgemaakt uit zijn eigen uitspraak: „Je moet natuurlijk voorzichtigheid betrachten met de wijze waarop je dingen met anderen deelt, teneinde de beste resultaten te behalen – niet van alles op een willekeurige manier weggeven – geen stuivers in hoeden van bedelaars! . . . Tracht je gaven op zodanige wijze toe te kennen dat ze kunnen worden herkend en overal en zoveel mogelijk mensen ten goede komen." (Zie „The Mansion" in *Unknown Quantity: A Book of Romance and Some Half-told Tales*, blz. 337.)

Op een avond zat John Weightman in zijn gemakkelijke stoel aan de tafel in zijn bibliotheek en bekeek aandachtig de papieren die hij voor zich had uitgespreid. Ze bestonden uit beschrijvingen en foto's van de Weightman-vleugel van het ziekenhuis en van de Weightman-leerstoel voor politieke jurisprudentie en er was ook een verslag bij van de opening van de Weightman-school voor middelbaar onderwijs. John Weightman had een voldaan gevoel.

Hij pakte de gezinsbijbel, die vlakbij hem op tafel lag en las voor zichzelf de

volgende woorden: „Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel.” (Matteüs 6:19-20.)

Plotseling leek het alsof het boek van hem weggleed. Hij leunde voorover op tafel, met zijn hoofd rustend op zijn gevouwen handen en gleed weg in een diepe slaap.

De droom die hij daarop had, bracht John Weightman naar de hemelse stad. Een gids kwam hem en andere mensen die hij tijdens zijn leven had leren kennen tegemoet en stelde voor dat hij hen naar hun hemelse woningen zou brengen.

De groep hield stil voor een prachtig herenhuis en hoorde de gids zeggen: „Dit is uw huis, meneer McLean. Ga naar binnen; u zult hier ziekte, noch dood, pijn noch verdriet vinden, want uw oude vijanden zijn allemaal overwonnen. Hier zult u echter al het goede vinden dat u voor anderen gedaan heeft, al de hulp die u ze gegeven heeft, alle vertroosting die u heeft gebracht, alle kracht en liefde die u geschonken heeft aan de lijdenden; want we hebben ze allemaal een plaats gegeven in dit huis voor u.” („The Mansion”, blz. 361-362.)

Een toegewijde echtgenoot van een invalide vrouw werd een mooie woning toegewezen, evenals een moeder die haar man vroeg had verloren en een keurig stel kinderen had grootgebracht en een verlamde jonge vrouw die gedurende dertig jaar op bed had gelegen – hulpeloos, maar niet hopeloos – en erin geslaagd was met behulp van een wonderbaarlijke moed haar enige doel te bereiken: nooit klagen, maar altijd klaarstaan om iets van haar vreugde en

innerlijke vrede te delen met een ieder die bij haar kwam.

John Weightman begon onderhand ongeduldig te worden en wilde wel eens zien wat voor woning hem ten deel zou vallen. Terwijl hij samen met de gids verder liep werden de woningen steeds kleiner. Tenslotte stonden ze middenin een akelige woestijn met voor zich een hut, die amper groot genoeg was om te dienen als schuilplaats voor een herder. De gids zei: „Dit is uw woning, John Weightman.”

Volkomen vertwijfeld trachtte John Weightman zich met argumenten te verdedigen: „Heeft u niet gehoord, dat ik een school heb gebouwd; en een vleugel van een ziekenhuis; ... drie ... kerken.”

„Wacht even,” hield de gids hem voor. „Dat was niet tevergeefs. Maar ze dienden allemaal ter vergroting van de eer en de woning van John Weightman op aarde. ... U hebt waarlijk uw beloning reeds ontvangen. Of wenst u misschien tweemaal betaald te worden?”

Een bedroefde doch wijzer geworden John Weightman blies daarop wat lager van de toren: „Wat telt hier dan?”

Het antwoord luidde: „Alleen datgene wat werkelijk gegeven is. Alleen het goede dat is gedaan, omwille van het goede. En alleen die plannen nemen wij in aanmerking, welke het welzijn van anderen als centraal oogmerk hebben. Alleen die werken, waarbij het offer groter is dan de beloning en alleen die gaven, waarbij de gever zichzelf vergeet.” („The Mansion”, blz. 364-368.)

John Weightman werd gewekt door de klok die zeven uur sloeg. Hij had de hele nacht doorgeslapen. Gelukkig bleek hij nog een heel leven voor zich te hebben om te leven, lief te hebben en

gaven met anderen te delen. O, laat ons toch steeds bedenken:

*Een klok is geen klok
tot je hem luidt
Een lied is geen lied
tot je het zingt
En de liefde in je hart
werd daar niet geplaatst
om er in opgesloten te blijven
Liefde is geen liefde tot je er
anderen deelgenoot van laat worden.*

(Richard Rodgers
en Oscar Hammerstein II,
„Sixteen Going on Seventeen“.)

Moge deze waarheid tot gids van uw leven dienen. Moge onze blik zich opwaarts richten, terwijl we voorwaarts gaan in dienst van onze God en onze medemens. En moge ons oor zich neigen

tot Galilea, opdat wij misschien een echo op mogen vangen van de leringen van de Meester: „Ziet toe, dat gij uw gerechtigheid niet doet voor de mensen, om door hen opgemerkt te worden.“ „Laat . . . uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet.“ (Matteüs 6:1, 3.) En als wij een goede daad verrichten: „Ziet toe, dat gij het aan niemand zegt.“ (Matteüs 8:4.) Onze harten zullen dan verlicht worden, onze levens zonniger en onze zielen rijker.

Liefdevol dienstbetoon, dat in anonimiteit wordt verleend, mag dan verborgen blijven voor de mensen – gave en gever zijn echter bekend bij God. Van deze waarheid getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Bekering

*Ouderling F. Burton Howard
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Stelt u zich in gedachten twee kristallen bokaalen voor. Zij zijn verschillend van grootte en vorm. Beide zijn van goede kwaliteit en zijn vaak gebruikt. De ene werd steeds in een glazenkast bewaard als hij niet in gebruik was en ziet er dan ook schoon en glimmend uit. Hij

heeft een warme en uitnodigende uitstraling, glinstert in het licht en is gevuld met helder water.

Op de andere bokaal zit een laag vuil. Hij is al lang niet meer afgewassen en is voor allerlei doeleinden aangewend, waar hij eigenlijk niet voor bedoeld was.

Tot voor kort heeft hij nog een hele tijd buiten gestaan in weer en wind waar hij als bloempot dienst deed. Ofschoon de bloemen al lang verwelkt en verwijderd zijn, zit hij nog vol viezigheid. Hij is dof en ziet er onfris uit.

Is een ieder van ons niet als een kristallen bokaal? We verschillen in afmeting en vorm. Sommigen van ons stralen een bijzondere geest uit, terwijl anderen een sombere en afstotende indruk maken. Sommigen beantwoorden aan het doel waarvoor zij geschapen werden en anderen niet. Elkeen is gevuld met de opeengestapelde ervaringen of brokken van een leven.

Sommigen zijn voor het merendeel met goede dingen gevuld – met reine gedachten, met geloof en met christelijk dienstbetoon. Zij bezitten wijsheid en vrede. Anderen omsluiten donkere en geheime aangelegenheden. In de loop der tijden zijn zij volgeraakt met onreine gedachten, egoïsme en luiheid. Ze stralen vaak een geest van twijfel uit en zorgen nog al eens voor tweespalt en verwarring.

Velen weten, dat ze beneden hun potentieel leven, maar hebben om verschillende redenen het bekeringsproces, waardoor hun leven zou veranderen, op de lange baan geschoven. Sommigen verlangen naar iets, maar ze weten niet waarnaar en brengen hun leven door in een lukrake jacht op het geluk.

Deze mensen zijn in zekere zin als de kristallen bokaal, die een gedeelte van zijn bestaan vol met viezigheid zat. Zij voelen wel dat er een hogere bedoeling achter de dingen des levens steekt. Ze worden ontevreden en beginnen naar de zin van alles te zoeken. Eerst onderzoeken ze de dingen om hen heen en beproeven de wereldse pleziertjes. Al doende ontdekken ze, evenals de slak die

op zoek was naar zijn eigen huis, dat zij bij aankomst op de plaats van bestemming geen steek dichters bij hun reisdoel zijn gekomen dan voorheen.

Tenslotte gaan ze bij zichzelf te rade. Ze hebben eigenlijk al die tijd best geweten, dat dit de plaats was waar ze vrede konden vinden. Ziet u, zonde is niet alleen een gemoedstoestand. God-

„Bekeren is niet iets, wat een mens één keer in zijn leven doet; het duurt een leven lang, het is een steeds weer erkennen van onze zwakheden en vergissingen, een streven naar en leven voor het hogere en het betere.”

deloosheid bracht nimmer geluk en zal het ook nooit brengen. (Zie Alma 41:10.) Ze ontdekken, dat als ze niet rechtschapen zijn, ze ook nooit gelukkig kunnen worden. (Zie 2 Nephi 2:13.) Ze nemen zich voor te veranderen, maar dan worden ze in figuurlijke zin geconfronteerd met het probleem hoe een verwerde bloempot in een fonkelende kristallen bokaal om te toveren. Allerlei vragen komen op: Kan ik ooit worden vergeven? Is het echt wel de moeite waard? Waar moet ik beginnen?

In het geval van de bokaal is het voor de hand liggend wat er gedaan moet worden. Allereerst moeten we inzien dat het kristal voor iets beters gebruikt moet

worden. Vervolgens dienen we een geschikte plaats te vinden om de ongewenste inhoud van de bokaal te deponeren. Daar blijft de viezigheid achter. Dan wassen we de bokaal met een goed afwasmiddel om de vlekken en andere resten te verwijderen, poetsen hem vol liefde op en zetten hem tenslotte bij het andere kristallen glaswerk in de glazenkast. De bokaal wordt nu weer gebruikt en regelmatig gewassen en gepoetst.

Er bestaat een soortgelijk proces, door middel waarvan mannen en vrouwen worden gereinigd. De onjuiste wijze waarop zij met hun leven zijn omgesprongen wordt volledig vergeten en zij worden vernieuwd en veranderd. Dit beginsel heet, natuurlijk, bekering. Wanneer het wordt vergezeld door een gezaghebbend doopsel, verschaft het ons niet alleen die eerste grote schoonmaakbeurt, maar ook een doorgaande vergeving van onze zonden. Dit reinigende proces doormaken is misschien wel het heerlijkste en belangrijkste wat we ooit kunnen doen. Het heeft vërreikende en zelfs eeuwige gevolgen. Van meer onmiddellijk belang, echter, zijn de vruchten van bekering, namelijk vrede en vergiffenis van onze zonden in dit leven.

Ik zal trachten te illustreren wat dit allemaal betekent. Enkele jaren geleden werd ik gevraagd om een groep jongemannen toe te spreken. Ik kan me nu niet precies meer herinneren wat ik toen zei, behalve dat ik tegen het einde van mijn toespraak verklaarde, dat niemand, echt helemaal niemand van de aanwezigen ooit iets gedaan had, waarvoor hij geen vergeving kon ontvangen.

Na de vergadering kwam één van hen naar me toe en zei: „Ik moet echt even met u spreken.” Daar ik op het punt stond om naar een volgende afspraak te

snellen vroeg ik hem of er niet iemand anders was die zijn vraag kon beantwoorden. Hij antwoordde me, dat hij er al vele jaren mee zat en dat het erg belangrijk voor hem was.

Gebruikmakend van de weinige beschikbare ogenblikken trokken we ons terug in een leeg klaslokaal en sloten de deur achter ons. „Meende u dat echt?” vroeg hij.

„Wat bedoel je?” zei ik.

„Toen u zei, dat niemand van ons ooit iets gedaan had waarvoor hij geen vergeving kon ontvangen,” antwoordde hij.

„Natuurlijk meende ik dat,” zei ik.

Door een vloed van tranen heen kwam hij voor de draad met zijn verhaal. Hij was uit eerbare ouders geboren. Zijn leven lang had zijn moeder hem voorgehouden, dat hij op zending zou gaan. Voordat hij negentien jaar werd beging hij, echter, een ernstige overtreding. Hij wist niet hoe hij het zijn ouders moest vertellen. Hij wist, dat het hun hart zou breken. Hij besefte, dat hij niet waardig was om een zending te vervullen. Vertwijfeld begon hij naar een voorwendsel te zoeken om niet op zending te gaan. Hij besloot te gaan roken. Hij nam aan, dat zijn vader dat beter zou begrijpen en niet zou zoeken naar de ware reden. Het feit dat hij rookte zou zijn ouders ook pijn doen, bedacht hij, maar niet zo veel als de waarheid.

Hij ondervond evenwel al gauw, dat zijn bisschop niet zomaar bij de pakken neer ging zitten. Deze zei hem, dat hij er meteen mee moest ophouden en toch op zending moest gaan. Om dus van die bisschop af te zijn, ging hij in militaire dienst. Daar kwam hij onder de hoede van enkele goede heiligen der laatste dagen terecht. Hij hield op met roken en

hij slaagde erin grote verleidingen te vermijden. Hij diende zijn tijd uit, ontving een eervol ontslag en keerde naar huis terug.

Er was evenwel een probleem. Hij voelde zich schuldig. Hij was weggelopen van een zending. Hij had de Heer de rug toegekeerd en voelde die knagende ontevredenheid, die het gevolg is van het niet beantwoorden aan het doel van je schepping.

„Dus dit is mijn verhaal,” zei hij. „Ik heb sindsdien niet meer gezondigd. Ik heb mijn vergaderingen bijgewoond. Ik onderhoud het woord van wijsheid. Hoe komt het, dat het leven zo leeg lijkt? Hoe komt het dat ik op de een of andere manier het gevoel heb dat de Heer ontevreden over me is? Hoe kan ik zeker weten, dat ik vergeving heb ontvangen?”

„Vertel me eens wat je weet over het beginsel bekering,” zei ik. Hij had klaarblijkelijk het een en ander over dit onderwerp gelezen. Hij sprak over het erkennen van de zonde, spijt hebben en schadeloosstelling. Hij had het besluit genomen om nooit meer te zondigen.

„Laten we eens zien hoe deze beginse-len op jou van toepassing zijn,” zei ik. „Laten we beginnen met het erkennen van de zonde. Hoe kunnen we het beste zien of iemand erkent, dat hij iets verkeerd gedaan heeft?”

„Hij zal het toegeven,” was zijn antwoord.

„Tegenover wie?” vroeg ik.

Hij dacht na. „Tegenover zichzelf, veronderstel ik.”

„Soms zien mensen zichzelf in een uiterst gunstig daglicht,” zei ik. „Zou je er niet beter blijk van geven dat je van je fout bewust bent als je het tegenover een ander toegeeft?”

„Ja, natuurlijk,” antwoordde hij.

„Tegenover wie dan?” drong ik verder aan.

„Tja, aan de persoon die ik schade berokkend heb,” zei hij, „... en misschien de bisschop.”

„En heb je dat ook gedaan?” vroeg ik.

„Tot nu toe nog niet,” antwoordde hij. „Ik heb het nog nooit aan iemand verteld, dan alleen aan u.”

„Misschien is dat de reden waarom je nooit het gevoel hebt gehad volledig vergeven te zijn,” antwoordde ik.

Hij zei niet veel terug.

„Laten we eens naar de volgende stap kijken,” zei ik. „Wat betekent het om berouw te voelen?”

„Dat wil zeggen dat het je spijt,” antwoordde hij.

„En spijt het je?” vroeg ik.

„Jazeker,” zei hij. „Ik heb het gevoel alsof ik de helft van mijn leven heb verspild.” En zijn ogen vulden zich opnieuw met tranen.

„Hoe erg behoort het je te spijten?”

Hij keek me verbouwereerd aan. „Hoe bedoelt u?”

Ik vervolgde: „Wel, om vergeven te worden, dient een overtreder droefheid naar God te ervaren. (Zie 2 Korintiërs 7:10.) Hij moet ziele-smart en oprecht berouw hebben. Dit verdriet moet groot genoeg zijn en lang genoeg duren om de persoon in kwestie ertoe aan te moedigen om de hiernavolgende stappen in het bekeringsproces te zetten, anders is zijn berouw niet diep genoeg. Berouw moet zo groot zijn dat er een ander mens uit voorkomt. Deze persoon moet tonen dat hij veranderd is, doordat hij zich met andere en betere dingen bezighoudt. Heb je wel spijt genoeg gehad?” vroeg ik opnieuw.

Hij aarzelde. „Ik ben veranderd,” zei hij. „Ik ben niet meer als vroeger. Ik onderhoud nu alle geboden. Ik zou het

graag op één of andere manier in orde maken met mijn ouders. Ik heb om vergeving gebeden. Ik heb mijn verontschuldigungen aangeboden aan de persoon die ik leed berokkend heb. Ik ben me bewust van de ernst van hetgeen ik gedaan heb. Ik zou er alles voor over hebben wanneer het niet gebeurd zou zijn. Misschien ben ik niet zo rechtschapen geweest als ik wel geweest had kunnen zijn, maar ik weet niet wat ik verder nog kan doen. Ik heb het echter nooit tot iemand anders beleden."

Ik zei: „Ik denk, dat we na dit gesprek kunnen stellen, dat je zelfs dat gedaan hebt."

Toen zei hij: „Maar hoe kan ik na dit alles ooit weten of de Heer me echt vergeven heeft?"

„Dat is het makkelijke deel," antwoordde ik. „Wanneer je je echt hebt bekeerd, voel je een innerlijke vrede. Je weet op één of andere manier dat je vergeving hebt ontvangen, omdat de last die je zo lang hebt getorst er plotseling niet meer is. Hij is *verdwenen* en *jij weet* dat hij er niet meer is."

Hij scheen nog steeds te twijfelen.

„Het zou me niet verbazen," zei ik, „dat wanneer je dit lokaal verlaat je ontdekt, dat veel van je bezorgdheid hier achtergebleven is. Als je je volledig bekeerd hebt, zullen de verlichting en de vrede die je voelt dermate zijn, dat het een getuigenis voor je zal zijn, dat de Heer je vergeven heeft. En als dat vandaag nog niet is, dan zul je dit, denk ik, heel gauw ervaren."

Ik was al laat voor de volgende afspraak. Ik deed de deur open en samen traden we naar buiten. Ik wist niet of we elkaar ooit nog eens zouden ontmoeten. De daaropvolgende zondagavond werd ik thuis opgebeld. Het was diezelfde jongeman.

„Broeder Howard, hoe wist u dat?"

„Hoe wist ik wat?" vroeg ik.

„Hoe wist u, dat ik een goed gevoel over mezelf zou krijgen, voor het eerst in vijf jaar?"

„Omdat de Heer beloofd heeft, dat Hij onze zonden niet meer zal gedenken," zei ik. (Zie Hebreëën 8:12.)

Toen klonk de vraag: „Denkt u, dat de kerk een vierentwintigjarige zendeling zou kunnen gebruiken? Zo ja, dan ben ik graag bereid te gaan."

Wel, deze jongeman leek op een van die bokalen waarover we het hadden. Hij had zich met de dingen van de wereld beziggehouden en was gedeeltelijk vol met verkeerde zaken. Hij voelde er zich niet lekker onder. De zonde had zijn blik vertroebeld en zijn daadkracht aangetaast. Hij kon nooit datgene worden wat hij naar zijn weten behoorde te zijn, voordat hij een uitweg vond en zich bekeerde. Het kostte tijd om te veranderen. Het kostte veel gebed en inspanning. En er was ook hulp nodig.

Mijn jonge vriend ontdekte, dat bekering vaak een eenzame, stille strijd is. Het is niet iets, wat een mens één keer in zijn leven doet; er is eerder een heel leven mee gemoeid. Zoals president Stephen L. Richards het eens uitdrukte, het is „een steeds opnieuw erkennen van zwakheid en overtreding en een zoeken en streven naar het hogere en betere.” (Conference Report van 1956, blz. 91.)

Deze jongeman kwam er achter, dat bekering je niet zomaar in de schoot wordt geworpen. Evenals geloof zonder werken dood is (zie Jakobus 2:17) – vraagt ook bekering heel wat van ons. Het is niet weggelegd voor de lauwhartigen of de luiards. Het vereist een zich volledig afwenden van het slechte en een hele serie goede werken, welke een nieuw hart en een nieuw mens tot stand brengen. Bekering betekent werken. Het betekent niet slechts dat we ergens mee op moeten houden. Het wil niet alleen zeggen, dat we erkennen, dat we fout zitten of weten, wat we moeten doen. Het is geen „kringloop van zonde, bekering en opnieuw zonde.” (Hugh B. Brown, *Eternal Quest*, blz. 102.)

Bekering is evenmin alleen berouw; het is een eeuwig beginsel dat, wanneer

het op de juiste wijze en over een voldoende tijdsperiode wordt toegepast, altijd resulteert in een hernieuwing, reiniging en verandering.

De jongeman waarover we hebben gesproken ontdekte, dat in die gevallen waarin de zonde van een dermate ernstige aard is dat het normale functioneren binnen de kerkelijke gemeenschap erdoor op het spel staat, de zondaar bereid moet zijn zich te onderwerpen aan de rechtspraak en het oordeel van degene die belast is met de hoede over zijn lidmaatschap van de kerk en eveneens zijn vergeving dient te vragen.

Bovenal leerde hij dat bekering onscheidbaar is van de vrije wil. Het principe van de vrije wil binnen het plan van zaligheid beoogt dat mannen en vrouwen vrij zijn om hun leven een bepaalde richting in te sturen. Bekering betekent, dat onvolmaakte mensen die onvolmaakte besluiten nemen, hun koers kunnen corrigeren. Door het volgen van de regels voor bekering en door het verzoeningswerk van Jezus Christus, worden fouten ons niet aangerekend. De Heer belooft onze „zonden niet meer te gedenken”. (Zie Hebreëën 8:12.) Vanwege de wonderbaarlijke gave der bekering, worden overtredingen vergeven – *en vergeten*. Men kan worden gereinigd en terugkeren tot het zinvolle pad van vooruitgang en vrede.

Door zich te bekeren werd mijn jonge vriend een nieuw mens. Hij werd uit de Geest herboren. Hij begreep op eigen kracht – en dat is het belangrijkste aspect van het geheel – de betekenis van de woorden van de Verlosser: „Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.” (Matteüs 11:28.) Aldus getuig ik, in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Hoe vind ik mijn identiteit

Bisschop Victor L. Brown
Presiderende bisschop

Enkele dagen geleden ontving ik een brief van een vriend van me, een jonge Italiaanse arts, die zich specialiseert in thoraxchirurgie. Ik ontmoette hem ongeveer twee jaar geleden in Milaan, enkele maanden nadat hij lid was geworden van de kerk. Het is een geweldige jongeman met een prettig voorkomen, iemand waarop elke vader of moeder trots zou zijn. Hij leidde een goed leven en verkeerde in de veronderstelling, dat aan al zijn behoeften werd voldaan – totdat hij het evangelie van Jezus Christus vond. Ik zou graag enkele gedachten uit zijn brief met u willen delen. Het gaat over zijn eigen gevoelsens.

„Zonder die twee ouderlingen zou mijn leven gelukkig en voldoeningsgereid zijn geweest, maar het zou mij hebben ontbroken aan alle vruchten van de liefde, van het geloof, van de waarheid, van kennis en van vrijheid, van alle dingen die slechts van God, onze Hemelse Vader, kunnen komen, door zijn zoon Jezus Christus.

Ik ben, als kind van God, blij om in deze tijd op aarde te leven. Mij bewust

van het plan van zaligheid en van de ‚zegeningen, die op mijn hoofd kunnen zijn’ (zie Spreuken 10:6) probeer ik mijn best te doen om de roepingen die onze Hemelse Vader me gaf voordat Hij me naar deze aarde stuurde, te vervullen.

Ik ben vervuld van blijdschap over het feit, dat mijn ouders nu ook tot het evangelie gekomen zijn. Ons leven is diepgaand veranderd en ons hart is bereid om te doen wat onze Hemelse Vader van ons verlangt.”

Deze geweldige jongeman heeft nu een begrip van zijn eigen identiteit verworven, iets waar zovele mensen, zowel jong als oud, naar snakken. Het kan een grote zegen zijn in het leven van ieder mens, om zijn of haar eigen innerlijke identiteit te ontdekken. Het ligt binnen ieders bereik, als men maar beseft, dat het alleen verworven kan worden door het licht der waarheid of, zoals de Verlosser het aanduidde, het licht des levens. In Johannes 8:12 lezen we: „Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.”

Wanneer we proberen te begrijpen wat het betekent om het licht des levens te hebben, hetgeen er in belangrijke mate toe zal bijdragen om onze identiteit te ontdekken, moeten we noodzakelijkerwijs weten wie Jezus is. De Heilige Schrift leert ons wie Hij is – de Zoon van God, of zoals Hij ook wel vaak wordt genoemd, de Eniggeboren Zoon van de Vader in het vlees. Hij werd uit Maria geboren en Hij is onze Verlosser, door wie bekering en vergeving van zonde mogelijk zijn gemaakt. Hij is het, die veroordeeld werd tot de dood en zelfs toen Hij aan het kruis hing zijn beulen vergaf. Hij is het, die uit het graf opstond en daardoor de banden des doods voor de gehele mensheid verbrak en de opstanding tot stand bracht. Het is dezelfde Jezus Christus die zijn kerk in deze laatste dagen leidt, de kerk die zijn naam draagt, namelijk De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Door middel van rechtstreeks onderwijs tijdens zijn aards bestaan en van onderricht aan zowel vroegere als hedendaagse profeten, welke zijn opgetekend in de Heilige Schrift, heeft de Verlosser voor het gehele mensdom voldoende leerstof achtergelaten, opdat een ieder in staat zal zijn om zichzelf te begrijpen en zijn of haar eigen ware identiteit te vinden. Dit is alleen bereikbaar wanneer men de geboden kent en ze gehoorzaamt. Als dit eenmaal is gebeurd, dan zullen gedachten als: „Ik ben niks waard,” en: „Ik ben maar een niksnut,” geen plaats in ons leven hebben. Met de term „ware identiteit” bedoel ik het evenwicht tussen eigenwaarde en zelfonderwerping. De weg die hiertoe leidt is uit de doeken gedaan door George T. Boyd in een toespraak

die hij enige jaren geleden heeft gehouden:

„Het lezen van de Schriften stelt de mens in de gelegenheid het leven niet alleen uit menselijk oogpunt te zien, maar in zekere mate ook uit Gods oogpunt.

Dit perspectief voorziet in twee van 's mensen meest belangrijke behoeften – een gevoel van individuele eigenwaarde en een gevoel van zelfonderwerping. Geen van beide zijn apart bereikbaar. Hoe gemakkelijk verandert een gevoel van eigenwaarde niet in een onuitstaanbaar egoïsme en eigendunk – of verandert een gevoel van zelfonderwerping in valse bescheidenheid en een ziekelijk soort zelfminachting.

In de Schriften ontdekt de mens dat hij deel uitmaakt van één geheel, waarvan God eveneens deel uitmaakt. Het behoren tot een dergelijk geheel geeft hem inzicht in de waarde van zijn eigen ziel. Maar gezien in verhouding tot God, wordt hem zijn afhankelijkheid en onderworpenheid duidelijk. . . . Aldus wordt ons geestelijk leven door een toegewijd gebruik van de Schriften gevoed met een rust en kalmte die de twijfels en angsten die de mensheid heden ten dage verlammen, verdringen.” (*Views on Man and Religion*, ed. James Allen et al., Provo, Utah: Friends of George T. Boyd, 1979, blz. 207.)

In Psalm 8:5 wordt de vraag gesteld: „Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt.”

Het prachtige en duidelijk geformuleerde antwoord luidt: „Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond. Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd.” (Psalm 8:6–7.) Wij zien dus, dat

wij dienen te heersen over alle overige scheppingen van God. Hiertoe zijn ons eigenschappen verleend, waarover geen enkel ander levend wezen beschikt, dan alleen het menselijk ras. Enkele ervan zijn:

1. We zijn ons bewust van onze eigen persoonlijkheid en van ons vermogen om te werken aan onze zelfverwezenlijking.

2. We beschikken over het vermogen onze kennis uit te breiden, om de aard van het mensdom te leren kennen evenals de aard van de dingen om ons heen.

3. We zijn in staat om abstract te redeneren, waardoor wij feiten met elkaar kunnen vergelijken, de relatie ertussen kunnen bepalen en kunnen afwegen welk belang deze feiten hebben voor ons leven.

4. Wij hebben het vermogen en het recht om keuzen te maken. Dit is een van de belangrijkste gaven, die God ons verleend heeft.

5. We zijn begiftigd met wilskracht, die ons ertoe in staat stelt om onze gedachten te beheersen en onze gevoelens, begeerten en driften in de juiste banen te leiden.

6. We hebben het recht om God te aanbidden en kunnen tot Hem gaan voor de kracht om onze bestemming te bereiken.

Samen met dit unieke vermogen en deze grote nadruk op de waarde van zielen in Gods ogen komt ook de mogelijkheid om in verwarring te worden gebracht. We leven in een materialistische wereld, waardoor sommigen in verwarring geraken en trachten hun identiteit te ontdekken door het vergaren van rijkdom of van de eerbewijzen van hun medemensen. De Verlosser maakt in zijn leringen duidelijk dat het

onmogelijk is langs deze weg aan de identiteit waarover ik spreek gestalte te geven. In Lucas 18:18-25 lezen we:

„En een hooggeplaatst man vroeg Hem en zeide: Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?

Jezus zeide tot Hem, . . .

Gij kent de geboden: Gij zult niet echtbreken, gij zult niet doodslaan, gij zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis geven, eer uw vader en uw moeder.

Hij zeide: Dat heb ik alles van jongs af in acht genomen.

Toen Jezus dit hoorde, zeide Hij tot hem: Nog één ding komt gij tekort: verkoop alles wat gij bezit, en verdeel het onder de armen, en gij zult een schat hebben in de hemelen, en kom hier, volg Mij.

Toen hij dat hoorde, werd hij diep bedroefd, want hij was zeer rijk.

En Jezus zag hem aan en zeide: Hoe moeilijk kunnen zij, die geld hebben, in het Koninkrijk Gods ingaan. Want het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog ener naald, dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat.”

De moeilijkheid was niet dat de man rijk was, maar dat hij zo hebzuchtig was

„Eigenwaarde kunnen we alleen verkrijgen door de geboden te kennen en ze te gehoorzamen.”

en niet bereid zijn bezit met anderen te delen.

In Lucas is nog een ander voorbeeld opgetekend:

„En Hij sprak tot hen een gelijkenis en zeide: Het land van een rijk man had veel opgebracht.

En hij overlegde bij zichzelf en zeide: Wat moet ik doen, want ik heb geen ruimte om mijn vruchten te bergen.

En hij zeide: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin al het koren en al mijn goederen bergen.

En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen liggen, opgetast voor vele jaren, houd rust, eet, drink en wees vrolijk.

Maar God zeide tot hem: „Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist en wat u gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn?

Zo vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God.” (Lucas 12:16–21.)

Vergelijk deze voorbeelden eens met het volgende, waar gebeurde verhaal van een zestienjarige oude priester, die op een dag de telefoon aannam en aan de andere kant van de lijn de stem hoorde van een bekende disk-jockey van een plaatselijk radiostation. De jongen werd een vraag gesteld, welke hij goed beantwoordde, waarop hem werd bekendgemaakt, dat hij een dure sportwagen gewonnen had. Een droom leek werkelijkheid te zijn geworden voor deze tiener. Zijn toegewijde bisschop maakte zich zorgen over wat het bezit van zo'n auto voor gevolgen kon hebben voor de jongen. Wellicht zou hij erdoor van de dingen, die ons zo dierbaar zijn, afgebracht kunnen worden. De bisschop vroeg hem hoe hij erover dacht en kon zijn oren nauwelijks geloven, toen deze zei, dat hij niet van plan was de auto te aanvaarden, maar wel de tegenwaarde in contant geld. Hij zei: „Dan is mijn zending in één klap betaald.” Wat een uitzonderlijk voorbeeld van een evenwichtige houding ten opzichte van werelds bezit of eer en van christelijke waarden.

Mij is een andere jongeman bekend, die een zware strijd voerde om dit evenwicht te bereiken. Hij had alom een enorme erkenning vergaard als atleet. Toen hij dertien jaar oud was begon hij met zwemwedstrijden en trainde gewoonlijk meer dan dertig uur per week. Hij werd nationaal kampioen en won de bronzen medaille tijdens de Olympische Spelen van 1968. In zijn drie „college”-jaren was hij een „All-American”. Na zijn eindexamen ging hij door met een studie medicijnen, die goed liep.

Gedurende al die tijd had hij zich nooit bezig gehouden met geestelijke zaken en hij had weinig begrip voor

mensen die in minder fortuinlijke omstandigheden verkeerden of die minder getalenteerd waren dan hij. Hij worstelde om een echt gevoel van eigenwaarde te krijgen. In zijn eigen woorden: „Ik had de gewoonte tegen mezelf te zeggen: „Je bent van olympische klasse. Je hebt een goed verstand, je zult arts worden en je alles kunnen permitteren.’ Dit is wat ik mijzelf voorhield terwijl ik erover dacht zelfmoord te plegen. Ik zat vol met misplaatste en nutteloze trots.”

In zijn vierde studiejaar ging hij gelukkig bij een plattelandsarts wonen, die begreep wat er met hem aan de hand was. Onder aanmoediging van deze oudere mentor begon hij de Schriften te lezen. Aanvankelijk met enige arrogantie, want hij vertrouwde erop, dat hij alles wat hij zou lezen met zijn intellect

zou begrijpen. Maar hij kwam bedrogen uit. Wederom in zijn eigen woorden: „Toen ik halverwege Genesis was en er weinig van had gesnapt, zei ik tegen mezelf: „Er moeten hoofdstukken zijn die op een begrijpelijker manier geschreven zijn.’ Ik sloeg daarop Numeri open en kwam tot de ontdekking, dat ik er nog minder van begreep.”

Tenslotte zette hij zijn studies voort in de juiste geest, met het verlangen te leren en te voelen. Langzamerhand, naarmate hij bad en studeerde en nog een beetje bad, begon hij te beseffen, dat hij een kind was van een liefhebbende Vader in de hemel en als zodanig geweldige mogelijkheden in zich had. Hij aanvaardde de raad van de Verlosser om ons leven te funderen op de rots:

„Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een

verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots.

En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest.

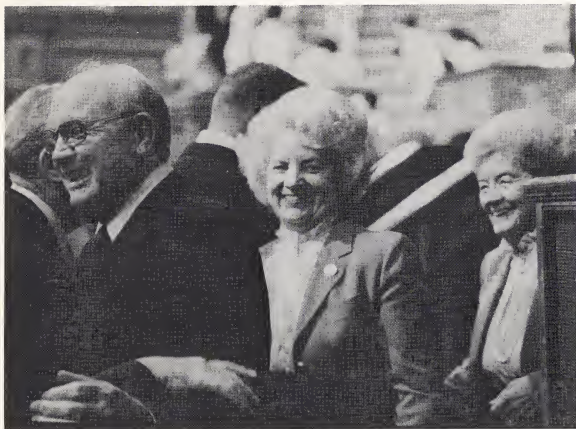
En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot." (Matteüs 7:24-27.)

Mijn broeders en zusters, ik hoop dat we immer bereid zullen zijn de uitdaging die de Verlosser ons heeft gegeven te aanvaarden om ons huis op de rots te bouwen in plaats van op het zand en te

wandelen „terwijl gij het licht hebt, opdat de duisternis u niet overvalle; en wie in de duisternis wandelt, weet niet, waar hij heen gaat.

Geloof in het licht, zolang gij het licht hebt, opdat gij kinderen des lichts moogt zijn." (Johannes 12:35-36.)

Ik getuig tot u, dat we alleen als kinderen des lichts in staat zijn om onze eigen identiteit en ons geluk te vinden. We zullen dit licht moeten hebben, dat ons slechts ten deel valt wanneer we de leringen van Jezus van Nazaret volgen, want Hij was het, die zei: „Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben." (Johannes 8:12.) In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Bernard P. Brockbank, emeritus lid van de algemene autoriteiten (links), zuster Barbara B. Smith algemeen presidente van de zusterhulpvereniging en haar eerste raadgeefster, zuster Marion R. Boyer.

Schepper en Verlosser

*Ouderling Mark E. Petersen
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

De lente brengt ons altijd het paasfeest en Pasen voert onze gedachten tot Jezus Christus, onze Verlosser.

Hij was het, die geboren werd te Betlehem, de Zoon Gods, de Vredevorst (Jesaja 9:5), die de gehele mensheid de belofte van goede wil in het vooruitzicht stelt.

Hij was het die ons de ware betekenis van het paasfeest gaf door zijn glorierijke opstanding en daaraan de verzekering verbond van eeuwig leven. Sta er eens bij stil! Eeuwig leven!

Toen Hij werd geboren, werd Hij Jezus genoemd, omdat Hij zijn volk van hun zonden zou bevrijden. Maar Hij was tegelijkertijd Immanuël (Jesaja 7:14), hetgeen betekent „God met ons.”

Wat een toepasselijke naam, want Hij was God, en Hij kwam inderdaad naar de aarde om met ons te zijn. „God met ons!” Hij was werkelijk met ons. Hij had de goddelijke staat bereikt, voordat Hij in de sterfelijkheid kwam en Hij behield deze geheiligde staat terwijl Hij op aarde vertoefde. Hij veranderde niet van identiteit. Hij zal immer Gods Zoon blijven, onze Heiland en Verlosser.

Hij stierf aan het kruis om verzoening te doen voor de zonden van allen die Hem willen gehoorzamen en Hij verbrak de banden des doods om ons allen de gave der opstanding te verlenen.

Zijn verzoening is de belangrijkste gebeurtenis, die ooit heeft plaatsgehad. De schepping van deze aarde, de vestiging van de twaalf stammen van Israël en de werken van de grote patriarchen en profeten – dit alles was een inleiding tot het grootse werk dat Hij op Golgota tot stand bracht.

Door het gehele tijdvak van het Oude Testament heen werden er brandoffers op de altaren van Israël gebracht als symbolische verwijzing naar het grote offer van Hem die „het Lam, dat geslacht is, sedert de grondlegging der wereld” (Openbaring 13:8) werd genoemd.

Als Jehova in het voorsterfelijk bestaan, was Jezus degene die de centrale rol speelde toen de voorbereidingen werden getroffen voor het sterfelijk bestaan van het menselijke ras.

Hij was het die aanbood voor ons te sterven. Hij was het die alle eer aan onze

Hemelse Vader gaf. Hij was het die de bewerker van eeuwige zaligheid werd „voor allen, die Hem gehoorzamen.” (Hebreeën 5:9.)

Zoals de apostel Petrus het uitdrukte: „En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden.” (Handelingen 4:12.)

Zijn verzoening vergde veel voorbereidingen, zelfs voor Hij geboren werd in het vlees. Er was, bij voorbeeld, een aarde nodig, waarop wij, de kinderen van God, konden wonen gedurende ons aards bestaan.

Deze aarde moest noodzakelijkerwijs een stoffelijk karakter hebben, daar wij die er op zouden verblijven stoffelijke wezens zouden zijn. De aarde moest stoffelijk zijn, ook omdat de Verlosser er zijn sterfelijk leven moest doorbrengen.

Zijn bestaan in Palestina zou stoffelijk zijn, in een lichaam van vlees en beenderen, zoals het onze. Op deze aarde zou Hij het lichamenlijk lijden van de kruisi-

ging ondergaan. Hij zou lichamenlijk sterven om vervolgens – en o, wat was dat heerlijk – een lichamenlijke opstanding tot stand te brengen.

Een stoffelijke aarde was dus onontbeerlijk voor zijn zending. Er was niets etherisch aan zijn werk hier op aarde. Het zou niet op een of andere ontastbare of mystieke manier tot stand worden gebracht.

Zijn leven op aarde was wezenlijk en lichamenlijk. Zijn dood was wezenlijk en lichamenlijk, evenals zijn opstanding, en beide vonden plaats op deze wezenlijke en stoffelijke planeet. Het toonde zijn onvervalste werkelijkheid als stoffelijk wezen aan.

Toen er in de voorsterfelijke raadsvergaderingen plannen werden gemaakt voor zijn verzoeningswerk, werd er ook aandacht besteed aan de plannen voor de schepping van deze bijzondere aarde, want dit zou een staaltje van goddelijke bouwkunst vergen, gevolgd door een proces van fysieke opbouw.

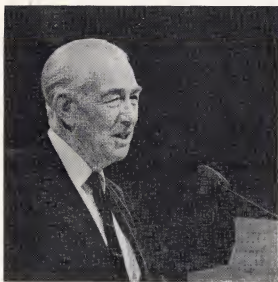
Had Christus, zonder deze aarde, uit Maria geboren kunnen worden? Had Hij te Jeruzalem aan het kruis gestorven kunnen zijn? Had Hij uit het graf kunnen opstaan?

Hadden er zonder deze aarde Romeinse soldaten kunnen zijn om Hem aan het kruis te nagelen en later zijn graf te bewaken?

Had Hij zichzelf in het lichaam aan zijn discipelen kunnen tonen als bewijs van zijn opstanding?

Had „de andere” Maria op die eerste paasmorgen (Matteüs 28:1) in de tuin kunnen zijn om de engel te horen verkondigen: „Hij is hier niet, want Hij is opgewekt”? (Matteüs 28:6)?

De bijzondere schepping van deze aarde was een onmisbaar onderdeel van

Ouderling Mark E. Petersen van het Quorum der Twaalf Apostelen.

het plan van zaligheid. Zij had een bepaald doel. Het was niet zomaar een opwelling achteraf, of het gevolg van een toevallige samenloop van omstandigheden, of van een of andere spontane ontwikkeling.

De aarde was het resultaat van weloverwogen planning en een doelgericht scheppingsproces. De goddelijke architect ontwierp haar. De Almachtige Schepper bracht haar tot stand en wees haar haar bijzondere zending toe.

Deze aarde was evenwel niet louter bedoeld als een woonplaats voor stervelingen. Helemaal niet. Zij heeft een nog veel grotere bestemming. Deze aarde zal niet in haar huidige staat blijven. Ze is bestemd onsterfelijk te worden. Ze zal een zuiveringsproces ondergaan, waardoor zij een celestiale bol zal worden en zal zijn als een Urim en Tummim in de ruimte. (Zie Leer en Verbonden 130:9.) Hiertoe zal opnieuw scheppend handelen van Godswege nodig zijn en ons gezond verstand vertelt ons uiteraard, dat een dergelijke verandering niet door een toevallige samenloop van omstandigheden tot stand kan komen.

De Verlosser zal hier wonen wanneer de aarde celestiaal is gemaakt en zijn Vader zal haar van tijd tot tijd een bezoek brengen. Ze zal dan de eeuwige woning zijn van hen die de celestiale heerlijkheid in het koninkrijk Gods hebben bereikt.

Dit is de uiteindelijke bestemming van de aarde. Dit was het oogmerk dat God in gedachten had toen Hij haar schiep, want aldus waren zijn plannen vanaf het begin.

Waarderen wij wat deze aarde werkelijk voor ons betekent? Zien wij in waarom ze werd geschapen? Begrijpen we haar doel? Beseffen we dat haar

ontstaan niet toevallig of spontaan was? Zien we in, dat haar schepping letterlijk en waarachtig, volledig en uitsluitend een goddelijke handeling was?

En wie was de Schepper?

Onze Hemelse Vader verklaart, dat het zijn eigen geliefde Zoon was, die deze omvangrijke taak volbracht.

„Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is,” zei de apostel Johannes. (Johannes 1:3.)

„Want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen.

En hij is voor alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem.” (Kolossenzen 1:16–17.) Aldus apostel Paulus.

De Almachtige bevestigde dit ook toen Hij tegen Mozes zei: „En ontelbare werelden heb Ik geschapen; en ook deze heb Ik voor Mijn eigen oogmerk geschapen; en *Ik schiep ze door de Zoon, die Mijn Eniggeborene is.*” (Mozes 1:33.)

Ook Christus onderwees, dat Hij zelf de Schepper was. Hij verklaarde tot de profeet Joseph Smith: „Zie, Ik ben Jezus Christus, Die de hemelen en de aarde schiep.” (Leer en Verbonden 14:9.)

Een van de meest ontroerende en indrukwekkende openbaringen van de Verlosser staat in het boek Ether, waarin de verschijning van de Heer aan de broer van Jared staat opgetekend. Ik zal er in het kort uit citeren. De Verlosser zei tegen de broer van Jared:

„Zie, Ik ben het, Die sedert de grondlegging der wereld was bereid om Mijn volk te verlossen. Zie, Ik ben Jezus Christus . . .

En nimmer heb Ik Mij getoond aan de mens, die Ik heb geschapen, want nimmer heeft de mens in Mij geloofd, zoals gij. Ziet gij, dat gij zijt geschapen naar Mijn eigen beeld? Ja, alle mensen werden in den beginne naar Mijn eigen beeld geschapen. . . .

Zie, dit lichaam, dat gij nu aanschouwt, is het lichaam van Mijn geest; en *de mens heb Ik geschapen* naar het

„Jezus is een God van leven en licht, geen zinnebeeld van dood en twijfel. Hij leeft en zal iedereen die gewillig is Hem te dienen verlossen”

lichaam van Mijn geest; en zoals Ik er voor u in de geest uitzie, zal Ik aan Mijn volk in het vlees verschijnen.” (Ether 3:14-16.)

Hier hebben we het in zijn eigen woorden! De heerlijke, onweerlegbare waarheid! Christus is de Schepper! Zullen we zijn woord niet eerder aanvaarden dan de ongeïnspireerde theorieën van mensen?

Het grootste obstakel om in deze dagen in Christus te geloven, is de zich snel verspreidende loochening, dat Hij de Schepper is, welke afkomstig is van mensen, die de geopenbaarde waarheid willen vervangen door de zeer vage en broze theorie als zou het universum en alle leven op een of andere mysterieuze,

spontane of toevallige wijze zijn ontstaan.

Loochenen dat Hij de Schepper is, staat gelijk met loochenen dat Hij de Christus is.

Loochenen dat Hij de Schepper is, staat gelijk met loochenen dat Hij ons van onze zonden kan verlossen.

Loochenen dat hij de Schepper is staat gelijk met loochenen dat Hij de banden der dood verbrak. Hiermee verwerpen we de opstanding.

Loochenen dat Hij de Schepper is staat gelijk met loochenen dat Hij op Golgota een verzoening tot stand bracht aan het kruis.

Loochenen dat Hij de Schepper is houdt het verwerpen in van zijn evangelie en de ware christelijke godsdienst.

Maar Hij is de Schepper! Hij is de Heiland! Hij is de Verlosser der wereld! Hij heeft zijn verzoeningswerk gedaan op Golgota en Hij heeft de opstanding tot stand gebracht. Dit weten we door middel van openbaring van God! Zijn evangelie is waar en we hebben het lief en wij hebben Hem lief en beschouwen het als een voorrecht Hem te dienen!

Kan iemand een duidelijker beschrijving van de schepping en van het doel van het leven vragen dan die, welke wordt gegeven in de Schriften?

We hebben zelfs het woord van onze Eeuwige Hemelse Vader te onzer beschikking. Hij getuigde dat Jezus Christus zijn geliefde Zoon is en voegde eraan toe, dat Hij welbehagen in Hem had. (Zie Matteüs 3:17.)

Hij bevestigde niet alleen dat Christus de werelden heeft geschapen, maar verklaarde na elke fase van het scheppingsproces dat het goed was.

Toen het water en het firmament op hun plaats werden gesteld, „Zag God,

dat het goed was." Toen het leven op de aarde werd geplaatst, „Zag God, dat het goed was,” en toen de schepping was voltooid „Zag God alles, wat Hij gemaakt had, en zie, *het was zeer goed*”. (Zie Genesis 1:10–31; cursivering toegevoegd.)

De Vader is een God van waarheid, en Hij zei dat de Verlosser „vol genade en waarheid is”. (Mozes 1:6.) Zouden we het dan wagen Hem niet te geloven of zijn boodschap te verwerpen? De Verlosser voerde het scheppingswerk uit en de Vader had welbehagen in Hem! Moet het ons dan niet graag verheugen Hem aan te nemen en te dienen?

De Vader heeft bij herhaling aan zijn tevredenheid over de bediening van zijn Zoon uiting gegeven. Zei Hij ter gelegenheid van de doop van Christus niet, „Deze is Mijn Zoon, de geliefde, *in wie Ik mijn welbehagen heb*”? (Matteüs 3:17; cursivering toegevoegd.)

Zei Hij dit niet opnieuw op de berg der verheerlijking? „Deze is mijn Zoon, de geliefde, *in wie Ik mijn welbehagen heb*.” (Matteüs 17:5; cursivering toegevoegd.)

Introduceerde Hij de Verlosser niet aan de Nephieten in dezelfde bewoording? „Ziet Mijn Geliefde Zoon, *in wie Ik Mijn welbehagen heb*.” (3 Nephi 11:7; cursivering toegevoegd.)

En pree de Heer zijn geliefde Zoon niet op overeenkomstige wijze, toen Hij aan de jongen Joseph Smith verscheen?

Is het getuigenis van onze Hemelse Vader niet voldoende om alle twijfel in het menselijk verstand uit te bannen? Hij is het, Die verklaarde dat Jezus zijn Zoon is en dat Hij alles goed heeft volbracht.

Waaruit bestaat dan ons geloof?

Wij geloven dat God onze Hemelse Vader is en dat we door middel van het

evangelie aan Hem gelijk kunnen worden en bij Hem kunnen wonen.

Wij geloven dat Jezus van Nararet zijn Zoon is en onze Verlosser.

Wij geloven dat de Verlosser werkelijk de schepper van hemel en aarde is en dat Hij het goddelijk voorbeeld is waarnaar wij ons leven moeten richten.

Laten we Hem dus in geest en in waarheid volgen en aanbidden.

Hij richt een warme uitnodiging tot iedereen, zeggende: „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven; neemt Mijn juk op en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en Mijn last is licht.” (Matteüs 11:28–31.)

Toen Hij werd geboren zongen de engelen.

Toen Hij stierf weenden de hemelen.

Toen Hij de banden des doods verbrak, waren er engelen en ook Maria om Hem te begroeten. Zij kende Hem en wist dat Hij de Christus was.

Maar sommigen twijfelden.

Zullen wij zijn zoals Maria en in Hem geloven en Hem aanvaarden? Of zullen we ons bij die twijfelaars voegen en ons hullen in de duisternis van het ongelooft?

Jezus is een God van licht en leven en geen symbool van dood en twijfel. Hij leeft en zal iedereen die gewillig is Hem te dienen verlossen. Hij is onze goddelijke Heiland en onze eeuwige Schepper. Hij is de opstanding en het leven. Dit is ons getuigenis tot de wereld.

Jawel, vandaag is het Pasen en voor ons betekent Pasen Christus – de verrezen Christus, de Zoon van God, onze Schepper en onze Heiland. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vrije wil en zelfbeheersing

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ik heb een boodschap voor u, ouders, met betrekking tot de opvoeding van uw kinderen. Enige weken geleden waren een vier-sterren generaal en zijn vrouw op mijn kantoor; het waren indrukwekkende persoonlijkheden. Ze bewonderden de kerk vanwege het gedrag van onze jeugd. De vrouw van de generaal bracht haar kinderen ter sprake, waarop ze terecht trots is. Maar ze uitte een diepe bezorgdheid. „Vertelt u me eens,” zei ze, „hoe slaagt u erin uw jeugd te beheersen en karakter te ontwikkelen, zoals we hebben kunnen waarnemen in uw jongemannen?”

Haar gebruik van het woord „beheersing” vond ik interessant. Ik vertelde hen, dat het antwoord op deze vraag gelegen was in de leerstellingen van het evangelie. Ze toonden belangstelling en dus gaf ik een korte uiteenzetting van de leer der vrije wil. Ik legde uit, dat we *beheersing* ontwikkelen door *vrijheid* te onderwijzen. Aanvankelijk dachten ze misschien, dat we aan de verkeerde kant beginnen.

Wat is een vier-sterren generaal namelijk anders, dan één brok discipline. Wanneer men echter het evangelie begrijpt, wordt het overduidelijk, dat zelfbeheersing de beste wijze van beheersing is.

Het mag op het eerste gezicht ongebruikelijk lijken om *zelfbeheersing* aan te kweken door te concentreren op *vrijheid van keuze*, maar het is een zeer gezonde, op de leerstellingen gebaseerde visie.

Ofschoon elk van beide onderwerpen afzonderlijk onderwezen kan worden en ze op het eerste gezicht elkaars tegenpolen lijken, zijn ze in feite onderdelen van hetzelfde onderwerp.

Sommige mensen, die het leerstellige aspect van het onderwerp niet begrijpen, zien niet meteen het verband tussen gehoorzaamheid en vrijheid van keuze. Er ontgaat hen een vitale schakel en zij zien gehoorzaamheid louter als een be-teugeling. Bijgevolg verzetten zij zich juist tegen datgene, dat hen ware vrijheid zal brengen. Werkelijke vrijheid zonder verantwoordelijkheid is onbestaanbaar

en er bestaat evenmin een duurzame vrijheid zonder kennis der waarheid. De Heer zei: „Als gij in Mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Johannes 8:31–32.)

De generaal begreep al gauw een waarheid, die zelfs menigeen in de kerk ontgaat. Heiligen der laatste dagen zijn niet gehoorzaam, omdat ze tot gehoorzaamheid worden gedwongen. Ze zijn gehoorzaam omdat ze kennis hebben van bepaalde geestelijke waarheden en het besluit genomen hebben, als uitdrukking van hun eigen individuele vrije wil, om de geboden van God te gehoorzamen.

Wij zijn de zoons en dochters van God, bereidwillige volgelingen, discipelen van de Heer Jezus Christus, en „onder deze benaming (zijn wij) vrijge-maakt.” (Mosiah 5:8.)

Diegenen die het hebben over blinde gehoorzaamheid mogen er de schijn van hebben veel te weten, maar zij begrijpen de leerstellingen van het evangelie niet. Er bestaat een soort gehoorzaamheid die voortkomt uit kennis der waarheid en die uitgaat boven iedere vorm van beheersing. We zijn niet gehoorzaam, omdat we blind zijn; we zijn gehoorzaam, omdat we kunnen zien. Ik herhaal, dat zelfbeheersing de beste vorm van beheersing is.

De generaal wist toen waarom wij onze kinderen de leringen van het evangelie van Jezus Christus onderwijzen en waar zij de vastbeslotenheid vandaan hebben om persoonlijke vrijheid te allen tijde te verdedigen.

De verantwoordelijkheid voor het onderwijzen van de leerstellingen berust bij de ouders.

„De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid. Licht en waarheid verzaken de boze . . . Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.” (Leer en verbonden 93:36–37, 40; cursivering toegevoegd.)

Hoe veilig zullen uw kinderen zijn als al hetgeen ze over het evangelie weten bestaat uit de dingen, die u ze thuis heeft geleerd? Zullen zij het kwade afwijzen, omdat zij aldus verkiezen?

Als jongeman in het leger bezocht ik eens het oude heiligdom van Nikko Kanko in Japan. In de voorgevel ervan zijn de drie aapjes uitgehouwen. De ene met de handen over de oren, de tweede met bedekte ogen en de derde met de handen over zijn mond. Hoor geen kwaad; zie geen kwaad; spreek geen kwaad! Dat is makkelijker gezegd dan gedaan! Het is niet makkelijk om zelfbeheersing aan te kweken, wanneer de wereld ons tot toegeeflijkheid aanzet.

Gelukkig hebben ouders een belangrijk hulpmiddel tot hun beschikking. Ongelukkigerwijs zien sommige gezinnen het over het hoofd.

Enkele jaren geleden woonde ik een diploma-uitreiking bij van het seminarie op Hawaï. Er werd een knappe jonge atleet, een Hawaïaan, onderscheiden. Hij was gezegend met een welgevormd lichaam en hij had in diverse sporten uitgeblonken. Zoals vaak met atleten het geval is, was hij zowel binnen als buiten de kerk erg bekend. Zijn sportieve begeleiders hadden hem voor het merendeel geoefend en getraind in het op elkaar afstemmen van zijn lichamelijke krachten en hadden daarbij enigzins bijgedragen tot de ontwikkeling van deugden zoals vastberadenheid en moed.

Hij zei, dat het voor hem niet moeilijk was geweest om atletische successen te boeken. Wanneer hij maar bleef oefenen en zich aan de trainingsregels hield, werkte zijn lichaam zoals gewenst, beheerste hij het volkomen.

Vervolgens bracht hij een ander soort zelfbeheersing ter sprake, dat niet zo gemakkelijk aan komt waaien en zei: „Ik vond het makkelijker om de spieren in mijn armen en benen te beheersen, dan

Ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf Apostelen.

de spieren van mijn tong. Ik vond het makkelijker om op het veld mijn ogen te beheersen dan op straat. Het is niet makkelijker om te bepalen wat ik wel en wat ik niet zal horen. En bovenal is het niet gemakkelijk om mijn gedachten te beheersen.” Daarop sprak hij zijn dankbaarheid uit voor het seminarieprogramma en zwaaide zijn seminarieleerkrachten hoge lof toe. Zij waren de begeleiders, die hem leerden zelfbeheersing te hebben over het meest blijvende deel van zijn natuur.

Het gooien van een bal of het springen over een hindernis of het opheffen van een gewicht wordt al gauw een bijkomstigheid in het leven. Lichamelijk kunnen verkwijnt. Maar zedelijke en geestelijke kracht kan sterker worden, terwijl onze lichamelijke krachten met de jaren verminderen.

Als u wilt, dat uw kinderen een geestelijke groei doormaken, onderwijs hen dan in de leringen van het evangelie.

Als u wilt dat uw zoon piano speelt, is het goed om hem aan muziek bloot te stellen. Dit kan hem er gevoel voor geven en hem uitstekend van dienst zijn tijdens zijn studie. Maar het is niet genoeg. Er zal geoefend moeten worden en gememoriseerd en er zal oefening en oefening en nogeens oefening mee gemeoid zijn, voordat hij goed kan spelen.

Als u wilt, dat uw dochter een taal leert, breng haar dan in gezelschap van diegenen die de taal spreken. Op deze wijze zal ze wellicht gevoel voor die taal kunnen ontwikkelen en zelfs vele woorden leren. Maar dit is niet voldoende. Ze zal grammaticaregels en woordjes moeten leren. Ze zal de uitspraak moeten oefenen. Ze zal de taal nooit vloeiend spreken of schrijven zonder het van buiten leren van heel veel dingen.

Zo is het ook met het evangelie. Je kunt er enig gevoel voor hebben. Maar één's zul je de leerstellingen moeten bestuderen. Ook hier zijn oefenen, memoriseren, lezen, luisteren en bespreken onontbeerlijk. De weg naar kennisverwerving gaat niet over rozen.

De kerk kan ouders helpen, omdat zulke leerprocessen op een doelmatige wijze plaats kunnen vinden binnen de muren van een leslokaal. Daarom hebben we seminarie-, instituuts- en godsdienstlessen; er zijn priesterschapslessen, lessen in de zondagsschool en lessen in het kader van de hulporganisaties. De leerplannen hiervan draaien alle rond de Schriften en de geschiedenis van de kerk. Geestelijke ontwikkeling houdt ten nauwste verband met kennis omtrent de Schriften, waarin de leerstellingen zijn opgetekend.

Een schoolbibliotheek kan een wereld aan kennis bevatten. Maar tenzij een student het kaartstelsel kent, zal het zoeken naar die kennis een ontmoedigende ervaring blijken te zijn; het zal een zware opgave zijn. Die kaartsystemen zijn niet echt moeilijk om te ontcijferen. Als dat lukt zal alle kennis die in de boeken ligt opgeslagen voor de student toegankelijk worden. Het opzoeken van een boek wordt dan een zeer eenvoudige zaak. Maar de kwestie is het boek te vinden en te lezen. Je moet er iets voor doen.

Zo is het ook met de Schriften. Ze bevatten de volheid van het eeuwigdurende evangelie, een eeuwigheid aan kennis. Men moet echter leren ze te gebruiken, anders zal het zoeken een weinig bemoedigende bezigheid zijn. Ook hier is er een systeem om het een en ander op te zoeken. Leer de concordantie kennen, ga de voetnoten en het

trefwoordenregister na; leer de boeken van de Bijbel en het Boek van Mormon van buiten. Dan zullen de Schriften hun schatten prijsgeven. Dit wordt allemaal onderwezen in de seminarie- en instituutlessen. De leerkrachten zijn zowel waardig als gedegen opgeleid. Maar zij

„Werkelijke vrijheid zonder verantwoordelijkheid is onbestaanbaar, en er bestaat evenmin een duurzame vrijheid zonder kennis der waarheid”

kunnen niets doen als uw leerlingen niet zijn ingeschreven.

Er voltrekt zich een omwenteling. De siliconenchip heeft onze toekomst veranderd. We gaan van het industriële tijdperk over tot het tijdperk van de informatica. Scholen zijn druk doende zich aan te passen ten einde aan de uitdaging het hoofd te bieden. Eindexameneisen van scholen voor voortgezet onderwijs en toelatingseisen voor hogescholen worden verscherpt. Er zijn minder keuzevakken en zij dienen met zorg te worden geselecteerd.

Zonder uw begeleiding, zal uw student (scholier) misschien een extra bijvak nemen in plaats van het seminarie, of een andere cursus in plaats van het instituut. Dat zou zeker een vergissing zijn. Het zou zijn als het toevoegen van nog een baksteen aan het huis der kennis terwijl er onvoldoende specie voorhan-

den is om het allemaal bijeen te houden. Ouders, moedig uw kinderen aan en sta er zelfs op dat zij zich laten inschrijven voor de seminarie- of instituutscursus. Presidenten, bisschoppen, jeugdleiders, u heeft de verantwoordelijkheid om elke jonge man of vrouw aan te moedigen zich in te schrijven, zonder één uitzondering. Weinig dingen die u doet zal hen zoveel voordeel opleveren als dit.

Leerlingen, als jullie prioriteiten zich in een juiste volgorde bevinden, dan zullen jullie niet aarzelen om een keuzevak, dat jullie leven kan verfraaien, te laten schieten ten gunste van een cursus die in staat is de fundering van je leven bij elkaar te houden. Als je dan eenmaal bent ingeschreven, ga dan naar de lessen, studeer en leer. Overtuig je vrienden ervan hetzelfde te doen. Het zal je nooit spijten; dat beloof ik je.

Ouders, u heeft veel aan de leerkrachten te danken. Door ze te ondersteunen geeft u blijkt van uw steun. Zeer weinig leerkrachten zijn uw dankbaarheid onwaardig. Wanneer er zich een probleem voordoet, hebben ouders maar al te gauw en te vaak de neiging de zijde van

hun kind te kiezen. Wij hebben onze jeugd verteld, dat gebrek aan respect voor leerkrachten, zowel op school als in de kerk in de regel ook thuis voor moeilijkheden zal zorgen. Dit jaar zijn er tweehonderdduizend leerlingen ingeschreven bij het seminarie en meer dan honderdtwintigduizend bij het instituut of andere godsdienstcursussen, dit alles verdeeld over achttien talen en achtenzestig landen. In welke onderwijsvorm de cursussen ook gegoten mogen zijn, onder schooltijd, 's ochtends vroeg of thuis, het doet niets af aan de cursus zelf. Zij draaien rond de Schriften; ze onderwijzen de leer en de geschiedenis van de kerk.

Sommige leslokalen zijn uitermate bescheiden. President Kimball en ik woonden eens een seminarieles bij in North-Dakota. De les vond niet plaats in een mooi lokaal met een bord en een projector en speciale schoolstoeltjes. We kwamen bijeen in een piepkleine slaapkamer in een piepklein huisje.

De lerares, zuster Twee Honden, zat op de rand van het bed. De leerlingen zaten opgepropt op de vloer. De les deed niet onder voor de lessen die gegeven worden in een mooi kerkgebouw. Het meest belangrijke bestanddeel, de Geest van de Heer, was er. Ik woonde ook een diploma-uitreiking bij van het seminarie in Omaha (Nebraska). De spreker, opnieuw een jongeman, beschreef de volgende ervaring:

„Elke morgen werd ik wakker gemaakt, door de lieve stem van mijn moeder, die riep: „Jan, het is tijd om je klaar te maken voor het seminarie! Het jaar rolde voort en de ochtenden werden alsmear kouder, natter en donkerder; niettemin bleef mijn moeder me met haar opgewekte stem roepen, „Jan, tijd

voor het seminarie!” Vervolgens voegde hij eraan toe: „Ik kreeg een hekel aan die woorden!”

Toen echter, zijn tranen terugdringend, dankte hij zijn moeder voor hetgeen ze hem gegeven had. En ik denk, dat hij pas later beseftte dat zij elke morgen nog vroeger moest opstaan dan hij.

Uw kinderen zullen de verzoeken waarmee ze te maken krijgen, niet thuis tegenkomen, of tijdens de seminarielessen. Die zullen later komen, wanneer ze onder de hoede van zowel leerkracht als ouder uit zijn. Eens moet u hen laten gaan. Hoe *vrij* en hoe *veilig* zullen ze zijn, als die dag aanbreekt? Dat zal afhangen van de mate waarin zij waarheid onderwezen gekregen hebben. Ik ken een jonge zending, die, een halve wereld verwijderd van zijn ouders en leerkrachten, de proef moest doorstaan die het

man worden met zich meebrengt. Buiten de invloedssfeer van al deze mensen nam hij daar een besluit. Later schreef hij: „Ik ben zo blij dat ik gebleven ben, want tijdens de afgelopen maand heb ik iets gevonden – mezelf.”

Ik dank God voor de leerkrachten in de kerk, u die hebt en bent gekozen voor het betere deel.

Moge een stem ook tot u komen, tijdens die ontmoedigende uren waarin u voor onrijpe, ongeïnteresseerde en soms brutale leerlingen staat. Die stille, zachte stem van inspiratie, die u toefluistert: „Onderwijst ijverig, en Mijn genade zal met u zijn.” (Leer en Verbonden 88:78.)

De Heer was een leraar. Ik getuig van Hem en bid, dat Hij al diegenen zal zegenen die in zijn voetstappen treden om het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onderwijzen — geen grotere roeping

*Ouderling M. Russell Ballard
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

De afgelopen jaren ben ik werkzaam geweest als uitvoerend hoofd van de afdeling onderwijsprogramma's van de kerk. Toen het volledig tot me doordrong welke immense inspanning ermee gemoeid is om één enkel studieprogramma samen te stellen, voelde ik me als verpletterd. Ik heb tegenwoordig dan ook een veel grotere waardering voor het goedgekeurde studiemateriaal van de kerk.

Laat me u een voorbeeld geven. Het huidige supplement voor de leerkracht Evangeliebeginselen, dat werd samengesteld om de leerkrachten van dienst te zijn bij het onderwijzen van het Nieuwe Testament, werd geschreven door een comité van trouwe en kundige schrijvers die in dienst van de kerk zijn en die werden geroepen en aangesteld voor die taak door een van de algemene autoriteiten. Hun werk ving aan in het voorjaar van 1980, nadat hun ontwerp door de algemene autoriteiten was goedgekeurd. De leden van zo'n schrijverscomité besteedden duizenden uren aan onderzoek, aan het daadwerkelijke schrijven en aan het bijwonen van de comitévergaa-

deringen, die twee keer in de week plaatsvonden en waarin het hele comité met grote zorg elke les aan een oordeel onderwierp en verbeteringen voorstelde. Het werk van het schrijverscomité werd vervolgens bekeken door het hoofd van de afdeling onderwijsprogramma's en het hoofd van de afdeling priesterschap — beide algemene autoriteiten, door het algemeen presidium en het algemeen bestuur van de zondagsschool, door de afdeling bewerking en door de afdeling correlatie.

Dit handboek onderging kritisch onderzoek op vele niveaus voordat het werd goedgekeurd om dit jaar in de zondagsschool te worden gebruikt. Al het onderwijsmateriaal voor de kerk volgt deze zelfde basisprocedure tijdens de voorbereidingsfase.

Leerkrachten doen er goed aan de Schriften en hun lesboeken zorgvuldig te bestuderen, voordat ze gebruik maken van aanvullend materiaal. Veel te veel leerkrachten schijnen van de goedgekeurde leerstof af te dwalen, zonder dat ze die goed doorgenomen hebben. Wanneer leerkrachten ten behoeve van het

geven van een les de behoefte voelen om gebruik te maken van goed aanvullend materiaal buiten de Schriften en handboeken om, dan zouden zij allereerst het gebruik van de kerkelijke tijdschriften moeten overwegen.

Leerkrachten kunnen op veilige bodem blijven, wanneer ze de standaardwerken, de goedgekeurde handboeken en de geschriften van de algemene autoriteiten gebruiken. Ouderling Hyrum M. Smith van de Raad der Twaalf zei: „Door vijf minuten in de Schriften te lezen kunnen we meer leren dat de moeite waard is om in ons geheugen te prenten, en ons van nut zal zijn als we het ons in herinnering blijven brengen en ernaar leven, dan al datgene wat we kunnen lezen in alle zes best-sellers van elke maand van elk jaar.” (*Conference Report* van oktober 1917, blz. 38.)

Ik geloof dat er in de kerk geen grotere roeping is dan die van een doeltreffende leerkracht. Doeltreffend onderwijs geven door middel van de Geest is in staat de zielen der mensen op te wekken tot een verlangen om de beginselen van het evangelie van Jezus Christus beter na te leven.

In iedere onderwijssituatie, of het nu gaat om de gezinsavond, een klassikale les, een avondmaalsvergadering of een algemene of ringconferentie, moet de leerkracht ernaar streven dat de leerlingen in hun hart het oprechte verlangen voelen om zo te leven, dat zij het eeuwige leven bij onze Hemelse Vader waardig zijn.

Met betrekking tot de behoefte aan doeltreffend onderwijs in de kerk, gaf president Kimball de volgende raad: „Stel alstublieft bijzonder belang in het versterken en verbeteren van de kwaliteit van het onderwijs in de kerk... .

Soms ben ik bang, dat maar al te vaak veel van onze leden naar de kerk komen, hun lessen of vergaderingen uitzitten en vervolgens grotendeels oningelicht naar huis terugkeren. . . . We hebben er allen behoefte aan door de Geest geraakt en gevoed te worden, en doeltreffend onderwijs is een van de meest belangrijke manieren waardoor dit kan gebeuren.” (*Ensign* van mei 1981, blz. 45.)

De apostel Paulus plaatste de leerkrachten in orde van belangrijkheid vlak na de apostelen en de profeten, toen hij zei: „En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars.” (1 Korintiërs 12:28.)

President Brigham Young maakte gebruik van het volgende verhaal om de potentiële invloed van leerkrachten te illustreren: „Een reiziger in het oosten van het land haalde op weg naar een stadje een oude heer in, en vroeg hem: „Wie is de grote man van die kleine stad?

Ouderling M. Russell Ballard van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

Wie is uw leider? Wie is de bestuurder en de heersende geest over die kleine plaats? De oude heer antwoordde: „Ik ben de koning van dat stadje,” „Echt waar,” zei de reiziger, „bent u de leidende figuur?” „Jawel meneer, ik ben de koning van die plaats en regeer als een koning.”

„Waaraan kan ik zien, dat dit waar is? Bent u welgesteld?” „Nee, ik ben arm; maar in dat kleine dorpje daarginds wonen veel kinderen. Al die kinderen gaan naar mijn school; ik heers over de

„Iedere menselijke ziel leert bijna elke minuut wel iets aan iemand anders, hier in de sterfelijkheid”

kinderen, en zij heersen over hun ouders en dat is het wat mij koning maakt.”” (*Journal of Discourses*, deel 9, blz. 39.)

President David O., McKay zei: „Op geen man kan een grotere verantwoordelijkheid rusten, dan die van leraar van Gods kinderen.” (*Conference Report* van oktober 1916, blz. 57.)

Mogen wij u, de priesterschapsleiders die uw leden roept tot de functie van leerkracht, vragen om onder veel gebed en met zorg te werk te gaan bij het kiezen van diegenen die les zullen geven in uw ringen, wijken of gemeenten. Zorg voor een doorlopende applicatiecursus voor de leerkrachten. Bezoek de lessen bij gelegenheid en maak duidelijk dat u oprecht belang stelt in de grootse zaak

van het onderwijs. Laat dit zeer belangrijke werk alstublieft niet op zijn beloop.

De Heer gaf het voorbeeld toen Hij Paulus naar het huis van Ananias stuurde. De Heer liet hem niet voortsukkelen in zijn nieuwe geloof, maar zorgde ervoor, zoals staat opgetekend in het negende hoofdstuk van Handelingen, dat Paulus gericht werd opgeleid om een kolossale evangelieleraar en apostel te worden.

Zou iedere onderwijssituatie in de kerk eigenlijk niet een forum van geloof moeten zijn, waarin de leerkracht het geestelijke leven en het geloof van de leerlingen versterkt en voedt?

President J. Reuben Clarks instructies tot een groep beroepsleerkrachten, gelden voor alle leerkrachten in de kerk. Hij zei: „Uw essentiële en zo goed als enige taak is het onderwijzen van het evangelie van Jezus Christus . . . U dient dit evangelie te onderwijzen, gebruik makend van de standaardwerken van de kerk als bron en gezag, alsmede de woorden van diegenen die God geroepen heeft om zijn volk te leiden in deze laatste dagen. U mag uw eigen filosofie niet mengen in uw werk, ongeacht de bron ervan of hoe aantrekkelijk of rationeel deze u toeschijnt.” („The Chartered Course of the Church in Education”, een toespraak gegeven op de zomercursus van de Brigham Young University in Aspen Grove, Utah, 8 augustus 1938, blz. 9.)

Jezus berispte de Saduceeën wegens hun onjuiste leerstellingen. Hij zei: „Gij dwaalt, want gij kent de Schriften niet noch de kracht Gods.” (Matteüs 22:29.) De Heer benadrukte hoe noodzakelijk het is dat leerkrachten zich onder gebed voorbereiden, zoals staat opgetekend in de Leer en Verbonden: „En de Geest zal

u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen." (Leer en Verbonden 42:14.)

Een van de grote leraren in mijn leven, president N. Eldon Tanner, zei: „Naar mijn mening kan niemand een grotere roeping ontvangen dan die van leerkracht in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Op een of andere wijze zijn wij allen leerkrachten, of we nu zijn geroepen en aangesteld als zodanig of niet." (Teaching Children of God, *Ensign* van oktober 1980, blz. 2.)

Met zekerheid kan worden gesteld, dat geen leerkracht in de kerk vaders en moeders in belangrijkheid overtreft. Er is geen leslokaal zo belangrijk als de huiselijke haard. Ouders hebben het gebod ontvangen hun kinderen het evangelie te onderwijzen (zie Leer en Verbonden 68:25).

Mijn broeders en zusters, ik geloof dat iedere menselijke ziel bijna elke minuut van deze sterfelijkheid wel iets onderwijst aan iemand anders. Laten we grote eerbied hebben voor het vertrouwen, dat de Heer in ons heeft gesteld om „elkander de leer van het koninkrijk (te) onderwijzen." (Leer en Verbonden 88:77.)

Mag ik elk lid van de kerk dat werkzaam is als leerkracht, ertoe aanmoedigen steeds te bedenken, dat iedere ziel kostbaar is voor onze Hemelse Vader, want wij zijn allen zijn kinderen. Gods kinderen hebben het recht om in duidelijke en begrijpelijke bewoordingen in de waarheden van het evangelie onderwezen te worden, zodat de Geest deze waarheden kan bevestigen.

Mijn bede tot de leerkrachten van de kerk is om te studeren, te overwegen en

te bidden voor leiding bij uw voorbereiding. Gebruik de Schriften en het goedgekeurde materiaal, en geef les met het doel een zegen en een bron van inspiratie te zijn voor het leven van degenen die u zijn toegewezen. Laat ons ook bedenken, dat een deel van het doeltreffendste activeringswerk in de kerk tot stand wordt gebracht door die leerkrachten die toenadering zoeken tot de inactieven, en hen liefdevol onderrichten totdat zij weer ten volle opgenomen zijn in de gemeenschap der heiligen.

Tot de Meester-leraar, de Heer Jezus Christus, wiens opstanding wij in deze paastijd vieren, zeg ik: „Ik dank U, o Heer, dat U ons geleerd heeft, dat er geen grotere roeping is dan die van een doeltreffende leerkracht. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vergeven is goddelijk

*Ouderling Theodore M. Burton
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Ik zou mijn opmerkingen vandaag willen beperken tot het beginsel vergevengezindheid en op welke wijze dat van toepassing is op iemand die onder censuur is gesteld of is geëxcommuniceerd. Wanneer wij dit beginsel toepassen kunnen wij gehoor geven aan het gebod „ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen en sterk de zwakke knieën”. (Leer en Verbonden 81:5.) Het onder-censuur-stellen of excommuniceren van iemand is de meest liefdevolle daad, die de kerk bij tijd en wijle kan stellen. Dit zal sommigen, die de ware aard van bekering en vergiffenis niet begrijpen, misschien nogal ongerijmd in de oren klinken. En zelfs binnen de kerk hebben de leden er soms moeite mee om te bepalen hoe ze zich moeten opstellen tegenover zo iemand.

Moet ik de contacten op een laag pitje zetten om mezelf te beschermen, voor het geval de zonde besmettelijk is? Zou ik uiting moeten geven aan mijn afkeer dat hij of zij een dermate ernstige overtreding heeft begaan, om vervolgens mijn vrienden elders te gaan zoeken?

Moet ik net doen alsof er niets is gebeurd of moet ik in groeiende mate belangstelling tonen om blijk te geven van mijn liefde en bezorgdheid? Dit zijn belangrijke vragen die een onvervalst antwoord verdienen.

Ik maak me zorgen over deze kwestie, want welke maatregel er ook genomen wordt, ze heeft én gevolgen voor de overtreder én voor zijn goedbedoelende, maar soms niet goed ingelichte kennissen, waaronder zich trouwe leden van de kerk kunnen bevinden. Ik maak me zelfs nog meer bezorgd om de instelling van slachtoffers van de overtredingen – zij die door de handelwijze van de overtreder pijn zijn gedaan.

Als een geschikt voorbeeld neem ik mijn eigen kleinkinderen. Af en toe hebben ze ruzie of snauwen ze tegen elkaar. Ik vind het echter steeds weer verbazingwekkend en ook verheugend wanneer ik zie hoe snel het slachtoffer van de een of andere ruwe opmerking of handelwijze alles weer vergeeft en vergeet. Ik vind het geweldig dat de boosdoener weer snel wordt geaccepteerd en

dat zijn broertjes en zusjes weer meteen lief voor hem of haar zijn. Moeder en vader leren het overtredende kind, dat het niet opnieuw moet overtreden. Op deze wijze groeit de liefde in het gezin.

Wanneer wij onze kinderen het beginsel vergevengszindheid gaan onderwijzen, moeten we eerst met ons eigen leven beginnen. We dienen onze kinderen een goed voorbeeld te geven. Wanneer wij in onze contacten met familie of vrienden egoïstisch of onattent zijn, dan zullen wij ze kwetsen. Als we evenwel onze manier van optreden veranderen en in de toekomst vermijden anderen pijn te doen, is het makkelijker om vergeffenis te ontvangen. Bekeringshouding houdt in dat men zich anders gaat gedragen, hetgeen uitnodigt tot vergeving. Wanneer vader en moeder elkaar snel vergeven en daarna liefdevoller voor elkaar zijn en meer rekening met elkaar houden, zullen hun kinderen snel overeenkomstig te handelen. Bekeringshouding en vergevengszindheid zullen de norm worden in dat gezin.

Wanneer wij thuis leren elkaar vergeffenis te schenken, zullen wij daar ook eerder toe in staat zijn in de kerk en in de maatschappij in het algemeen. Zoals met zoveel goede zaken, begint ook vergevengszindheid in het gezin. We moeten niet vergeten onze kinderen te leren, dat ook al zijn anderen onvriendelijk en onattent, wij traag moeten zijn om hen te veroordelen en steeds bereid moeten zijn ze te vergeven. We hoeven geen tolerante houding aan te nemen ten opzichte van zonde, maar we moeten wel verdraagzaam en vergevengszind zijn ten opzichte van de zondaar. Jezus Christus gaf zijn leven ten einde verzoening tussen ons en God tot stand te brengen, opdat wij ons door middel van zijn zoenoffer kunnen bekeren en vergeving

van onze zonden kunnen ontvangen. Wij staan bij onze Verlosser flink in het krijt. Een deel van die schuld bestaat uit de plicht elkaar vergeffenis te schenken.

Toen Jezus de Nephieten onderwees, vertelde Hij hen het volgende:

„Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven;

Maar indien gij de mensen hun overtredingen niet vergeeft, zal uw Vader uw overtredingen evenmin vergeven.” (3 Nephi 13:14—15.) Die vergeving van onze Hemelse Vader is dermate volledig dat de zonden, die wij begaan hebben niet eens meer in zijn gedachten opkomen. Zijn vergeffenis is dermate allesomvattend, dat de Heer zich die zonden niet eens meer herinneren zal. Maar aan die vergeving is een voorwaarde verbonden:

„Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.” (Leer en Verbonden 58:43.)

Bij ons smeken om genade moeten wij ook anderen genade tonen. Het kwaad, dat anderen ons aandoen, zal op dit

Ouderling Theodore M. Burton van het Eerste Quorum der Zeventig.

moment misschien erg groot lijken. Maar toch, zoals de tijd onze lichamelijke wonden heelt, zo ook geneest de tijd de wonden der ziel. Zoals wij ontsmettingsmiddelen toepassen om de genezing van lichamelijke wonden te bevorderen, moeten wij ook liefde en begrip toepassen om de wonden van de ziel te ontsmetten.

In de mate dat wij anderen vergiffenis schenken kunnen wij ook voor onszelf vergeving verwachten. Het maakt allemaal deel uit van hetzelfde proces van bekering.

**„Zonder een
vergevensgezinde instelling,
kan men nauwelijks een
volgeling van Jezus Christus
worden genoemd.”**

De speciale opdracht die ik als algemene autoriteit heb ontvangen, is het Eerste Presidium bij te staan om mensen die ernstige zonden hebben begaan terug tot de kerk te brengen. Ik ontvang, orden en vat allerlei informatie samen voor het Eerste Presidium, die er op zijn beurt gebruik van maakt bij het nemen van beslissingen. Ik moet de achtergrondgegevens lezen om te garanderen dat alle van belang zijnde informatie tot hun beschikking staat. Wanneer ik de hartverscheurende brieven lees waarin mensen om vergeving smeken, besef ik de waarheid van Alma's verklaring: „Zie, ik zeg u: Goddeloosheid bracht nimmer geluk.” (Alma 41:10.) Mijn hart

gaat uit naar die lijdenden in een geest van vergevensgezindheid. En in plaats van stil te blijven staan bij de goddeloosheid en het verdriet van degenen die gezondigd hebben, verheug ik me wanneer ik lees dat zovelen hun zondige praktijken hebben verzaakt en nu op de weg terug zijn naar rechtschapenheid en geluk. Mensen zijn in staat te veranderen en het gebeurt ook.

Wanneer mensen onder censuur worden gesteld of worden geëxcommuniceerd gebeurt dat niet om ze te straffen, maar om ze te helpen. De kerkelijke discipline vereist een dergelijk optreden, maar we dienen te bedenken, dat het woord *discipline* dezelfde oorsprong heeft als het woord *discipel*. Een discipel is een leerling of volgeling — iemand die zich bevindt in een leerproces. Kerkelijke discipline dient dus een leerproces te zijn. Wanneer een persoon gedisciplineerd is, dient hij niet buitengeworpen en in de steek gelaten te worden door zijn medemensen. We dienen dan juist met toegenomen liefde deze mensen tegemoet te treden om ze de weg terug naar God te wijzen. Het is uit den boze een kind van God af te wijzen, louter en alleen omdat hij een fout heeft gemaakt. We moeten hem leren opnieuw te beginnen, om zijn slechte praktijken om te zetten in goede daden en aldus zijn leven te veranderen. Wanneer hij zich bekeert door dienstbetoon aan anderen, kan hij hersteld worden tot volledig lidmaatschap of schoon worden gewassen in de wateren des doops, en aldus teruggeleid worden in de familie van God.

Mensen leren zonde te overwinnen en hun leven ten goede te veranderen, dat is waar christelijk dienstbetoon om draait. We moeten alles doen wat we kunnen om zondaars te helpen hun leven ten

goede te keren. Anders zullen wij, zoals de Schriften ons waarschuwen, ook hun zonden moeten dragen. Het is onze plicht hen te onderrichten en te helpen en het is de plicht van de zondaar te luisteren en te leren. Hij zal de totale last zelf moeten torsen als hij halsstarrig is en weigert. Maar welke zijn huidige houding ook moge zijn, we moeten hem nooit in de steek laten of denken dat er geen hoop is dat hij ooit zal veranderen. Er is hoop voor iedereen en we moeten nooit ophouden anderen te helpen inzien, dat door middel van het zoenoffer van Jezus Christus niet alleen de zonden van de mensheid in het algemeen vergeven kunnen worden, maar ook zijn persoonlijke zonden.

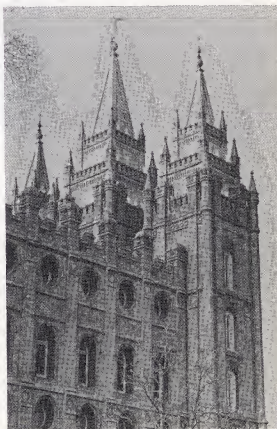
Er is één ding waar ik me ernstig zorgen over maak wanneer ik de brieven lees van hen die pijn gedaan zijn. Ik ben bezorgd om de wraakgevoelens en de haat die sommigen hebben geuit voor de echtgenoot die hen en hun kinderen heeft bedrogen of mishandeld. Het kan soms gebeuren, dat een vrouw probeert om de rekening met haar man te vereffen en in een opwelling van wrok dezelfde zonde begaat. Alles wat ze hier evenwel mee bereikt, is haar eigen vernietiging. Sommige mensen uiten zelfs zo'n grote wrok ten aanzien van hun vroegere partner, dat ze schrijven dat deze niets kan doen om het aangerichte kwaad *ooit* goed te maken. Zij beweren met nadruk, dat zij hun echtgenoot of echtgenote *nooit* de pijn die deze heeft veroorzaakt kunnen vergeven.

Iemand met een dergelijke instelling kan ternauwernood een volgeling(e) van Jezus Christus genoemd worden. Zelfs over degenen die zo slecht waren dat ze hun Verlosser kruisigden, zei Deze: „Vader, vergeef het hun, want ze weten

niet wat ze doen.” (Lucas 23:34.) Toen Petrus de Heer dan ook vroeg hoe vaak hij iemand die tegen hem zondigde moest vergeven, antwoordde Jezus: „Ik zeg u, niet tot zeven maal toe, maar tot zeventig maal zevenmaal.” (Matteüs 18:21—22.) Mensen zijn in staat te veranderen en dit gebeurt ook en het is onze plicht hen te vergeven.

Veel mensen hebben hun problemen en moeilijkheden aan zichzelf te danken wegens hun onverzoenlijke houding. Vandaar dat Jezus Christus deze grote waarheid in een moderne openbaring bekendmaakte:

„Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven; want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.” (Leer en

Verbonden 64:9.) Ik begrijp hieruit, dat het een grotere zonde is te weigeren iemand te vergeven dan de zonde te begaan, waarvoor de persoon in kwestie onder censuur werd gesteld of geëxcommuniceerd. De Heer zei verder: „Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.” (Leer en Verbonden 64:10.) We moeten gewillig zijn anderen en zelfs onszelf te vergeven.

Laten wij, naarmate wij voortworstelen naar die volmaaktheid die Jezus Christus voorhoudt, steeds de nadruk leggen op vergevengszindheid. Laat ons dat onderdeel van ons karakter tot ontwikkeling brengen en ons verheugen in een vergevengszinde geest. Dit is de bemoedigende boodschap van de verzoening. Ik bid dat wij allen deze geest moge ontwikkelen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Godslasterlijke taal en vloeken

*Ouderling Ted E. Brewerton
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Welke van de tien geboden van de Heer wordt waarschijnlijk het meest met voeten getreden? Ik geloof, dat dit het ijdel gebruik van zijn naam is. (Zie Exodus 20:7.)

Ik zou het vandaag willen hebben over een belangrijk onderwerp, en wel godslasterlijke taal en vloeken.

Volgens een moderne synoniemengids komen godslasterlijke taal, vloeken en het uitslaan van vulgaire en obscene taal alle overeen met rauw en verdorven taalgebruik. Godslastering heeft ge-

woonlijk betrekking op het oneerbiedig gebruiken van de naam der Godheid.

Socrates zei eens tegen een jongeman, die aan hem werd voorgesteld: „Spreek, opdat ik je kan zien.” („Communication of Ideas,” blz. 72.)

Wij geven onszelf bloot door de taal die we gebruiken. Shakespeare spoort er ons in *King Lear* toe aan: „Spreek een betere taal, wilt ge uw geluk niet schaden.” (Eerste bedrijf, eerste toneel.)

Wanneer we ons op de verkeerde weg hebben begeven, laat ons dan denken

aan de woorden van Confucius: „Iemand die een fout begaat en deze niet corrigeert, begaat opnieuw een fout.” (*Vital Quotations*, sel. Emerson Roy West, Salt Lake City: Bookcraft, 1968, blz. 228.)

Ik zou graag enige openbaringen voorlezen, die de Heer in de loop der jaren heeft gegeven door middel van zijn profeten, opdat wij met betrekking tot ondeugdelijk taalgebruik tot eenzelfde begrip mogen komen en op eenzelfde wijze gaan denken als Hij.

„Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie Zijn naam ijdel gebruikt.” (Exodus 20:7.)

„Maar thans moet jij ook dit alles wegdoen: toorn, heftigheid, kwaadaardigheid, laster en vuile taal in uw mond.” (Kolossenzen 3:8.)

Hebben we onszelf weleens afgevraagd wat de gevolgen van vloeken zijn? Jeremia uit hierover de volgende gedachte:

„Want van echtbrekers is het land vol; want ten gevolge van de vloek heeft het land een treurig aanzien, zijn de dreven der steppe verdroogd.” (Jeremia 23:10.)

President McKay spreekt duidelijke taal als het gaat om vloeken en godslastering: „Geen ouder, die Gods naam ijdel gebruikt is in staat op consequente wijze geloof in God te onderwijzen. Godslasterlijke taal wordt nimmer gehoord in een fatsoenlijk gezin. Vloeken is een ondeugd, die getuigt van een laag beschavingspeil. Godslasterlijk gevloek jaagt iedere geest van eerbied de deur uit.” (*Gospel Ideas*, blz. 420.)

Judith Martin van de *Washington Post* verzorgt de rubriek „Juffrouw Manieren”, die gelijktijdig in 75 andere dagbladen wordt gepubliceerd en waar-

in ze met betrekking tot grof taalgebruik zegt:

„Hoe stel je je op tegenover grof taalgebruik? Beleefd. Ik geloof niet dat we ooit grofheid met grofheid moeten beantwoorden. Hoe doe je dat? Door grote ogen op te zetten of door te glimlachen. Ik ben niet iemand, die een pittig weerwoord of een afstraffing voorstaat.” (*People Magazine* van augustus 1982, blz. 38.)

Met beleefdheid bereik je veel meer dan wanneer je grofheid met grofheid beantwoordt. „Wees geduldig in bezoeken, *smaad niet hen, die u smaden.*” (Leer en Verbonden 31:9; cursivering toegevoegd.)

De Heer spreekt over dit onderwerp bij monde van zijn profeten in bewoordingen die aan duidelijkheid niets te wensen overlaten. President Joseph Fielding Smith verklaart in het eerste deel van *De Leer tot zaligmaking*: „Vloeken is laag-bij-de-gronds. Men herkent iemand evenzeer aan zijn taal als aan het gezelschap waarin hij zich begeeft . . . Laagheid in welke vorm dan ook is ontorend en vernietigend voor de ziel en moet door ieder lid van de kerk als een dodelijk gif worden gemeden.” (Blz. 21.) Wanneer wij niet heel erg voorzichtig zijn in ons denken en spreken, zullen de woorden die wij gebruiken ons gebruiken. Taal heeft een eigen ethiek en iemand die waarheid overbrengt is gelijk een helder licht in de duisternis. We moeten onze taal als zodanig koesteren.

Het is interessant om te horen hoe mensen buiten onze kerk denken over laag-bij-de-gronds taalgebruik. Ik vind de titel en de opmerkingen die Bob Green van het *Field Newspaper Syndicate* maakt erg goed, wanneer hij het in de volgende bewoordingen over vloeken

heeft. Zijn titel luidt: „*Verontreiniging aanhoren.*”

Schunnige taal, waarvan het openlijk gebruik een kenmerk pleegde te zijn van lagere maatschappelijke niveaus, is heden ten dage op de een of andere manier aanvaardbaar geworden in de dagelijkse gesprekken.

Ik erger me er nochtans aan – niet uit een gevoel van zedelijkheid of preutsheid – maar omdat nonchalant verdorven taalgebruik in het openbaar zowat neerkomt op een schending van de privacy. Ik weet dat er mensen zijn, die zich gekwetst voelen bij het horen van zulke taal. Ik heb dat woord met zorgvuldigheid gekozen; sommig taalgebruik komt neer op het kwetsen van gevoelens.

Zij die het hier niet mee eens zijn zullen waarschijnlijk zeggen: ‚Het zijn toch alleen maar woorden.’ Woorden zijn echter transportmiddelen; ze transporteren boodschappen. En voor sommigen is de boodschap van godslasterlijke en verdorven taal een kwaadaardige boodschap die vol agressie zit en die neerkomt op het met de voeten treden van de regels van de burgerlijke beleefdheid.

Obsceniteiten met betrekking tot de badkamer en seks zijn tegenwoordig te beluisteren in populaire liedjes op de radio en zelfs sommige tijdschriften en kranten zijn er toe over gegaan dingen te drukken, die vijf jaar geleden ondenkbaar zouden zijn geweest. In naam der ‚vrijheid’ worden deze praktijken gewoonlijk verdedigd. Maar wiens vrijheid betreft het? Als taalmisbruik een dusdanig bestanddeel wordt van onze samenleving dat het onmogelijk wordt eraan te ontsnappen, wie is er dan vrij en wie niet?”

Deze aanvallen op de gevoelens en de boodschappen, die ze met zich meedragen verheffen geen mens – zij halen de mensen naar beneden.

Er is in deze kerk noch in onze gezinnen plaats voor een pessimistische of negatieve instelling. We moeten ongeheelijke optimisten zijn.

Afgezien van de omstandigheden waarin iemand verkeert, hij die cynisch, pessimistisch of negatief is zal de minste vooruitgang maken, het minst gelukkig zijn en de minste voorspoed kennen.

De weg van de Heer daarentegen, is dat de optimist die in geloof wandelt, die een positieve, verheffende en opbouwende instelling heeft, degene is die – of hij nu wel of geen lid van de kerk is – steeds het verst vooruit is, gelukkiger en welvarender is. De Heer heeft gezegd:

„Versterk daarom uw broederen door uw ganse levenswandel, door al uw gebeden, door al uw vermaningen, en door al uw handelingen.” (Leer en Verbonden 108:7.)

Wij moeten -

- verlichten
- opbouwen
- verkwikken
- motiveren
- stichten
- opbeuren en verheffen

in al onze woorden en daden.

Luister nu naar de woorden van de profeten over het aanmoedigen, verheffen en opbouwen van elkaar:

„Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een (goed) woord hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen.” (Efeziërs 4:29.)

„Houdt op onder elkander te twisten;

houdt op van elkander kwaad te spreken.

„. . . Laat uw woorden ertoe strekken elkander op te bouwen.” (Leer en verbonden 136:23-24.)

In het tijdschrift *Success Unlimited* van december 1982 brengt Dwight Chapin ons een belangrijk aspect onder de aandacht van het opwekken van louter positieve gevoelens:

„Wanneer wij niet heel erg voorzichtig zijn met ons denken en spreken, zullen de woorden die wij gebruiken ons gebruiken.”

„Elke keer dat een dienstverlenend bedrijf bij een klant een negatief gevoel oproept, zal deze zijn ontevredenheid met gemiddeld tien anderen delen, alvorens zijn ontevredenheid over is.

Hetzelfde onderzoek toont aan dat iemand die een goede indruk heeft gekregen van een zeker dienstverlenend bedrijf deze ervaring met ten hoogste drie personen deelt. Onder deze omstandigheden is het duidelijk waarom negatieve berichten zich sneller en verder verspreiden dan positieve.”

Dit is voor ons een reden te meer om opbouwend en positief te zijn. Godslasterlijke taal is *nooit* opbouwend.

De volgende uitspraak van een onbekend schrijver heeft iets waardevols: „Ik zal bij je terugkeren, want ik waardeer mezelf meer als ik in jouw gezelschap verkeer.”

Petrus en de andere metgezellen van de Verlosser bereikten *grotere* hoogten *dankzij* de Verlosser. Hij *bouwde* hen op, verhief hen behandelde hen als de grootste figuren die zij eens zouden worden.

Joseph Smiths medewerkers bereikten *grotere hoogten* dankzij Joseph Smith. Hij *verhief* en *versterkte* hen. En zo ook alle andere presidenten van de kerk – *dankzij* hen zijn velen tot grotere hoogten gegroeid.

Kerkelijke leiders brengen hun tijd *niet* door met het naar beneden halen van andere mensen of instellingen. Zij maken hun eigen waarheden bekend en geven ook anderen de gelegenheid zich te uiten.

Op de schouders van de broeders van het Eerste Presidium rusten de zwaarste last en verantwoordelijkheid die ooit door een sterveling zijn getorst – desondanks zijn ze nooit zwaarmoedig van harte; iedereen die hun kantoren binnengaat komt er altijd als een beter mens uit.

De raad des Heren is erg duidelijk:

„Neemt ter ore en hoort Mijn stem, merkt op en hoort Mijn woord!” (Jesaja 28:23.)

Leggen wij ons oor werkelijk te *luisteren* wanneer wij in de Schriften lezen? Horen wij echt zijn stem en doen we zijn wil? Velen horen *inderdaad* zijn stem en volgen Hem.

Hier zijn enige voorbeelden van het horen van de raadgevingen van de Heer:

In 1974 waren er niet meer dan zo'n tien Brazilianen op zending. Toen vaardigde president Kimball zijn oproep uit voor meer zendelingen. Tegen medio 1979 telde Brazilië meer dan vijfhonderd full-time zendelingen uit het land zelf en Mexico ruim zeventienhonderd.

Het is wel duidelijk dat zij naar zijn raadgeving hadden geluisterd.

Toen ik enkele jaren geleden zendingspresident was in Midden-Amerika kwamen twee ouderlingen eens met een Benedictijner monnik mijn kantoor binnen.

Hij had het *verheffend* karakter van de kerk opgemerkt door een diepgaande studie van 243 verschillende kerken waartoe hij en anderen opdracht hadden gekregen van de katholieke kerk. Deze studie had een eerbare bedoeling; ze wilden de overeenkomsten leren kennen tussen de 243 kerken, om te zien of er niet meer eenheid en broederschap tussen hen tot stand te brengen zou zijn.

Na meer dan vijf jaar onderzoek te hebben gepleegd, moesten zij ondermeer concluderen:

1. Dat er slechts twee kerken waren met hoge zedelijke waarden; een daarvan was De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

2. Dat er slechts één kerk was, die alle profetieën uit het verleden – met andere woorden het hele Oude en Nieuwe

Testament – aanvaardde en opvolgde . . . en dat waren de mormonen.

Deze monnik aanvaardde de uitdaging het Boek van Mormon te bestuderen en bad om goddelijke bevestiging van de waarachtigheid ervan. Het gevolg was dat hij de Verlosser aanvaardde door zich te laten dopen in deze, zijn, kerk.

Hij is momenteel actief als leraar in een hogepriestersquorum in Midden-Amerika.

Door middel van onderzoek zag hij de opbouwende en verheffende invloed van de kerk en luisterde hij naar de stem des Heren.

Een vooraanstaand man, die een tweetal jaren een bepaalde school voor voortgezet onderwijs in het noorden van Utah niet meer bezocht had, woonde daar een sportmanifestatie bij en stond versteld van de toename van de godslasterlijk en schunnige taal die hij te horen kreeg.

Ouders, vragen we onszelf wel eens af waar onze kinderen obscene, grove en smerige woorden te horen krijgen? Stellig *nooit* thuis, want onze woning is, op de tempel na, de meest geheiligde plek op aarde. Ze is een verheffend toevluchtsoord waar we ons gezin leren wat de Heer van ons verwacht.

Zelfbeheersing is een effectieve eigenschap die iedereen boven de massa verheft; een beheerst mens zal altijd een goede indruk achterlaten. We dienen onze waardigheid nooit naar beneden te halen door het bezigen van taal die beneden ons peil is. We moeten nooit de godslasterlijke opmerkingen van een ander herhalen. In het leerboek „*Onderwijzen – geen grotere roeping*” lezen we met betrekking tot zelfbeheersing het volgende:

„De mate van het succes van iemand wordt bepaald door zijn zelfbeheersing; de diepte van zijn falen door de mate waarop hij zich door zijn zwakheden laat beheersen. Er is geen andere beperking in de één zowel als in de andere richting. En deze wet is de uitdrukking van eeuwige gerechtigheid.

Hij die niet over zichzelf kan heersen, zal geen heerschappij over anderen hebben, hij die zichzelf beheerst, zal koning

zijn.” (*Onderwijzen – geen grotere roeping*, blz. 89.)

Dienen wij allemaal onze tong niet voortdurend in bedwang te houden en alleen maar te verheffen en te stichten?

Wij verkeren in het gezelschap van en worden geleid door levende profeten. Dit is een absolute waarheid. De Heer zelf leidt deze, zijn enig ware en levende kerk en hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus, de Meester. Amen. □

Naar hogere geestelijke hoogte klimmen

*Ouderling Jacob de Jager
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Ik ben gelukkig en dankbaar voor deze gelegenheid om op deze historische plek tot de hier aanwezige heiligen te spreken en tot de heiligen van die plaatsen waar ik onlangs over conferenties heb gepresideerd – Hurricane (Utah) en Wendell (Idaho). Ik heb daar veel vrienden. Ik beschouw het werkelijk als een voorrecht om deze middag mijn getuigenis met u te delen en de gedachten die ik in mijn hart koester te uiten.

Sinds het begin der geschreven geschiedenis heeft de mens verbaasd gestaan over de mysteries van het uitspannel en heeft hij het verlangen gehad te ontsnappen aan de beperkingen van de zwaartekracht.

Toch was de eerst bekende ballonvaart, de onbemande vlucht, die op touw werd gezet door de gebroeders Montgolfier te Lyon in Frankrijk, in het jaar 1783, met kort daarop de eerste beman-

de vlucht vanuit het Bois de Boulogne in Parijs.

Hoe is de situatie in 1983, tweehonderd jaar later?

De mens heeft voet op de maan gezet en ruimteschepen naar verafgelegen planeten gestuurd. Omstreeks driehonderd satellieten zijn in een baan om de aarde geplaatst, op zo'n 30.000 kilometer boven de evenaar ten einde televisiebeelden en telexcommunicatie door te seinen en ook om het weer te kunnen bestuderen en voorspellen. Gisteren, overdag en ook 's avonds tijdens de algemene priesterschapsvergadering waren wij in staat om op hetzelfde moment per satelliet meer dan een halfmiljoen priesterschapsdragers te bereiken.

Laten we beseffen, dat al deze vernieuwingen hun oorsprong echter in de ballonvaart vinden, die de mens het eerste nieuwe perspectief op zijn eigen planeet verschaftte en hem daarbij in staat stelde zich in alle rust en stilte zowel lichamelijk als geestelijk te verheffen.

Ouderling Jacob de Jager van het Eerste Quorum der Zeventig.

Persoonlijk heb ik, ofschoon slechts eenmaal, de stimulerende ervaring van een echte ballonvaart ondergaan. Dat was in de opwindende periode die volgde op de beëindiging van de Tweede Wereldoorlog toen er in Nederland, waar ik ben geboren, allerlei feesten werden georganiseerd om na vijf jaar oorlog de herkregeen vrijheid te vieren. Er waren grote optochten, dansfestijnen in steden en dorpen en in sommige plaatsen werden bemande ballonnen opgelaten om grote menigten op de been te brengen voor allerlei andere feestelijkheden.

Terwijl we de voorbereidingen troffen voor de tocht die ik, wanneer de weersomstandigheden dat toelieten, mee mocht maken, werd mij veel geleerd over de ballonvaart in het algemeen door een vriend van me.

Ik vernam dat we in een klasse A gasballon zouden opstijgen, die gevuld zou worden met mijngas en zou stijgen tot een hoogte waarop haar gewicht in evenwicht zou zijn met de lucht eromheen.

Verder vernam ik dat er zich in de mand onder de ballon navigatie-instrumenten en kaarten bevonden, alsmede zandzakken die overboord konden worden geleidigd om de ballon hoger te doen stijgen.

Ik ontdekte ook, dat wanneer men door het ventiel gas uit de ballon laat ontsnappen deze daalt. Maar dat was niet alles. Mijn vriend vertelde me ook vele kostelijke verhalen over eerdere ballonvaarten. Het verhaal gaat, dat tijdens een van die vluchten er zich onverwachts donkere wolken samenvakten, terwijl de twee mannen in de mand niet het flauwste idee hadden boven welk gedeelte van het land ze voeren.

Ze besloten te dalen en even later zagen ze iemand op een afgelegen plattelandsweg lopen. Nadat zij erin geslaagd waren de aandacht van deze man te trekken, riep één van de mannen in de ballon hem krachtig toe: „Waar zijn wij?” waarop de man omhoog keek en met de handen om de mond terugriep: „In een ballon!”

Teneinde hun urgente verzoek om de richting te worden gewezen te verduidelijken, krijste de man in de ballon: „Waar bent u?” waarop de man met luide stem antwoordde: „Op de grond!”

Met de moed in de schoenen wierpen de ballonvaarders enige ballast overboord en voeren opnieuw de wolken in, terwijl één van hen opmerkte: „Die man daar beneden moet ambtenaar zijn.” De antwoorden, die hij gaf waren volkomen juist, maar totaal onbruikbaar!

Toen ik deze gebeurtenis nog eens overdacht, kwam ik tot de slotsom dat er een grote overeenkomst bestaat tussen het gestadig stijgen van een ballon en onze geestelijke opwaartse beweging.

Precies zoals een ballon met gas moet worden gevuld om hem omhoog te krijgen, moet ook de mens gevuld worden met een innerlijke motivatie om zich in opwaartse richting te bewegen. Precies zoals de ballon door het afwerpen van ballast grotere hoogten kan bereiken, moet ook een mens bereid zijn zich te ontdoen van onnodige ballast die zijn geestelijke groei belemmert.

Toen ik mijn ballonvaart maakte had ik, vreemd genoeg, niet het gevoel dat ik omhoog ging. Ik had de indruk dat ik op dezelfde plaats bleef hangen en dat de aarde als het ware geruisloos van me weggleed.

Toen ik later, dank zij de inspanningen van de zendelingen, lid werd van de

kerk, kreeg ik als nieuw lid dat vredige gevoel me veilig in een omgeving te bevinden waar het evangelie echt werd beleefd en dat Babylon van mij was weggeleden. Of om het met de woorden van een vroege Europese ballonvaarder te zeggen: „Het was alsof ik alle zorgen en driften, waar de mensheid mee strijdt, achter me had gelaten.”

„Ongeduld, kritiek,
onvriendelijkheid, trots,
hebzucht, frustratie en de
problemen die dit alles met
zich meebrengt, weerhouden
ons ervan een hoger
geestelijk peil te bereiken.”

Ik getuig dat wanneer wij bereid zijn ons te ontdoen van de ballast die ons ervan weerhoudt een hoger geestelijk peil te bereiken, wij allemaal deze innerlijke vrede kunnen verkrijgen. Het zal onze reis omhoog vergemakkelijken naar een liefhebbende Vader in de hemel, die ons, te bestemder tijd, na onze tocht door het leven op zal wachten.

Laten wij ons daarom ontdoen van onze zandzak vol ongeduld en geduldiger leren te zijn met onze huwelijkspartner en kinderen, onze vrienden en burens, want de Heer heeft ons aangeraden: „Gaat daarom voort met geduld, totdat gij zijt vervolmaakt.” (Leer en Verbonden 67:13.)

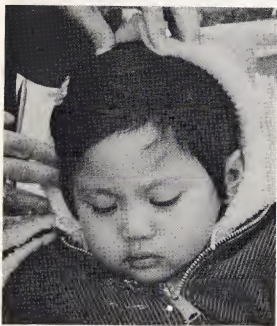
En voor degenen die de werkelijke betekenis van het woord *geduld* niet

weten, geef ik deze eenvoudige definitie: geduld is leren je ongeduld te verbergen.

En hoevelen van ons gaan nog steeds door het leven met een ballastzak vol kritiek? Daarvoor in de plaats moeten we ons waar en wanneer we dat ook maar kunnen meer lovend uitlaten, want bij herhaling is ons gezegd: „Houdt op bij elkander fouten te zoeken.” (Leer en Verbonden 88:124.) En laten wij met betrekking tot dit punt ook bedenken dat de fouten en tekortkomingen die wij bij de leden uit onze eigen wijk of gemeente constateren voor ons van minder belang zijn dan een van de geringste fouten bij onszelf.

Hebben wij daarnaast nog steeds een sandzak vol onvriendelijkheid in onze mand, zelfs ondanks het feit dat de Verlosser ons vraagt vriendelijk en liefdevol te zijn? Hij zei: „Gij zijt degenen, die Mijn Vader Mij heeft gegeven; gij zijt Mijn vrienden.” (Leer en Verbonden 84:63.)

Laten wij bij onze geestelijke vlucht onze ballastzak met trots helemaal legen en in alle dingen nederiger worden, met

de heerlijke belofte van de Verlosser aan ons allen voor ogen: „En voor zoverre gij u voor Mij hebt vernederd, zijn de zegeningen van het koninkrijk de uwe.” (Leer en Verbonden 61:37.)

En zullen wij werkelijk goed omhoog gaan in onze geestelijke ballon als wij niet bereid zijn ons van de ballastzak met hebzucht te ontdoen? Levende profeten hebben ons de raad gegeven een eerlijke tiend te betalen en een overvloedige vastengave te geven; en bovendien onthullen de Schriften op zeer openhartige wijze het volgende: „Wee u, die uw goederen niet aan de armen wilt geven.” (Leer en Verbonden 56:16.) Helaas menen sommige mensen, dat ze gul zijn omdat ze zoveel gratis advies geven!

Tenslotte moeten we ons ontdoen van de zware ballast die bestaat uit onze frustraties. Ieder van ons moet in de mand van zijn eigen geestelijke ballon die frustraties leren onderscheiden waarvoor wij voortdurend op onze hoede moeten zijn. Het is ons geopenbaard, en het is ons in deze conferentie vanaf deze kathedra al twee keer voorgehouden: „De werken, plannen en doeleinden van God kunnen niet worden vrijdeld, noch kunnen ze mislukken . . . gedenk, dat het niet het werk van God is, dat wordt vrijdeld, doch het werk van mensen.” (Leer en Verbonden 3:1, 3.)

De enige manier waarop wij van ons huidige geestelijke en prestatiepeil kunnen opstijgen naar een hoger niveau, is door de ballast die ons tegenhoudt overboord te gooien. We moeten leren de geboden na te leven, niet alleen voor onze eigen bestwil, maar ook voor die van anderen, want wij brengen onbewust een verandering ten goede tot stand bij anderen, wanneer wij Gods geboden onderhouden en de leringen van de kerk

naleven. Dat is een andere manier om zendingswerk te doen en het geestelijke peil van degenen die ons omringen, te verhogen.

Laat ons dus vandaag met onze vlucht beginnen. Als we nog op de grond staan, laat ons dan de touwen doorkappen; wij zullen onmiddellijk beginnen op te stijgen! Zelfs dit zal ons echter geen voortdurende geestelijke groei garanderen. Onze ballon zal slechts tot een bepaalde hoogte stijgen en daar blijven hangen. Dan is het moment gekomen om te kijken van welke ballast wij ons moeten ontdoen, teneinde steeds hoger te geraken. Als u het moeilijk vindt de touwen te kappen, zult u het nog moeilijker vinden u te ontdoen van de ballast om uw last te verlichten.

Ons proces van geestelijke groei, dat te vergelijken is met een ballonvaart, is een veeleisend en soms moeilijk avontuur en alleen hij die beschikt over een groot doorzettingsvermogen zal het klaarspelen het hoogste koninkrijk te bereiken!

Na al dit gepraat over vliegen, varen en stijgen, wil ik u tot slot enige nuchtere richtlijnen geven.

Tegen hen die zich vandaag binnen het bereik van mijn stem bevinden en die al in de mand van hun geestelijke ballon zijn gestapt, doordat zij in het koninkrijk van God gedoopt zijn, maar die passief zitten te wachten tot er iets gebeurt, zeg ik: kap de touwen, die uw afvaart belemmeren.

Tegen hen die rustig op dezelfde hoogte blijven zweven en weinig hoogte meer maken, zeg ik: kijk eens goed naar de ballast die u ervan weerhoudt een hoger prestatieniveau te bereiken. Neem een besluit en ontdoe uw geestelijke

ballon van het zijn belemmerende gewicht.

Ik beloof u plechtig, dat wanneer u dit zult doen, u een gevoel van geestelijk welbehagen zult ervaren, omdat u zich zult verheffen.

Als iemand die drieëntwintig jaar geleden in Toronto in het koninkrijk van God werd gedoopt, getuig ik, dat ik sedertdien een geweldige reis heb gehad, vol adembenemende tafereelen en geestelijke vergezichten en vergezeld van de nooit aflatende wetenschap, dat mijn dagelijks vluchtplan mij wordt verschaft door een begrijpende, liefdevolle en vergevensgezinde Hemelse Vader.

Ditselfde geldt voor ons allemaal! Hoe ik dat weet? Omdat ik met geheel mijn hart weet, dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Hij is de Verlosser van het mensdom, de grote Middelaar voor de zaligheid en verhoging voor alle kinderen van onze Hemelse Vader, als zij bereid zijn het door Hem opgestelde vluchtplan te volgen. Hiervan getuig ik vandaag, in dankbaarheid en mezelf gelukkig prijzend, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Oefen de knaap

Ouderling Tom. L. Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg,” zegt de schrijver van Spreuken, „ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken.” (Spreuken 22:6.)

Mijn gedachten gingen naar deze vermaning uit toen ik onlangs een artikel in een van onze tijdschriften las over „onze verwaarloosde kinderen”. Het artikel wees erop dat „ze grotendeels behoorlijk gekleed en gevoed worden, maar dat er desondanks iets ontbreekt in het leven van ontelbare kinderen”. Voor velen van hen „is het een kwestie van een behoefte aan meer aandacht van hun ouders”, die in beslag worden genomen door de druk van het dagelijks leven.

Het artikel zegt:

„In een land dat beweert trots te zijn op zijn jeugd . . . vormen maatschappelijke veranderingen een bedreiging – lichamenlijk en geestelijk – voor miljoenen kinderen. Opgroeien in Amerika is voor hen een beproeving in plaats van een voorrecht aan het worden.

Terwijl hun ouders hun best doen het hoofd te bieden aan echtscheiding, het

alleen grootbrengen van kinderen, dubbele loopbanen en een moeilijke economie, betalen veel van de 47,6 miljoen kinderen onder de veertien in dit land de prijs daarvoor, op manieren die variëren tussen eenvoudige verwaarlozing en regelrechte mishandeling . . .

Ouders zitten gevangen in een tang van tegenstrijdige waarden,” zegt dit artikel, waarbij het Edward Weaver aanhaalt. „Zij willen kinderen hebben, maar willen tegelijkertijd ook andere dingen hebben zoals tijd voor zichzelf, stoffelijke goederen, status en hun loopbaan. Ten gevolge van deze conflicten worden kinderen in een aantal gevallen verwaarloosd of krijgen zij niet wat hen toekomt.” (Uit *U.S. News & World Report* van 9 augustus 1982, blz. 54.)

Al reizend in het buitenland ervaar ik hoe deze zelfde problemen ook elders hun kop op schijnen te steken. Dit zijn waarschuwingssignalen voor onze kinderen. Wij treffen meer moeders aan die buitenshuis werken, meer gezinnen met slechts één ouder en een geweldige toename van buitenechtelijke kinderen.

Deze steeds groeiende maatschappelijke veranderingen werpen steeds meer moeilijkheden op voor de kinderen in onze hedendaagse samenleving.

Artikelen zoals de zojuist door mij aangehaalde, roepen gevoelens van grote bezorgdheid bij mij op, daar ik zelf zo'n prettige, gelukkige jeugd heb gehad. Het genot van het ouderschap betekent iets heel bijzonders voor mij. Mijn liefde voor mijn kinderen en kleinkinderen is niet onder woorden te brengen.

Ik sta verbaasd over het wonder van de geboorte van een kind. Onlangs hebben wij dat weer meegemaakt in onze familie. De telefoon gaat en je hoort de bezorgde stem van je schoonzoon, die meldt: „Ik ben op weg naar het ziekenhuis met Linda Gay.” De rest van de dag zit je zenuwachtig te wachten op verder bericht. Eindelijk komt het: „Het is een jongen!” Je laat alles voor wat het is en haast je naar het ziekenhuis om de ouders te feliciteren. En daar aanschouw je dit heerlijke wonder; je eigen kind, dat nu zelf met alle warmte en tederheid een baby in haar armen houdt. Je ziet een opgewonden schoonzoon, die erop wijst dat de neus van de baby beslist op die van zijn moeder lijkt. De kin en mond, daarentegen, zouden best weleens die van hemzelf kunnen zijn. Dan bekijkt hij de handjes en zegt: „Die moeten wel van de Perry-kant zijn. Kijk eens wat een kolenschoppen!”

Een grote liefde welt in je op bij het aanschouwen van dit verrukkelijke tafereel en bij het besef van de vreugde en blijdschap die deze nieuwe ouders beschoren is, nu dit proces zich in hun leven opnieuw gaat herhalen.

Ik ben zeker geen expert op het gebied van het grootbrengen van kinderen. Net

als vele andere ouders ben ik met de nodige uitdagingen geconfronteerd geweest. Sinds ik, echter, dit artikel heb gelezen, zijn mijn gedachten geleid naar de woorden van de profeten, zowel de vroegere, als de hedendaagse, die onderstrepen hoe groot de verantwoordelijkheid van een ouder is om een kind op te voeden.

In het Oude Testament wordt beschreven hoe de Heer Mozes onderrichtte vlak voor Hij hem de tien geboden gaf. Er staat:

„Here, Here, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw,

Die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft; maar (de schuldige) houdt Hij zeker niet onschuldig, de ongerechtigheid der vaders bezoeken de aan kinderen en kleinkinderen, aan het derde en vierde geslacht.” (Exodus 34:6-7.)

In het Nieuwe Testament ontvangen de Efeziërs in een brief de volgende raad van Paulus:

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen (links) met zijn zoon Lee.

„En gij, vaders, verbittert uw kinderen niet, maar voedt hen op in de tucht en in de terechtwijzing des Heren.” (Efeziërs 6:4.)

Het Boek van Mormon begint met een zoon die zijn waardering uitspreekt voor de opvoeding die hij van eerbare ouders ontvangen heeft:

„Ik, Nephi, uit eerbare ouders geboren en daarom enigmate in al de geleerdheid van mijn vader onderwezen.” (1 Nephi 1:1.)

Instructies die leden van de kerk in deze tijd via Joseph Smith ontvingen, zetten de verantwoordelijkheden van ouders jegens kinderen duidelijk uiteen:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.” (Leer en Verbonden 68:25.)

In de tijd dat ik vader werd, werd de kerk gepreseed door president David O. McKay. Zijn raad over onze plicht ten opzichte van onze kinderen was duidelijk en op de man af. Hij leerde ons dat een kind van God de kostbaarste gave is die een man en vrouw maar kunnen ontvangen en dat het opvoeden van een kind in wezen en uitsluitend een *geestelijk* proces is.

Hij wees ons op fundamentele beginselen die wij onze kinderen moeten onderwijzen. De eerste en belangrijkste eigenschap die u een kind kunt bijbrengen, is *geloof in God*. De eerste en belangrijkste handeling die een kind kan leren, is *gehoorzaamheid*. En het mach-

tigste hulpmiddel waarover u beschikt om een kind te leren, is *liefde*. (Zie *Instructor*, deel 84 van december 1949, blz. 620.)

Laten wij deze drie fundamentele beginselen eens samen onderzoeken. President Brigham Young onderrichtte ouders als volgt:

„Wanneer ieder van ons die kinderen heeft bereid is na te denken over de verantwoordelijkheden die ons toevallen, zullen wij tot de slotsom komen, dat wij het ons nooit moeten permitteren iets te doen dat wij onze kinderen niet willen zien doen. Wij behoren hun het voorbeeld te geven dat wij hen willen laten navolgen.” (*Journal of Discourses*, deel 1, blz. 192.)

Willen wij onze kinderen geloof bijbrengen, dan moeten wij van jongs af aan zien hoe wij ons geloof uiten. Zij moeten ons dagelijks op onze knieën zien en horen hoe wij de Heer bedanken voor en vragen om zijn zegeningen. Zij moeten zien hoe wij ons priesterschap aanwenden om mensen in nood te helpen en onze kinderen tot zegen te zijn. Zij moeten onze eerbiedige houding zien in de avondmaalsvergadering. Zij moeten zien hoe wij opgewekt en bereidwillig onze tijd en talenten besteden om 's Heren koninkrijk hier op aarde op te bouwen. Zij moeten zien hoe wij ons geloof bewijzen door het betalen van onze tiend en andere offergaven. Zij moeten zien hoe wij de Schriften ijverig bestuderen en bespreken ter vergroting van ons geloof en ons begrip.

Onlangs las ik een artikel in een tijdschrift dat speciaal voor heiligen der laatste dagen is bedoeld, over een studie die was gemaakt over de voordelen van het voorlezen van kinderen. Er werd gesteld dat wanneer een vader of moeder

een kind regelmatig voorlezen, het kind anderen voor is wanneer het naar school gaat en in deze eerste leerjaren zeer goede leesprestaties levert. Als er dus een regelrecht verband bestaat tussen de vroege opvoeding die een kind van de ouders ontvangt en de snelheid waarmee een kind leert, hoe belangrijk is het dan niet dat wij de tijd nemen om onze kinderen het evangelie van Jezus Christus voor te lezen en hen in hun prille jeugd te bezielen met geloof in het evangelie van onze Heer en Heiland?

Het tweede beginsel waar president McKay ons op wees, is *gehoorzaamheid*. President Joseph Fielding Smith zei: „Natuurlijk moeten er gebed en geloof en liefde en gehoorzaamheid aan God zijn in het gezin. Het is de plicht van de ouders hun kinderen deze verlossende beginselen van het evangelie van Jezus Christus bij te brengen, opdat zij zullen weten waarom zij gedoopt moeten worden en opdat hun hart zal worden doordrongen van een verlangen om na hun doop Gods geboden te blijven gehoorzamen, opdat zij in zijn tegen-

woordigheid terug kunnen keren. Beste broeders en zusters, wilt u uw gezin, uw kinderen bij u hebben? Wilt u aan uw voorouders worden verzegeld? . . . Zo ja, dan moet u uw kinderen vanaf de wieg onderwijzen en wel evenzeer door voorbeeld als door voorschrift.” (Uit *Conference Report* van oktober 1948, blz. 153.)

Ik herinner me nog hoe ik op een zeker moment werd doordrongen van de noodzaak om gehoorzaamheid te onderwijzen. Ik had net een nieuwe baan waardoor ik lange dagen maakte en mijn gezin enigszins verwaarloosde. Vooral mijn zoon scheen te hunkeren naar meer van mijn tijd en aandacht en verzon dan ook van allerlei manieren om die aandacht te trekken. Toen ik op zekere dag thuiskwam, had zijn moeder hem klaarstaan om mij mee te nemen naar beneden om het katekwaad te aanschouwen dat hij had aangericht. Toen hij sullig de deur van onze voorraadkamer had opengemaakt, ontdekte ik dat hij met zijn werppijltjes had geoefend op de voedselvoorraad. Daarmee had hij zeker mijn aandacht getrokken en mij doen beseffen dat hij op zoek was naar een duidelijke omlijning van hetgeen er van hem werd verwacht in het gezin. Zodra dit was uiteengezet en ik hem de aandacht gaf waar hij recht op had, was hij zeer gehoorzaam. Wat is het toch belangrijk dat wij onze kinderen reeds vroeg gehoorzaamheid bijbrengen, vooral aan de geboden van de Heer!

Tenslotte leerde president McKay ons hoe onontbeerlijk *liefde* is. Ik ben altijd onder de indruk van het feit dat toen de Heer zijn discipelen in die laatste uren van zijn aardse bediening bij het laatste avondmaal onderrichtte, Hij direct na het onderwijzen van dienstbetoon door

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen.

middel van het wassen van hun voeten, overging tot het onderwijzen van liefde:

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.” (Johannes 13:34.)

Ik heb kort geleden genoten van een artikel uit Reader's Digest over blijven-

„De belangrijkste eigenschap die u een kind bij kunt brengen, is geloof in God; de belangrijkste handeling die een kind kan leren, is gehoorzaamheid; het machtigste hulpmiddel waarover u beschikt om een kind te leren, is liefde.”

de waarden. Daarin werd gezegd „dat het klimaat van onze tijd de neiging heeft het idee te ondersteunen dat liefde een periodieke moesson is: hij komt; hij waait hevig; hij gaat voorbij. Dat is heel jammer, want een kind heeft behoefte aan het soort liefde dat even betrouwbaar is als het opgaan van de zon. Wil een kind opgroeien als volwaardig lid van het menselijk ras, dan moet het weten hoe het de liefde in leven kan houden.

„Een kind moet niet alleen leren om lief te hebben, maar om een liefdevol mens te zijn, om van de liefde zijn levenshouding te maken. De ‚liefde’ zal misschien komen en gaan, maar net als de zon, verliest een liefdevol mens nooit zijn of haar schragende warmte.” (Reader's Digest van juni 1981, blz. 164.)

Ik herinner mij enige tijd geleden te hebben gelezen over een experiment met kuikens. Waar het precies heeft gestaan weet ik niet meer. Jonge, opgroeiende kippen kregen al het eten dat zij nodig hadden zonder zich daar zelf voor in te hoeven spannen. In een volgend stadium werden zij in een grote ren vrijgelaten, waar zij zelf hun eten bijeen moesten zien te scharrelen. Een kip die als jong dier nooit was geleerd in de grond te wroeten, groeide zonder deze vaardigheid op en verhongerde in de ren, ook al zat er even onder de oppervlakte van de grond meer dan genoeg eten om het dier in leven te houden.

Het artikel ging er vervolgens toe over dit voorbeeld te vergelijken met een kind dat de vaardigheid om lief te hebben niet vroeg in zijn leven werd aangeleerd. Naar alle waarschijnlijkheid zou het kind bij zijn verdere groei naar volwassenheid, volgens dit artikel, niet in staat zijn deze voortreffelijke eigenschap te ontwikkelen. Wat zou het tragisch zijn als een kind het vermogen om lief te hebben werd onthouden!

Ik zou willen dat u vandaag stilstaat bij de waarde van een onsterfelijke ziel, en wel in het bijzonder van de zielen die u, als ouders, zijn toevertrouwd. Hoe staat het met uw prioriteiten? Heeft u zich ertoe verbonden voldoende tijd te geven aan het opvoeden van uw kinderen?

Dr. Nick Stinnett van de University of Nebraska heeft een zeer boeiende toespraak gehouden op een jaarvergadering van de National Council on Family Relations. De titel van zijn toespraak luidde: „Kenmerken van sterke gezinnen.” De zes punten die hij naar voren bracht waren:

1. Een sterk gezin brengt een bedui-

dende hoeveelheid tijd met elkaar door terwijl zij spelen, werken, eten of zich ontspannen. Hoewel de gezinsleden ook interesses buiten het gezin hebben, vinden zij voldoende tijd om samen door te brengen.

2. Bij sterke gezinnen zijn de verschillende gezinsleden elkander zeer toegeedaan, hetgeen niet alleen blijkt uit de tijd die zij met elkaar doorbrengen, maar ook uit hun vermogen om samen te werken ter wille van een gemeenschappelijke zaak.

3. Sterke gezinnen vertonen goede communicatiepatronen, hetgeen blijkt uit de hoeveelheid tijd die wordt besteed aan het luisteren naar elkaar en spreken met elkaar.

4. Sterke gezinnen zijn in hoge mate godsdienstig georiënteerd.

5. Sterke gezinnen hebben het vermogen crises op positieve wijzen het hoofd te bieden omdat zij veel tijd samen

hebben doorgebracht, elkander zijn toegedaan en een goed onderling contact hebben.

6. Leden van sterke gezinnen maken elkander vaak oprecht gemeende complimenten die niet oppervlakkig zijn. (Zie „In Search of Strong Families”, uit *Building Family Strengths: Blueprints for Action*, ed. Nick Stennett, et al., Lincoln: University of Nebraska Press 1979, blz. 23-30.)

Wij die het evangelie van Jezus Christus hebben omhelsd, behoren te beschikken over de toewijding en vastberadenheid die nodig zijn om een sterk gezin op te houden. Moge God ons zegenen, opdat zij ons zullen organiseren, elk noodzakelijk voorwerp zullen vervaardigen, en voor degenen die wij liefhebben een huis zullen vestigen (zie Leer en Verbonden 109:81) dat een eeuwig gezin waardig is, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen poseert temidden van enige conferentiebezoekers.

„Vreest niet goed te doen”

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Broeders en zusters, normaal zou president Spencer W. Kimball deze plaats innemen. Ik ben ervan overtuigd dat velen onder u heel teleurgesteld zijn dat u hem deze keer niet heeft kunnen zien of horen. Zoals ik gisterenmorgen te kennen heb gegeven, laten de gevolgen van zijn hoge leeftijd en het uitermate inspannende leven dat hij heeft geleid, zich gelden. Toch staat hij iedere dag op en kleedt hij zich aan en wij overleggen vaak met hem. Als president Kimball ontbreekt, behoort president Romney zijn plaats in te nemen, maar hij is er evenmin. En zoals hij op de priesterschapsvergadering van oktober verleden jaar opmerkte: „Het ziet er naar uit dat ze het aan de broekjes hebben overgelaten.”

U gaat aanstonds naar huis. Velen van u reizen terug naar verschillende Europese en Afrikaanse landen en naar de vele Zuid Amerikaanse landen. Anderen gaan terug naar Australië en Nieuw-Zeeland en de eilanden van de Grote Oceaan, naar Mexico en Midden-Amerika, en naar de Aziatische landen.

Velen gaan terug naar hun gezin in Canada en hier in de Verenigde Staten.

Ik ben mij altijd zeer bewust van het grote wonder van dit werk, dat zich over de gehele wereld verbreidt. Ik heb deze gelegenheid aangegrepen om het getuigenis van Joseph Smith op te slaan, aangaande de woorden die tot hem waren gesproken toen hij een jongeman van zeventien jaar was. Hij werd 's nachts door Moroni bezocht en hij vertelt: „Hij (Moroni) noemde mij bij mijn naam en zei mij dat hij een afgezant was, uit Gods tegenwoordigheid tot mij gezonden, en dat zijn naam Moroni was; dat God een werk voor mij had, en dat mijn naam zowel ten goede als ten kwade onder alle natiën, geslachten en talen bekend zou worden; met andere woorden: onder alle volken zou er zowel goed als kwaad over worden gesproken.” (Joseph Smith – Geschiedenis 33.)

In degenen die hier zijn vergaderd, zien wij een vervulling van deze opmerkelijke woorden van profetie. Dit is een geweldige, kosmopolitische kerk geworden. Wij verheugen ons over de reusach-

tige groei van het werk over de gehele wereld. Wij zijn dankbaar voor uw grote geloof en trouw. Wij beschouwen elkander allemaal als broeders en zusters, ongeacht in welk land wij thuishoren. Wij maken deel uit van hetgeen kan worden beschouwd als de grootste vriendenvereniging ter wereld.

Toen de keizer van Japan enkele jaren geleden de Verenigde Staten bezocht, was ik aanwezig bij een lunch die in San Francisco te zijner ere werd gegeven. Wij zaten aan tafel met drie andere echtparen die uitgebreide ervaring hadden gehad met Japan en die er allemaal op een bepaald moment hadden gewoond in verband met werk voor de regering, zaken of het onderwijs. Eén van de heren zei tegen mij: „Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt als uw mensen. We hebben veel Amerikanen zien komen terwijl wij

in Japan woonden en de meesten van hen hadden te kampen met ernstige culturele aanpassingen, eenzaamheid en heimwee. Maar als er een mormoons gezin kwam, hadden ze altijd meteen vrienden. De leden van uw kerk in Japan schenen te weten wanneer ze verwacht werden en waren aanwezig om hen te verwelkomen. Het hele gezin – ouders en kinderen – werd gelijk opgenomen, zowel sociaal als in uw kerkelijke gemeenschap. Er schenen geen culturele aanpassingsmoeilijkheden of eenzaamheid te zijn. Mijn vrouw en ik hebben het er vaak over gehad.”

En zo hoort het ook te zijn. Wij moeten vrienden zijn. Wij moeten elkaar liefhebben en eren en respecteren en bijstaan. Waar de heiligen der laatste dagen ook heengaan, overal laat men hen weten dat ze welkom zijn, omdat

heiligen der laatste dagen allen geloven in de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus en zich gezamenlijk bezighouden met zijn grote zaak.

Wij spreken over de gemeenschap van de heiligen. Dit is een zeer wezenlijk iets – en moet dat ook zijn. Wij moeten nooit toestaan dat deze geest van broeder- en zusterschap afneemt. Wij moeten hem steeds koesteren. Het is een belangrijk aspect van het evangelie.

Welnu, broeders en zusters, wij hebben een geweldige conferentie, een heerlijke conferentie gehad. Allen die gesproken hebben, deden dat onder de inspiratie van de Heilige Geest. De muziek was voortreffelijk. Wij zijn alle deelnemers en deelnemsters zeer dankbaar – de sprekers, zij die de gebeden hebben

uitgesproken en zij die aan de verheffing van onze ziel hebben bijgedragen door middel van muziek.

Laten wij op weg naar huis nadenken over hetgeen wij hebben gehoord. Laten wij heengaan met het voornemen en de vastberadenheid om het evangelie nog beter na te leven. „Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzam, en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen we zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.” (Dertiende Artikel des Geloofs.)

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Dat artikel van ons geloof behelst één van de fundamentele uiteenzettingen van onze theologie. In de loop van deze grootse conferentie zijn wij herinnerd aan vele van de deugden die in deze beknopte uitspraak worden genoemd. Ik zou willen dat ieder gezin in de kerk dat geloofsartikel op een blaadje overschreef en het op een van de spiegels thuis bevestigde, waar ieder lid van het gezin het iedere dag kon zien. Dan zouden we, mochten we in de verleiding komen om iets minderwaardigs, oneerlijks of onzedelijks te doen, gelijk krachtig worden herinnerd aan deze grootse, allesomvattende verklaring inzake de ethiek van ons gedrag. Er zou ook minder rationaliseren zijn van bepaalde aspecten van ons persoonlijk gedrag, die wij – door middel van het ene excuus of het andere – trachten te rechtvaardigen.

Er zijn mensen die ons willen laten geloven dat het gebied tussen goed en kwaad grotendeels grijs is en dat het moeilijk is om te bepalen wat goed en wat verkeerd is. Wie deze mening is toegedaan, wijs ik op deze prachtige uitspraak van Moroni in het Boek van Mormon: „Want zie, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden; en de wijze om te oordelen is even duidelijk als het verschil tussen het daglicht en de duistere nacht, opdat gij met een volmaakte kennis zult kunnen onderscheiden.” (Moroni 7:16.)

Laten wij de gewoonte in ons leven aankweken om die dingen te lezen die ons geloof in de Heer Jezus Christus, de Heiland van de wereld, versterken. Hij is de spil van onze theologie en ons geloof. De broeders van de Raad der Twaalf sporen ons aan iedere dag één hoofdstuk uit de evangeliën – dat wil zeggen,

Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes – in de Bijbel te lezen, alsmede uit 3 Nephi in het Boek van Mormon, te beginnen in het bijzonder met hoofdstuk 11, met het verhaal van het bezoek dat Christus de Nephieten bracht op dit halfroond. Ik

„De broeders sporen ons
aan iedere dag één
hoofdstuk uit de evangeliën
– Matteüs, Marcus, Lucas
en Johannes – te lezen,
alsmede uit 3 Nephi in het
Boek van Mormon”

onderschrijf dit programma, beveel het u aan en druk u op het hart er gehoor aan te geven.

Broeders en zusters, wij hebben niets te vrezen als wij aan de kant van de Heer blijven. Als wij veel bidden, wijsheid vragende aan God, die de bron is van alle ware wijsheid; als wij een geest in ons gezin koesteren van liefde en vrede en eensgezindheid; als wij de ons toegemeten taken in de kerk enthousiast en trouw uitvoeren; als wij toenadering zoeken tot onze buren en anderen in een geest van christelijke liefde en waardering en te allen tijde klaarstaan noodlijdende medemensen te helpen; als wij eerlijk zijn tegenover de Heer in het betalen van onze tiend en gaven, dan zullen wij worden gezegend zoals God heeft beloofd. Onze Vader heeft duidelijke verbonden met zijn volk gesloten. Hij

is in staat die verbonden na te komen. Het is mijn getuigenis dat Hij dat inderdaad doet.

Mag ik u tot besluit deze grootse, geruststellende woorden voorlezen, die de Heer lang geleden tot zijn volk sprak:

„Vreest niet goed te doen, Mijn zonen, want wat gij ook zaait, dat zult gij eveneens oogsten... .

Vreest daarom niet, kleine kudde; doet goed; laat aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen... .

Blikt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfelt niet, vreest niet.” (Leer en Verbonden 6:33–34, 36.)

Tot besluit breng ik de hartelijke groeten en zegenwensen over van president Spencer W. Kimball, van zijn raadgever, president Marion G. Rom-

ney, en van al mijn mede-algemene autoriteiten. Daar voeg ik aan toe mijn eigen dank voor uw steun, uw toegewijde dienstbetoon en de blijken van uw geloof. Moge de Heer u overvloedig zegenen, hetgeen Hij inderdaad zal doen als u bereid bent in geloof te wandelen. Dit is mijn nederig gebed terwijl ik mijn getuigenis bij u achterlaat dat ik weet dat God, onze Eeuwige Vader, leeft, dat Jezus de Christus is, de levende, opgestane Heiland van het mensdom, en dat deze kerk, waarin wij de eer hebben te dienen, hun kerk is, die aan de aarde werd teruggegeven ten einde alle kinderen van onze Vader, die bereid zijn naar haar boodschap te luisteren, te zegenen. God zegene u. Dat Hij in alle dingen en te allen tijde met u moge zijn, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

LANDELIJKE DENKSPORTDAG

Zoals u waarschijnlijk reeds in uw wijk of gemeente vernomen hebt, zal er op zaterdag 15 oktober aanstaande van 9.30 uur tot 17.00 uur in het kerkgebouw te Utrecht een nationale denksportdag worden gehouden.

U kunt zich telefonisch of schriftelijk opgeven voor:

SCHAKEN

bij broeder Michael Stigter
Molengraaf 49
4133 CL Vianen
Tel. 03473 / 74792

DAMMEN

bij broeder W. E. A. van Beek
Prinses Beatrixstraat 38
3981 BK Bunnik
Tel. 03406 / 62942

BRIDGE

bij broeder G. Ph. M. Kraanen
Spoorlaan 15
3721 PA Bilthoven
Tel. 030 / 784772

U kunt zich ook voor meer dan één denksport opgeven en het is beslist niet noodzakelijk dat u er volleerd in bent. Wel verzoeken wij u te vermelden of u in clubverband gespeeld hebt.

Ook kunt u ons opgeven als u eventueel interesse hebt in een andere denksport, zoals bijvoorbeeld „GO”.

Een prachtige gelegenheid dus om elkaar ook op dit gebied eens wat beter te leren kennen en onze verstandelijke vermogens te trainen.

Heeft u zich nog niet opgegeven, doe het dan alsnog. Het belooft een geweldige dag te worden en bij voldoende animo zal het zeker niet bij deze ene dag blijven.

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President
Marion G. Romney
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President
Gordon B. Hinckley
Tweeder raadgever

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Max A. Maxwell

Raad der Twaalf

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Frank D. Richards

J. Thomas Flynn

Carlos E. Akay

M. Russell Ballard

Dean L. Larsen

Roydwin G. Dirnck

G. Homer Dymally

Marion D. Hanks

A. Theodore Tuttle

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Harlan Hecox, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rles D. Piegler

W. Grant Bangertter

Robert D. Hales

Ashley Y. Konomitsu

Joseph B. Wirthin

Gene P. Cook

Charles Dugar

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Griebeg

Jacobo de Jager

Vaughn J. Featherstone

Robert E. Wells

James M. Paramore

Richard G. Scott

Hugh W. Pinnock

F. Erno Buzsac

Yoshimio Akachi

Ronald E. Postman

Derek A. Culbert

Robert L. Baerman

Rex C. Nare, Sr.

F. Burton Howard

Tadeo E. Brenwerth

Jack H. Gossett, Jr.

Anger Abuea

Presiderende Bisschop

Victor L. Brown

Richard Clarke

Twede raadgever Bisschop

Victor L. Brown, J. Richard Clarke
Eerste raadgever
Twede raadgever
Bisschop

Emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig

James A. Colquhoun

Joseph Anderson

Henry D. Taylor

Bernard P. Brochuars

Elmer G. Smith

Sterling W. Sil

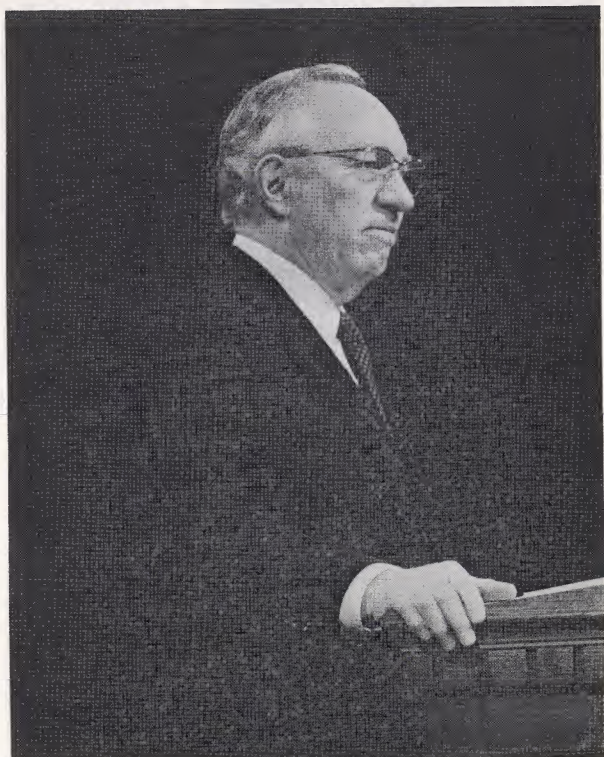
John H. Vandenberg

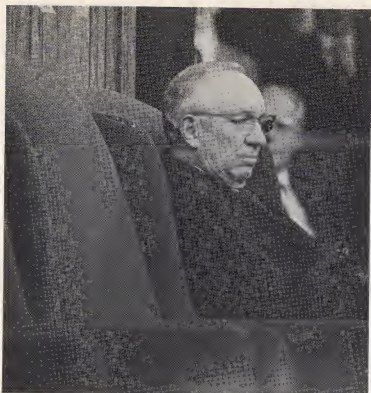
Leslie Stone

Foto's van de 153ste jaarlijkse conferentie
gehouden in april 1983

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium

Bladzijde 166

Boven: President Gordon B. Hinckley, die de meeste vergaderingen van deze conferentie leidde, zit alleen bij de stoelen die gebruikelijk worden bezet door president Spencer W. Kimball en president Marion G. Romney, eerste raadgever in het Eerste Presidium. Beiden waren door ziekte verhinderd de conferentie bij te wonen.

Onder: De tempel van Salt Lake City gezien vanaf de tabernakel. De conferentie opende in prachtig lenteweer, maar al heel snel voerde een storm sneeuw aan.

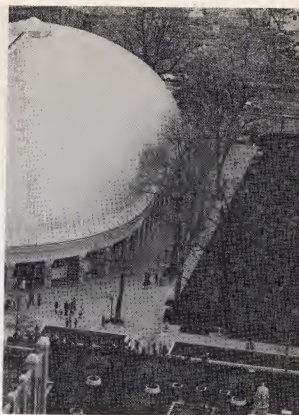

Bladzijde 167

Boven: President Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen en ouderling Mark E. Petersen, lid van dat Quorum.

Onder: De aanwezigen zingen samen met het Tabernakelkoor.

Bladzijde 168

Linksboven: Het ZHV-presidium zingt met de vergadering een lofzang; (v.l.n.r.) zuster Marion G. Boyer, eerste raadgeefster, zuster Barbara B. Smith, presidente, en zuster Shirley W. Thomas, tweede raadgeefster.

Rechtsboven: Een blik op Tempel Square vanaf het kerkkantoor.

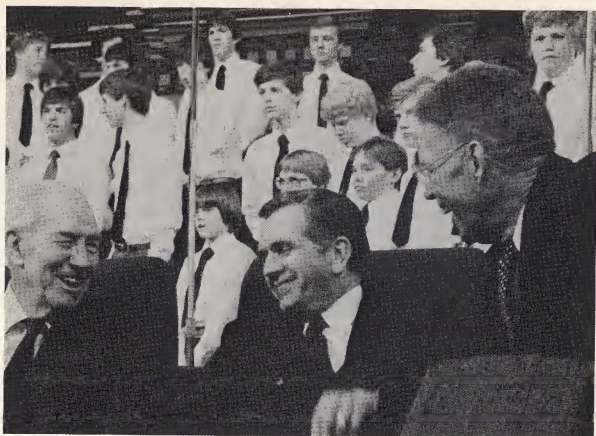
Onder: Het jonge-vrouwenpresidium; (v.l.n.r.) zuster Norma B. Smith, tweede raadgeefster, zuster Elaine A. Cannon, presidente, en zuster Arlene B. Darger, tweede raadgeefster.

Bladzijde 169

Boven: De lente werd uitgedrukt in de bloemenpracht in de tabernakel.

Onder: President Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen en zuster Benson.

Bladzijde 170

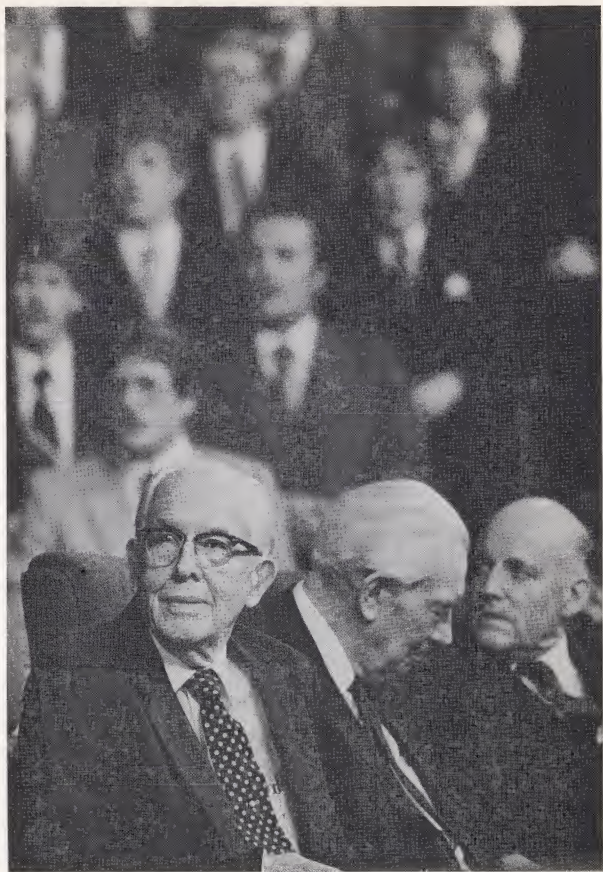
Boven: Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen, de ouderlingen Mark E. Petersen (links), Boyd K. Packer en Bruce R. McConkie. Op de achtergrond het jongerenkoor dat de zaterdagmiddagvergadering met zijn zang opluisterde.

Onder: Een vader en zoon die ieder een bijdrage leverden aan de priesterschapsvergadering, Aäronisch priesterschapsdrager Matthew Holland (links) en zijn vader Jeffrey R. Holland, president van de Brigham Young University.

Bladzijde 171

President Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen en de quorumleden, ouderling Mark E. Petersen en ouderling Howard W. Hunter.

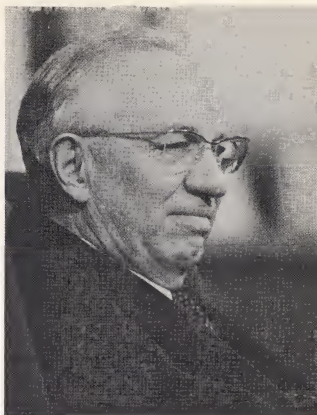

Bladzijde 172

Boven: De honderdjarige Assembly Hall op Temple Square onderging een volledige renovatie. Op de laatste dag van de conferentie leidde president Gordon B. Hinckley een speciale dienst tot herinwijding van het gebouw. Onder: President Gordon B. Hinckley en zuster Hinckley zingen samen met de aanwezigen in de Assembly Hall tijdens de inwijdingsceremonie.

Bladzijde 173

Enige beelden uit de inwijdingsdienst van de Assembly Hall met president Gordon B. Hinckley op het spreekgestoelte (rechtsboven) en ouderling Homer G. Durham van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig op het spreekgestoelte (rechtsonder).

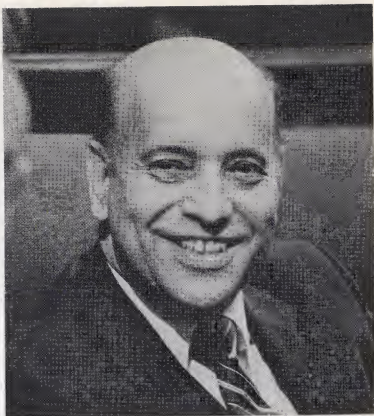

Bladzijde 174

Linksboven: Hyacinten in de sneeuw op Temple Square.

Rechtsboven: President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Onder: President Gordon B. Hinckley (links) biedt de helpende hand aan president Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Bladzijde 175

Boven: Ouderling Angel Abrea van het Eerste Quorum der Zeventig.

Onder: Ouderling Yoshihiko Kikuchi van het Eerste Quorum der Zeventig.

Bladzijde 176

Een opname van de priesterschapsvergadering.

Binnenzijde omslag voor: In afwachting van het openen der deuren.

Binnenzijde omslag achter: Algemene autoriteiten luisterend naar het Tabernakelkoor.

